

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

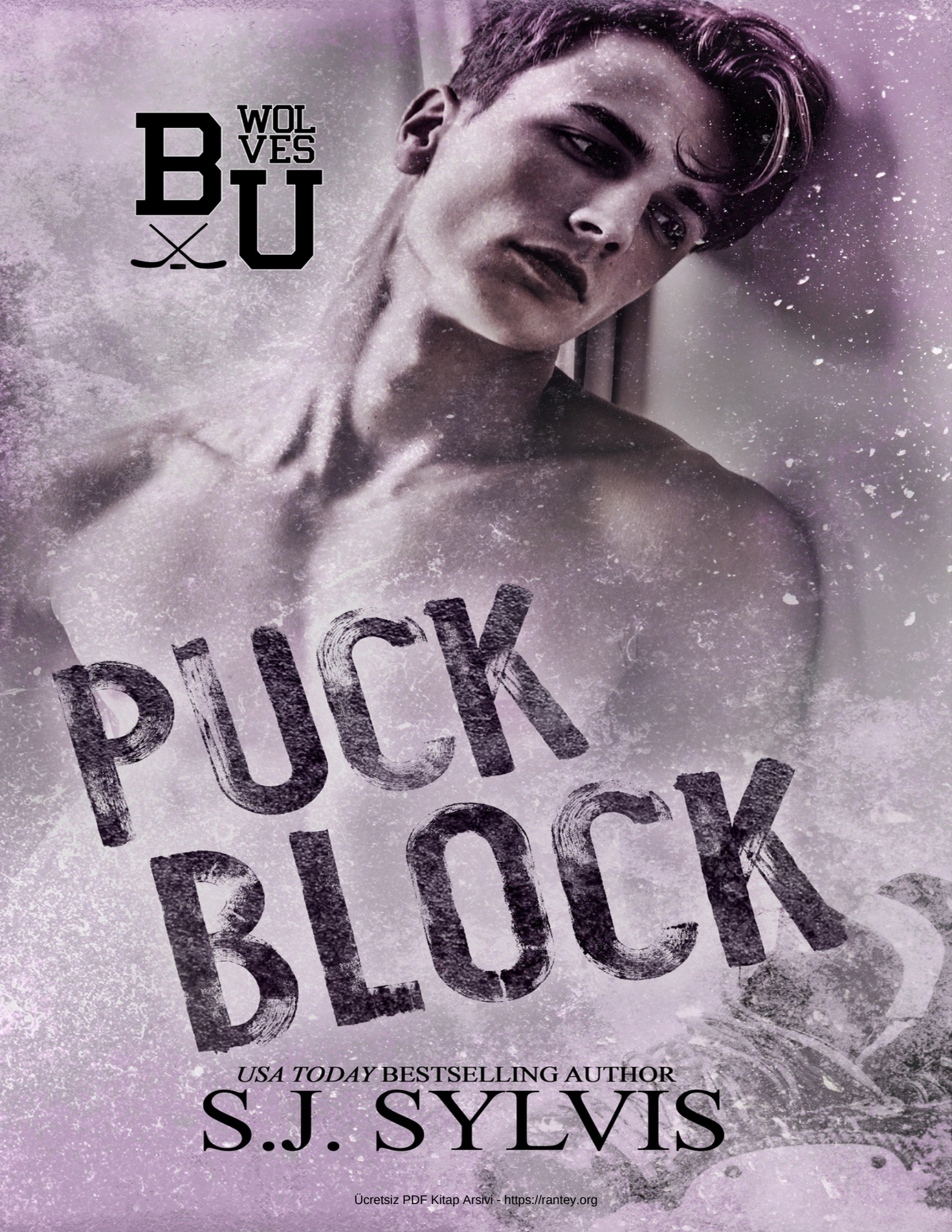
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

B ^{WOL}
^{VES}
U

PUCK BLOCK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
S.J. SYLVIS

PUCK BLOK

SJ SYLVIS

Puck Block Telif
Hakkı © 2024 S.J. Sylvis

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu çalışma bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Yayımlanmıştır: SJ Sylvis Books
LLC sjsylvisbooks@gmail.com

Kapak Tasarımı: Ashes and
Vellichor Fotoğrafçı: Ren Saliba

Düzenleme: Jenn Lockwood Editing / My Brother's Editor
Düzeltilme: Emma Cook | Booktastic Blonde / All Encompassing Books

İnanılmaz derecede seksi arkadaşları olan zorba bir ağabeyi olan tüm kitap kızları için <3

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29 Bölüm](#)

[30 Bölüm 31](#)

[Bölüm 32 Bölüm](#)

[33 Bölüm 34](#)

[Bölüm 35 Bölüm](#)

[36 Bölüm 37](#)

[Bölüm 38 Bölüm](#)

[39 Bölüm 40](#)

[Bölüm 41 Bölüm](#)

[42 Bölüm 43](#)

[Bölüm 44 Bölüm](#)

[45 Bölüm 46](#)

[Bölüm 47 Bölüm](#)

[48 Bölüm 49](#)

[Bölüm 50 Bölüm](#)

[51 Bölüm 52](#)

[Bölüm 53 Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca yazan SJ](#)

[Sylvis Güncel](#)

[Kal](#)

PUCK BLOCK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
S.J. SYLVIS

ÖNSÖZ

TAYTUM

İlk erkek arkadaşım olduğunda on iki yaşındaydım. Üç dakika sürmüştü.

İlk öpücüğümü aldığımda on üç yaşındaydım. Ertesi gün nefesimin çok kötü koktuğuna dair bir söylenti çıktı ve adam bayıldı. Sorunun ben olmadığımı fark ettiğimde on altı yaşındaydım. Onun yerine iki zorba korumamdı.

Ford Collins biz ilkokuldayken ağabeyimin en iyi arkadaşı oldu ve bu da varsayılan olarak onun benim bir başka savunucum olduğu anlamına geliyordu - hokey takımındaki pozisyonundan bahsetmiyorum. Kardeşim otoriter, her hareketimi takip eden bir gölgeydi ve hala da öyle ve Ford pratik olarak evimizde yaşamaya başlar başlamaz o da aynısını yaptı.

Bu Emory ve Ford'un bana iyi davrandığı anlamına gelmiyor. Aslında, hiç de öyle *değillerdi*. Onlarla takılmaktan ve her hareketlerini takip etmekten başka bir şey istemiyordum, o kadar ki sırf hokey antrenmanlarını izlemek için kendi arkadaşlarımı görmezden gelerek saatlerce dışarıda oturuyordum.

Emory pek çok insanın sahip olmadığı bir yeteneğe sahipti. Buz üzerinde hızlıydı, on yaşında olmasına rağmen acımasızdı da. Ford, hassasiyeti ve çevikliğiyle onun hemen arkasındaydı ve hepsinin ötesinde, daha önce duyulmamış bir hokey bilgisine sahipti.

İlk kez bir araya gelip beni reddettiklerinde dokuz yaşındaydım.

Babam arka bahçemize kardeşim ve Ford için derme çatma bir hokey pisti yapmıştı ve tabii ki benim oraya girmeme izin yoktu. Okuldan sonra piste koşarlardı, ben de peşlerinden giderdim, hatta Emory gitmem için nefesinin altında mırıldanırdı. Çocuklar sert ve kabadayıydı, ben ise uysal ve kırılığandım. "*Burası senin oynayıp incineceğin bir yer değil, çocukların antrenman yapacağı bir yer*" açıklaması milyonlarca kez duyduğum bir şeydi ama yine de kenara adım atacak cesareti kazanmam ve meydan okumanın heyecanını hissetmem sadece iki hafta sürdü. Emory ailelerimize söylemekle tehdit etti ama Ford'un beni koruyacağını biliyordum.

Ancak, geriye doğru kaydığım anda işler değişti ve bu Ford'un düşmanım haline gelmesinin başlangıcıydı.

Kafam buza çarptığında çıkardığı ses, kötü seçimimin saf bir yansımasıydı.

"Taytum!" Önce Ford yanıma geldi ve beni kurtarmak için dizlerinin üzerine çöktü. O kadar acı veren bir zonklamayla nefesim kesildi ki haykırdım.

Ford beni kucağında tutarken Emory yaralarımı kontrol etti. Sakinleşmeme yardımcı olması için Ford'un yüzündeki soluk çilleri saydığımı hatırlıyorum ama Emory elini kafatasımın arkasından çektiğinde parmakları kırmızıya boyanmıştı ve hepimiz donup kalmıştık.

Ailem hışımla dışarı çıktı ve nabzım hızlandı.

Saçıma bulaşan yapışkan kana rağmen kendimi beladan uzak tutmaya çalıştım. Bir zeytin dalı için Ford'a baktım, ama yüzü solgun ve Emory kulağına bir şeyler mırıldanırken, kardeşimle oynadığım halat çekme oyununun sona erdiğini biliyordum.

O kazandı.

Ford *onun* en iyi

arkadaşıydı. Benim değil.

Annemle babam her zaman yaptıkları gibi hikâyenin doğrusunu öğrenmek için ona dönmeden hemen önce Ford'un çocuksu yüz hatlarında bir acı parıltısı belirdi. Ve tabii ki beni otobüsün altına attı.

Ford'u artık dūřmanımdan bařka bir řey olarak
görmüyordum. O benim arkadaşım değildi. O
Emory'nin arkadaşıydı.

Ve o günden beri, o ve kardeşim hayatımı cehenneme çevirmek için bir araya geldiler. Ya
da onlara göre, beni *korumak için bir araya geldiler*.

Ki bu tamamen saçmalık.

TAYTUM

VÜCUT ARKIM mükemmel bir şekilde kıvrılıyor ve ayak parmağım arabeskin ortasında gökyüzünü işaret ediyor. Ayağımı tekrar parlak sahneye deşdirdiğim anda nefes alıyorum ama buna alışmam biraz zaman alıyor.

Kaşlarımın arasında kalbimi yerinden oynatan düşüncelerle dolu bir oluk var. *Sakin ol, Tay.*

"Hey, iyi misin?" Claire'in yüzü gözümün önüne geliyor. Ona hemen cevap vermiyorum çünkü doğrusu emin değilim ama en iyi arkadaşşıma yalan söylemek ve endişemi gizlemek zorunda olmadığımı biliyorum.

"Evet, sanırım. Sadece biraz başım döndü."

Su şişesini bana uzatıyor ve titreyen bir elle alıyorum. Başımı arkaya eğip birkaç yudum yuttuktan sonra şişeyi geri verip başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Belki her ihtimale karşı atıştırmalık kitimi alırım."

Bana üzerinde güneş gözlüğü takmış lamaların olduğı küçük pembe çantamı uzatıyor. "Emory'yi arayayım mı?" Alay ettim. "Kesinlikle hayır."

Kardeşimin iyi niyetli olduğunu biliyorum ama o da ailemle birlikte yirmi iki yaşında olduğumu ve zaman zaman kendi başımın çaresine baktığımı unutuyor.

"Tay, emin misin? Bex'teki olayın tekrarlanması istemeyiz. Glikoz monitörün nerede? Değerlerini kontrol etmeliyiz."

Ellerini kalçalarına dayamış ve alt dudağını dişlerinin altına sıkıştırmış olan Claire'e bakıyorum. Kanka ikilimiz arasında en utangaç olan oydu ama utancın yakıcılığı o gece benim için onun için olduğundan çok daha güçlüydü.

Ayaklarınız yere sağlam basarken tüm restoranın dönmesi ve birkaç dakika sonra yüzünüzün kıpırtısız zeminle buluşup arkadaşınızı da kendinizle birlikte aşağı çekmesi gibisi yoktur.

Bu, herkesin tip 1 diyabetli olduğumu öğrenmesinin başlangıcıydı ve sonbaharda Bexley U'ya geri dönmeden önce teşhis konulduğundan beri inişli çıkışlı dalgalar yaşıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve oda sakinleşiyor. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." *Gördün mü? Tamamen iyiyim.*

Kardeşim ve Ford'un da katılımıyla Bexley U'ya gelmek benim için yeni bir soluk oldu. İlk defa Emory'nin küçük kız kardeşi olmaktan kurtulup kendi başıma hareket edebildim. Hâlâ yollarımız her kesiştiğinde araya girip müdahale etmeye çalışıyorlardı ama lisedeki kadar moral bozucu değildi.

Ama bu yıl, kendi cehennem versiyonuma geri döndüm.

Yıllık yaz göl gezimiz sırasında acile kaldırıldıktan, neredeyse ölüyordum ve daha sonra tip 1 teşhisi konulduktan sonra, işler eskisi gibi aynı döngüye girdi.

Ailemden gelen telefonlar takıntı derecesinde. Ben cevap vermezsem, Emory'yi arıyorlar. O da cevap vermezse Ford'a geçiyorlar çünkü onun telefonlarına cevap vermek için her şeyi yapacağını biliyorlar.

"Emin olduğunuz sürece," diyor Claire.

Ona başımı salladım ve çantamın fermuarını açtım. İçindekilere bakıyorum. *Şeker, glikoz tabletleri, fıstık ezmesi krakerler.* Her şeyi ayıkladıktan sonra fermuarını tekrar kapatıyorum. Fiziksel olarak iyi hissediyorum ama kafamın arkasında beni tereddüde düşüren bir ses var.

Profesör Petit ellerini iki kez çırpıyor ve ben de çantamı kenara itiyorum. Claire ve ben ayağa kalkıp yıl sonu gösterisini tekrar izlemek üzere sahnenin ortasına doğru ilerliyoruz. Dans, programdaki pek çok dansçı için olduğu gibi benim tek gerçek aşkım değil ama bildiğim tek şey. Emory ve Ford'un hokeye olan büyük tutkuları, dansçıların

ilkokuldan itibaren yaşarken, genç yaşta ben de böyle bir şey istediğime karar verdim. Bunun bale olduğu ortaya çıktı ve işte burslu olarak Bexley Üniversitesi'ndeyim.

"Bu harika bir arabeskti Taytum!" Sahnede yerini alan genç dansçılardan birine gülümsüyorum. "Evet, iniş hariç. Neden daha köklü dansçılarla arkadaş olmaya çalışmak yerine gidip pratik yapmıyorsun?"

Dansçılar mı?" Kate'in birinci sınıfa girerken çıkardığı o delici sesin sıcaklığı boynumu yakıyor. "Sana gelince" -bana dönüyor ve ben onun sivri burnuna bir fiske vurmak istiyorum- "yüzünün bir daha pistle buluşmasını istemeyiz, o yüzden belki sen de gidip pratik yapmalısın."

Dişlerimi gösteriyorum. "Kapa çeneni."

Claire'in yüzü ortaya çıktı. Gözleri kocaman ve elleri omuzlarıma indiğinde nefesinin altından "Taytum!" diye tıslıyor.

"Ne?" Omuz silkiyorum. "Benimle ya da diğer kızlarla böyle konuşamaz. Bu *Mean Girls* için bir seçme değil."

Kate gözlerini devirdi ve hışımın arkasını döndü.

Bazı güvensizlik alanlarım olabilir ama bu beni hiçbir şekilde pasif yapmaz. "Bir doz gerçekliğe ihtiyacı var," diye homurdanıyorum.

Claire bana "Ve derin bir nefes almalısın," diye hatırlatıyor. Eli benim elime düşüyor ve nazıkçe sıkıyor. "Bale dansçılarının dengeli olması gerekir, unuttun mu?"

Piruet yapmaya hazırlanmak için geri çekilmeden önce ağzımdan sıkı bir kahkaha dökülüyor. "Baleye başladım çünkü Emory ve Ford'un bir konuda iyi olmalarını kıskanıyordum. Ben de bir şeylerde iyi olduğumu kanıtlamak istedim. Bunun tavırlarımla hiçbir ilgisi yok."

Claire gerinmek için belinden eğilirken gülüyor. "Belli ki." Yavaşça ayağa kalkıyor ve "Bale yapıyor olman muhtemelen iyi bir şey. Rekabetin yüksek olduğu bir spor dalında olsaydın çok korkutucu olurdu."

"Hokey gibi mi?" Ben soruyorum. "Takımda iki tane Olson olduğunu düşünebiliyor musun?" Ağabeyimin öfkeli bir yapısı var; tıpkı gelmiş geçmiş tüm kaleciler gibi.

Claire hızlı bir sote yapıyor ve ilk sıraya yerleşiyor. "Korkunç olurdu."

İkimiz de gülüyoruz ve Profesör Petit'nin bazı genç dansçıların formunu düzeltmeyi bırakmasını beklerken birkaç dönüş daha yapıyoruz. Bir arabesk daha yapmak için sıraya giriyorum çünkü Kate'in küçük iğnelemesi beni rahatsız etti. Kararlılık kanımda kardeşimde olduğu kadar güçlü bir şekilde dolaşıyor ve eğer birisine bir şey kanıtlama şansı verilirse, onu yok edeceğiz.

Bu sefer sırtımı daha derine eğiyorum ve boynumu uzatıyorum. Odak noktam sabit ve sol ayağım ben bitirip duruşumu yeniden kazanmadan önce yerde dengede duruyor. Sonunda nefesimi veriyorum ve işte o zaman odanın tekrar döndüğünü fark ediyorum. Siyah noktalar görüş alanımı kaplıyor ve nemli ellerimdeki o çok tanıdık karıncalanmanın farkına varıyorum.

Kahretsiz.

Yaklaşan bir kabus gibi, bir sonraki adımın ne

olacağını biliyorum. Daha önce yanılmışım.

Ben iyi değilim.

Claire'le göz göze geliyorum ve o da düşmek üzere olduğumu hemen anlıyor. Bana doğru havalanıyor ama Bex'teki gibi başka bir kahramanlık hareketi yapmaya çalışıp çalışmadığını göremeden her şey kararıyor.

"Bu tamamen yersiz." Kaşlarımı çatıyorum ve bu da sağlık görevlisinin bıyık altından gülmesine neden oluyor. "Sana hiç berbat bir hasta olduğumu söyleyen oldu mu?" diye soruyor.

Durup başka tarafa bakıyorum çünkü *evet*.

"Sadece her seferinde," diyor başka bir ses.

Başımı arkaya eğiyorum ve ne yazık ki daha önce de benimle ilgilenmiş olan siyah saçlı acil yardım görevlisiyle göz göze geliyorum. Sırtarak arkasını dönüyor ve monitördeki değerlerimi okumaya devam ediyor. Güçlü kaşları çatılıyor ki bu hiç iyi bir şey değil.

Başka ne asla iyi değildir biliyor musunuz? Kampüsteki sağlık görevlilerinin seni tanımaya başlaması.

Utanç içindeyim ve Bay Patron Pantolon'un yürümeme izin vermeyi reddettiği ve ayak parmağımı bile dışarı çıkarmaya cesaret edersem beni sedyeye bağlamakla tehdit ettiği hastaneye kadar yol boyunca huysuz pankreasıma küfretmeye devam ediyorum.

Kendimi rahatsız dolguların üzerine geri atıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Diğer acil tıp teknisyeni, yatağa daha iyi yaklaşan, kolumu okşuyor ama siyah saçlı olan araya girip kulağıma fısıldıyor: "Sakin ol prenses. Bırak seninle biz ilgilenelim."

Claire'in yüzbaşlarıyla çıkması yüzünden Emory ve arkadaşlarının sosyal çevreme daha da dahil olması sayesinde - sevimli sağlık görevlisinin benimle flört ettiğini düşünüyorum.

O değil.

O sadece işini yapıyor.

Kate muhtemelen antrenman sırasında aniden ortadan kaybolduğum için konfeti ve pastalı bir parti veriyordur. Onu tanırıyorsa, muhtemelen yüzümün zeminle buluştuğu yere bir izleme alanı kurmuştur.

Asansör kapıları açıldığında gerildim. Acil servise gidiyoruz ve umarım beni MICU'ya götürmezler. Dr. McCarthy'nin orada yaşadığına ikna oldum. Onu koridorda beyaz önlüğünü battaniye gibi kullanarak uyurken hayal ediyorum, her şeye ve her şeye hazırlıklı. Dr. McCarthy için tatil, sokağın aşağısına kahve içmeye gidip dönmektir.

"Pekâlâ çocuklar," diyorum. "İtiraf edin. Benim şekerim neydi?"

İki sağlık görevlisi bakışlarını yankılanan ayak seslerine doğru çevirmeden önce birbirlerine bakıyorlar. Öne doğru eğildim ama saklanmak için hızla geriye doğru sıçradım. Sevimli olan sırtışını gizlemek için dudaklarını birbirine doluyor.

Dr. McCarthy yanımdan geçip gidiyor, gözden kaybolduğunda derin bir nefes alıyorum ama sonra bir adım geri atıyor, başını bana doğru çeviriyor ve bir kez göz kırpmıyor. "Taytum..."

Lanet olsun.

"Üzgünüm, Doktor. Kim olduğundan emin değilim." Arkama bakıyorum ve diğer sağlık görevlisinin sırtışını yakalıyorum. Boğazının derinliklerine bir kakhaha tıkıyor ama Dr. McCarthy iç çekince ikimiz de kendimize geliyoruz.

"Ne oldu?"

"Antrenmanda bayıldı ama arkadaşı şekerini kontrol ettiğinde bilinci hemen yerine geldi. Oraya vardığımızda durumu devraldık ve sonunda onu sedyeye binmeye ikna ettik."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kardeşimi aramakla tehdit etmeyi ikna etmek olarak görüyorsanız, elbette."

Dr. McCarthy dilini şaklatıyor; bu onun her zamanki gibi çok düşündüğünü gösteren bir işaret, ki bunu onun gözetimi altında olduğum ilk hafta içinde fark ettim. Tanıdığım en sıcak doktor değil, ancak bölgemizdeki en iyi endokrinolog ve ailemin dinlemeyi reddetmesine rağmen benim fikrimi gerçekten dikkate alıyor.

"Onu bir odaya götürün. Seviyesini ve varsa arkadaşı tarafından verilenleri öğrenmek istiyorum."

Telefonunu çıkarıyor ve uzun koridorda itiliyor olmama rağmen boynumu geriye doğru uzatıyorum.

"Umarım aradığınızı düşündüğüm kişiyi aramıyorsanızdır. Ben iyiyim, Dr. McCarthy."

Kısa bir süre göz göze geliyoruz ama telefonu kulağına götürür götürmez bana sırtını dönüyor.

Sedyeye uzanıp kollarımı kavuşturuyorum. Kendimi yeniden çocuk gibi hissetmem uzun sürmüyor ve biliyorum ki daha da kötüleşecek.

FORD

BEN BİR GÖZLEMCİYİM.

Hem de sinsi bir sinsi.

Hokey kariyerim boyunca bana pek çok şey söylendi ve bazen buz üzerinde şaklabanlık yapsam da yaptığım şey gerçek bir sanat. Başka bir deyişle, kurnazım. Patenlerimi buza vururken, esprili sözlerimle paka doğru ilerlerken, odak noktam forveti sıkıştırmak, onları panolara doğru zorlamak ve kalecimize asla yaklaşmamaktır.

Pozisyonumu kaybettiğimde koç her on seferden onunda beni yumruklamak istiyor ama eşsiz bir buz farkındalığım olduğunu ve pak dışarı çıktığında her zaman tam olarak ihtiyacım olan yerde olduğumu biliyor. Emory ve ben buzda birlikte büyüdük ve bu noktada biz bir paket anlaşıyoruz. Ben onu savunuyorum, o da kaleyi savunuyor. Kusursuz bir ilişki.

Koç'la kısa bir süre konuştuktan sonra aceleyle bana doğru kayıyor. "Gitmemiz gerek." Maskesini çıkarıyor ve terli saçları yana savruluyor.

"Ne? Neden?" Maskemi çıkarıp sırtıyorum. "Sakın söyleme. Koç sana ikimizin de antrenmana ihtiyaç duymayacak kadar iyi olduğumuzu söyledi." Sopamı havaya kaldırdım ve takım kaptanımız eğildi.

"Çeneni kapatma konusunda pratik yapmalısın," diye tersliyor Theo, sopamın üzerinden atlayarak.

"Ford." Emory soğukkanlı. Gülümsemem düşüyor ve ne söyleyeceğini şimdiden biliyorum. Yüzünde ciddi bir ifade var -ki bu normal yüzünden çok da farklı değil, ama ben aradaki farkı biliyorum.

"Nerede o?" Sopamı kapmak için aşağı doğru kaydırarak soruyorum. Kayarak kenara çekiliyoruz ve neyse ki antrenman sona ermek üzere, bu yüzden Koç'u Olson ailesiyle kan bağımlı olmamasına rağmen yine de öyle kabul edildiğime, yani ailede acil bir durum olduğunda bunun benim için de geçerli olduğuna ikna etmek zorunda kalmıyoruz.

"Hastane."

Kalbim sıkışıyor. Soyunma odasına giderken hokey kıyafetlerimi hızla üzerimden çıkarırken Emory'nin peşinden gidiyorum. Emory benim için çok yavaş, bu yüzden tüm eşyalarımı bir yığın içine attıktan sonra ona doğru koşuyorum ve ellerimi tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışsa da pedlerini giymesine yardım ediyorum. Birkaç saniye sonra arabasındayız ve bana telefonunu gösteriyor.

Metni okudum ve iç çektim.

Taytum. Taytum. Taytum.

Hayatımda çok fazla soruna neden oldu ve bunu yapmak bile istemedi.

Çoğu zaman farkında değil. Diğer zamanlarda, evet, tamam... çok iyi farkında. Geçen gün olduğu gibi, bir partiye takıldı çünkü sarışını takip etmek yerine gözümü ondan ayırmayacağımı biliyordu, böylece akılsız bir disk tavşanı ile beş dakika huzur bulabilirdim.

Kaba.

Endokrinoloji katına vardığımızda Emory ailesiyle telefonda konuşuyor ve ben ne dediğine dikkat edemiyorum. Alkolün steril kokusu burnumu yakıyor ve her zamanki sakinliğimi bozarak kalbimi yerinden fırlatıyor.

Omuzlarım gergin ve cildim kaşınıyor.

Hastanelerden nefret ederim ve yakınımıdaki herkes bunu bilir. Taytum, uğruna fedakârlık yapabileceğim neredeyse tek kişi, ki son zamanlarda bunun giderek daha fazla yaşandığını düşünürsek bu bir sıkıntı haline geliyor.

Kardeşi ve ben hastane kapısının önüne vardığımızda, kardeşi doktoruna başıyla selam veriyor, ki doktoru artık ilk isim olarak tanıyorum. Bu noktada bu kötü bir şey değil çünkü birkaç saniye içinde benim de doktorum olabilir. Nabzım

ve koridordaki rahatsız edici bip sesleri kesilmezse, stetoskopunu kapıp kulaklarını tıkayacağım, böylece yankılardan başka bir şey duyamayacağım.

"Uyuyor," diyor Dr. McCarthy, Emory'nin yanına gelerek.

Şüpheli. Taytum'u sandığım kadar iyi tanıyorsam, sağlığıyla ilgili herhangi bir konuşmadan kaçmak için yalandan uyuyordur. "Dur tahmin edeyim." Emory kollarını kavuşturuyor. "Ona satmaya çalıştığın şeyi reddediyor."

Doktor dramatik bir şekilde iç çeker. "O benim en inatçı hastam. Şeker hastalığıyla ilgili lakayt davranışları beni endişelendiriyor." Başını kaşır. "Şekerini takip etmek için her zaman bir glikoz izleme sistemi takmasını istiyorum. İnsülinin vücudu için doğru dozda olduğundan emin olduğumuzda, insülin pompası kullanabilir ve unutkanlık anları geçmişte kalmış bir endişe olacaktır."

Benim varsayımım Taytum'un unutkan olmadığı yönünde.

İnkâr ediyor.

Emory dinlerken elinde telefonu var, muhtemelen ailesine tekrar edebilmek için her şeyi yazıyor. "Peki insülin pompası ne işe yarayacak?"

Doktor adına cevap veriyorum. "İnsülini doğru zamanlarda ve uygun dozajda otomatik olarak enjekte edin. Yüksek ve düşük şeker riski daha azdır." Dr. McCarthy bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum. "Araştırma yapmayı severim."

Cevabımı gururla karşılıyor gibi görünüyor ve devam ediyor: "Kan şekerinin glikoz monitörü ile aynı aralıkta kaldığından emin olana kadar araba kullanmasını istemiyorum. Seviyeleri dengesiz ve gerçekten de öyle olmamalı, çünkü vücudu insüline gayet iyi tepki verdi. Sanırım sorun onda."

Dr. McCarthy ne kadar uzun konuşursa, tansiyonum o kadar yükseliyor.

Bir yanım nabzımın boynumda attığını görüp görmediğini merak ediyor. Muhtemelen beyaz önlüklü kıbar insanların beni alıp hastanede geçirdiğim panik atak yüzünden psikiyatri bölümüne kapatmaları için bir kod söylemek üzeredir.

Bana göre bir saniye fazla uzun süre baktıktan sonra öne çıkıp Emory'nin omzuna vuruyor. "Ne yapabileceğine bir bak. Hastalarımı dinlemenin her zaman büyük bir savunucusu olmuşumdur ama onların güvenliği benim bir numaralı önceliğimdir."

Emory başını sallıyor ve Dr. McCarthy uzaklaşır uzaklaşmaz ailesini arıyor. Taytum'un odasına kaçıyorum; beni makinelere bağlı çok sayıda hastanın hayatta olduğunu hatırlatan sinir bozucu hatırlatmalardan uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Kapı arkamdan sessizce kapanıyor ve tam sırtıma çarpacakken duruyorum. Hastane yatağında bile olsa onu görmek sırtımdan aşağı süzülen teri serinletiyor.

Suçtu antrenman telaşına atacağım ama burada olmanın verdiği endişeden kaynaklandığı çok açık. Hastaneye her geldiğimde böyleyim ve her seferinde morarana kadar bunu inkar ediyorum.

Taytum'un sarı saçları yüzünün etrafında dalgalar halinde uzanıyor ve ben de gözlerimi bileğine indirip oradaki tokayı görüyorum. Buraya getirilirken saç tokasını açmış olmalı, çünkü dar, pembe mayosuna bakılırsa antrenmanda olduğu belli. Bale ayakkabıları yere atılmıştı ve yıpranmış çiftin yanında duran hastane önlüğüne bakıp sırtıyorum.

Hastane önlüğü giymeyi reddetmek tipik bir Taytum davranışı. "Uyumadığını biliyorum," diyorum yatağına yaklaşarak.

Emory kapıyı açıp odaya girdiğinde, bağlı olduğu makinenin hafif bip sesi dikkatimi çekiyor.

"Şşş." Elimi kaldırdım. "O uyuyor."

Sana bir kemik atacağım, Tay.

Benden nefret ediyormuş gibi davranabilir ama zaman zaman ona arka çıktığımı inkar edemez.

"Anne," Emory sesini alçaltıyor. "Taytum şu anda uyuyor ama sesi kısacağım ve seni hoparlöre vereceğim çünkü Ford burada. Muhtemelen yardımcı olabilir."

Emory'ye bir bakış fırlatıyorum çünkü beni bu duruma sokmasından nefret ettiğimi biliyor, özellikle de ailesinin benden istediği her şeyi yapacağımı bildiği için.

Kabul etmeyi reddetseler bile onlara borçluyum.

"Selam, Ford."

Emory'nin telefonuna doğru eğildim. "Selam anne."

Hayatımda iki anne figürü var: Anne dediğim Jo Teyzem ve çoğu zaman anne dediğim Emory ve Taytum'un annesi. İkisi de bana annelik yapmayı kabul etmedi ama yine de bu duruma ayak uydurdular ve bunun her zaman kolay olmadığını biliyorum.

"Pekâlâ çocuklar. Yardımaınıza ihtiyacımız olacak," diyor Mary-Ann. "Dr. McCarthy Taytum'un araba kullanmasını istemediği için sizin öne çıkmanız gerekebilir."

"Bunu yapabiliriz." Telefonun arkasından dikkatlice baktım ve Taytum'un kaşlarının arasındaki küçük çatlağı fark ettim. Uyanık olduğunu biliyordum.

"Ve onu glikoz izleme sistemine ikna etmeliyiz. Şekerini otomatik olarak takip edecek." "Belki o zaman bu konuda yalan söyleyemeyeceğini bilirse daha ciddiye alır," diye homurdanıyor Emory.

Mary-Ann telefonda iç geçirir. "Emory, biraz merhametli ol. Bütün bunlar bir öğrenme eğrisi ve onun hayatı altüst oldu."

Taytum'un bu yaz hastanede geçirdiği günlerin anısı hâlâ kalbimi titretiyor. Bunu hastanelerin benim için bir tetikleyici olmasına bağlıyorum ama düşündükçe midemin bulanmasının tek nedeni bu değil.

Mary-Ann yeni *işimizi* anlatmaya devam ederken elimi tutup yüzüme sürüyorum. "Şu anda araba kullanamıyor ve mümkün olduğunda dans antrenmanında ona göz kulak olmanı istiyorum..." Bir duraksama oldu. "Ne olur ne olmaz."

Buna bayılacak.

Hastane odasına adım attığım andan beri belli belirsiz gelen bip sesi giderek artıyor. Dikkatimi Taytum'un alnına oyulmuş küçük çukurun yanından geçiriyorum ve kalp atış hızının partiye katılmasını izliyorum. Makineye doğru sürünüyorum ve sırtımı makineye veriyorum. Yükselen tansiyonu ve Taytum'un sıkıntısını yatıştırmak için bir espri yapıyorum.

"Hokeyi bırakıp dans etmeye başlayabilirim. Taytum'un yanında dönerim ve gösterinin yıldızı olurum. Böylece ona daha yakından göz kulak olabilirim."

Emory gözlerini deviriyor ve beni görmezden geliyor - her zamanki gibi - ama Taytum'un kapalı gözleri arasındaki endişe çizgisi yumuşuyor.

Mary-Ann sessizce gülüyor ama sonra tekrar başlıyor. "Bir yanım onu bir süreliğine eve taşınmaya ikna etmek istiyor. Eminim okul bunu anlayışla karşılayacak ve bursuna ara verecektir."

Arkamdan bip sesi geliyor ve kafamda geriye doğru sayıyorum. 3, 2, 1...

"Bu tamamen gereksiz!"

Başımı çeviriyorum ve sırtımama engel olamıyorum.

Taytum tüm ihtişamıyla, öfkeli küçük kaşları ve kızarmış yanaklarıyla odaya hükmediyor.

Yüksek sesle itiraf etmeyeceğim ama oldukça eğlenceli.

TAYTUM

Odanın diğer ucundan kardeşime bir bakış attım ve nabzım tehditkâr ile ölümcül arasında bir yerlerde gezinmeye başladı.

"Bu tartışmada senin bir fikrin yok." Geniş omuzları ve mağrur göğsüyle kapının neredeyse tamamını kaplayan Emory gözlerini deviriyor.

"Affedersiniz?" Çılgılık atıyorum.

Bir kıkırdama duyduğumda Ford'a bakıyorum. Göz göze geliyoruz ve bir kaşını kaldırıyor, çenesini bağlı olduğum makineye doğru eğmeden önce vücudunu hafifçe eğiyor. Şu anda Ford'un zihnini kendi zihnim gibi okuyabiliyorum. *Tamam, sakın ol.* Kan basıncım yükselir ve monitörde çılgınca bir uyarıya neden olursa, herkes odama hücum eder ve ben zaten boğulmuş hissediyorum.

"Tatlım, sana katılıyorum. İnatçı davranıyorsun ve yanlış kararlar veriyorsun. Bu hastalığı hâlâ öğrenmeye çalıştığından bahsetmiyorum bile. Hepimiz öyleyiz."

Eğer bir çocuk olsaydım, kollarımı kavuşturur ve ayağa kalkıp ayağımı yere vururdum. Ama yirmili yaşlardayım, bu da bu konuda söz sahibi *olmam için* bir neden daha.

Elimi uzatıyorum ve Emory iç çekerek yanıma gelip telefonu avucuma koyuyor. "Anne-"

diye başlıyorum ama hemen sözümü kesiyor.

"Hayır, Taytum." Sesindeki endişeden dolayı göğüs kemiğimin arasına bir ağrı giriyor. Odadaki tek ses Ford'un arkasındaki aralıksız kalp monitörü. "Seni kendi meydan okuman yüzünden kaybetmeyeceğim."

"Beni kaybetmeyeceksin. Kendi bedenimi tanıyorum," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Eve taşınmıyorum. Ben iyiyim-" "İyi değilsin, Taytum Elizabeth Olson!"

Ford'un elini yüzünün ense kısmına sürtme sesi dikkatimi çekiyor ve onun da kardeşim gibi aynı fikirde olduğunu biliyorum. Ayrıca, kampüste beni zor durumdaki bir genç kızmışım gibi gezdirmelerine ya da hapishaneden kaçmaya çalışan bir suçluymuşum gibi her hareketimi izlemelerine izin vermezsem ikisinin de bana destek olmayacağını biliyorum.

Hep onlar bana karşı.

Her zaman.

"Anne, glikoz monitörüne ihtiyacım yok-"

Kapı açılır ve beyaz önlüğü bir süper kahramanın pelerini gibi arkasında uçuşarak Dr. McCarthy içeri girer.

"Karar nedir?" diye soruyor, dikkatini odanın içinde gezdirerek. Gözü bana takılıyor ve ağzı hemen kaşlarını çatıyor.

"Bir laboratuvar faresi gibi izlenmek istemiyorum ve takip ediliyormuşum gibi üzerime bir monitör yerleştirilmesini istemiyorum. Bu hastalığın hayatımı bu şekilde yönetmesine izin vermeyeceğim." Sesimdeki kısıklığa engel olamıyorum. Teşhis konulduğundan beri gerginim ve benim yüzümden diğer herkesin de gergin olması beni son derece rahatsız ediyor.

"Anlıyorum," diyor Dr. McCarthy, yatağıma oturarak.

Ford boğazını temizliyor ve tekrar göz göze geliyoruz. Mavi gözleri genişliyor ve çene kasları gizli bir mesajla titriyor. Kalbim yerinden fırlamaya başlıyor ve eğer benim için ortaya konan şartları kabul etmezsem, şeker hastalığımla zaten zorlu olan savaşımın üstüne bir de çetin bir mücadele olacak.

Dr. McCarthy, "Size şunu açıklamama izin verin," diye söze başlıyor. "Bunu kontrol altına almazsanız, geçen yaz ilk teşhis konulduğunda etkilenen organlar etkilenmeye devam edecek. Bugün kan şekeri yüksekti ama geçen hafta

araba kullanırken kan şekerinizin düşmesi. Bunun siz ve başkaları için ne kadar tehlikeli olabileceğini görmelisiniz."

Biliyorum. Tabii ki biliyorum.

Emory araya giriyor -sanki kardeşimin sağlığımla ilgili düşmanlığı meseleye yardımcı olacakmış gibi. "Bu öleceğin ya da başka birini öldüreceğin anlamına geliyor."

"Evet, bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için teşekkür ederim," diyerek kendimi hastane yatağına geri atıyorum.

Ford konuşmamıza sırtını dönüyor ve kalp atış hızımı takip eden makineye bakmaya başlıyor. Elini üst kısmına koyuyor ve yataktaki pozisyonumdan yüz hatlarının çatallaştığını görebiliyorum, sanki bir şekilde cihazın içine ulaşmak ve bip sesini kontrol etmek istiyor.

"O haklı Taytum," diye ekliyor Dr. McCarthy. "İnsülinin diyabetiniz için doğru tip olduğundan emin olabilmemiz için monitörü takmanız gerekli. Durum stabil hale geldiğinde pompaya geçebiliriz."

Pompa mı? *Asla olmaz.*

Bundan nefret ediyorum.

İlgi odağı olmaktan nefret ediyorum.

Herkesin benim için endişelenmesinden nefret ediyorum, sanki bilerek yardım için ağılıyormuşum gibi. Ama sorun ben değilim. Sorun vücudumdaki hantal, zayıflamış organ.

"Eğer bunu kabul etmezsen, seni eve taşıyoruz." Kucağımdaki telefona şeytanmış gibi bakıyorum. Kalbim çarpıyor ve tüm vücudum ısınıyor.

"Bunu giyecek." Hepimiz Ford'a dönüyoruz ama o bana bakıyor. "Değil mi Taytum?"

Beni çok iyi tanıyor ve bundan nefret ediyorum. Ya eve taşınacağım ya da monitörü takacağım, tabii ki monitörü takacağım.

Emory kaşlarını kaldırmış bana bakıyor ve annem telefonun diğer ucunda sessiz. Dr. McCarthy'ye bakıyorum. "Evet," diyorum.

Dr. McCarthy ayağa kalktı ve yatakta bana baktı. "Sürekli kan şekeri ölçümü olsa bile araba kullanmak yok. Yine de eve taşınmak sana fayda sağlamayacak. Er ya da geç bunu kabullenmen gerekecek."

Rahatlama hemen kalp atışlarımı hızlandırıyor ama ardından hayal kırıklığı geliyor. Bunu kabullenmeye başladım. Bu, hoşuma gitmesi ya da biri bana parmaklarını şıktattığında ters dönmem gerektiği anlamına gelmiyor.

Emory öne çıkar. "Anlaştık o zaman. Ford ve ben onun araba kullanmamasını sağlayacağız ve ona güvenebileceğimizden emin olana kadar her zaman yanında biri olacak."

"Bana güveniyor musun?" Doğrulup kardeşime ters ters bakıyorum. "Sanki ben-"

"Taytum." Cümlemin ortasında dikkatimi telefona veriyorum. Babam sessiz bir tiptir, sadece gerektiğinde konuşur. "İsteyeceğimiz son şey mezun olmaktan vazgeçmen, bursunu kaybetmen ve eve geri dönmek. Kesinlikle haklısın. Kimse böyle bir hastalığın seni kontrol ettiği gibi kendisini de kontrol etmesini istemez, o yüzden lütfen bize kendine iyi bakacağına dair söz ver."

Yatağa geri dönüyorum ve çenemi yavaşça bir araya getiriyorum. Dudaklarım kapanıyor ve bir fareden daha sessiz oluyorum. Dr.

McCarthy telefonu kucağımdan alıyor ve konuşmak için kapıya yaklaşıyor. Kardeşim de onu takip ediyor ve dikkatle dinliyor.

Parmaklarım kucağımda birbiriyle oynuyor ve ben sessiz kalıyorum. Geçen yaz doktorlar vücudumun insülin üretimine bu kadar uzun süre dayanabildiği için dirençli olduğunu söylediler ama benim tek istediğim eskiye dönmek; herkesin gözetimi altında olmadığım, şeker seviyem hakkında sürekli endişelendiğim ve vücuduma gizlice insülin enjekte ettiğim zamanlara.

Bu sonbaharda Bexley U'ya geri döndüğümde her şeyin daha iyi olacağını ve bu hastalıkla nasıl yaşayacağımı kendi başıma çözebileceğimi düşünmüştüm, ancak kendimi hala hayal kırıklığı ve tatminsizlikle dolu buluyorum. Herkes daha önce olduğu gibi endişeli ve Emory ile Ford'un dizginleri daha da sıkılaştı. Beni çaresiz küçük kız kardeşleri olarak görüyorlar ve etrafımda şişirmeye bayıldıkları devasa bir koruyucu balon yaratıyorlar. Yemin ederim ki beni partilerden uzak tutup potansiyel erkekleri odanın karşısındaki sarışına yönlendirmekten zevk alıyorlar, çünkü şu anda her şey olup biterken dikkatimin dağılmasına ihtiyacım olmadığını düşünüyorlar.

Lisedeyken biriyle çıktığımda ne yaptıklarını düşündükçe dişlerimi gıcırdatıyorum. Peki o zaman hangi sebeple? Küçük bir öpücüğün ya da sikin beni öldüreceğini mi düşünüyorlardı?

Biri boğazını temizliyor ve ben gerçekliğe geri dönüyorum. Arkasını işaret ettiğinde Ford'un mavi gözleri parlıyor. Monitöre bakıyorum ve nabzımın yükseldiğini görüyorum. Sesi bir şekilde susturmuş ve Dr. McCarthy de ailemle konuşmaya daldığı için bunu fark edemiyor.

"Sakin ol," diyor Ford.

Ona ters ters bakıyorum çünkü her zamanki gibi beni kurtarmaya çalışıyor. O an için gerekli olup olmaması umurumda değil ya da ne olursa olsun el hareketlerini takip ediyorum. Saymam için her seferinde bir parmağını kaldırıyor ve ben de kızgınlığıma rağmen sayıyorum. *Bir, iki, üç, dört...*

"İşte böyle," diye fısıldar. "Ne yapacağını biliyorsun, Heath breakers." Sayıyor ve ilk içgüdümün gülümsemek olmasından nefret ediyorum. Bu lakap lisedeyken, ağabeyimin ve Ford'un benimle ilgilenen herkesi korkutma taktiklerini nasıl aşacağımı

öğrendiğimde başladı.

Erkeklerin kalbini kıran bendim. Tam tersi değil.

Gizli flörtler ve partilerdeki dolaplarda yapılan gizli öpüşme seansları her zaman hiçbir şeye yol açmadı ve her azgın genci umut dolu kırık bir kalple bıraktı.

Erkekler her zaman sahip olamayacakları şeyleri isterler ve çoğu zaman ben de onları istesem de, bunun asla işe yaramayacağını biliyordum. Bu sadece onları daha çok cezbediyordu.

"O zaman bu kadar yeter." Dr. McCarthy aniden yatağımın ucunda dikiliyor. "Bir hemşireye taburcu belgelerini hazırlatacağım ve reçeteyi eczaneye göndereceğim. Bir sonraki randevumuzda glikoz seviyelerinize erişmek istiyorum ve sonra oradan devam edeceğiz."

Dr. McCarthy bana karşı çıkmam için hiç şans vermiyor.

O gider gitmez Ford öne çıkar ve gülümser.

"Şoförlerin burada ve hizmetinde, Kalpkıran. Ve bahşış bekliyoruz."

Gözlerimi deviriyorum ve bunun yerine kendi özel şoförümü tutmanın ne kadar pahalı olacağını merak ediyorum.

FORD

Papyonumun cırt cırtı takım arkadaşlarımın dikkatini üzerime çekiyor, itiraf etmeliyim ki bu hoşuma gidiyor. Theo soyunma odasının diğer ucundan, üzerinde sadece bir havlu varken bana bakıyor.

"Ne?" Dedim.

"Ne giyiyorsun lan sen?"

Beyaz eldiveni elime geçirip parmaklarımı oynattıktan sonra dolabıma doğru eğiliyor ve çantamdan şoför şapkasını çıkarıp nemli saçlarımın üzerine yerleştiriyorum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Emory, tamamen durarak. "Saçmalıyorsun."

Ellerimi siyah takım elbisemin üzerinde gezdirirken sırtıyorum. "Taytum'un bunu takdir etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Bana çok kızacağından eminim, zaten kostümü sipariş etmemin tek nedeni de buydu. Aslında, daha hastaneden çıkmamıştık bile ve ben onu çoktan yola çıkarmıştım.

Emory homurdanıyor. "Sanırım suratına bir yumruk atacak."

Çantamı aldım. "Her zamanki gibi tehdit edecek ama bu şahesere dokunmaya cesaret edemeyecek."

Yıllar boyunca Taytum'dan aldığım tehditlerin sayısı bir ders kitabının her sayfasını doldurmaya yeter. Artık beni korkutmuyorlar, tıpkı bir partide erkekler onu yatak odalarından birine götürmeye çalıştığında araya girip ellerini kesmekle tehdit etmek zorunda kalmamın beni korkutmadığı gibi.

Kız yurdunun önüne geldiğimde, Taytum'u görmeyi umarak pencereden içeri bir göz atıyorum ama onun yerine yüzleri kızarmış bir grup yeni yetmeyle karşılaşıyorum. Kıkırdadım ve arabamdan indim. Sanki az önce onlarla göz teması kurmamışım gibi başlarını eğiyorlar ve ben de verandaya doğru ilerlerken içimden gülüyorum. Ön kapı açılıyor ve Taytum'un kapıyı suratıma çarpması sadece üç saniye sürüyor.

"Hanımefendi, şoför çağırıldığınızı duydum!" Kapıdan bağıriyorum.

"Kendini komik sanıyorsun, değil mi?" diye sesleniyor diğer taraftan. Sesinde biraz mizah var ve onun kahkahasını duymak için can atmaktan nefret ediyorum.

"Komik olduğumu biliyorum," diyorum. "Şimdi, gidelim."

"O aptal kıyafeti değiştirene kadar seninle gelmiyorum." Dudağım seğirdi. "Peki."

Boxerıma kadar soyunuyorum ama siyah şapkamı çıkarmıyorum. Soğuk esinti açıkta kalan tenime çarpıyor ve göğsümde tüylerim diken diken oluyor. Pencereye doğru bakıyorum ve genç kız kardeşlere göz kırpyorum. Bexley U'nun hokey takımında oynamanın getirdiği çok fazla ilgi var, bu yüzden buna alışkınım. Takım arkadaşlarımın çoğu bundan nefret etse de ben etmiyorum. Hayatı eğlenceli ve partileri çok daha ilginç kılıyor.

Kapı açılır ve Taytum'un şekerli kokusu öfkesiyle birlikte etrafına yayılır. "Ford!"

Utangaç bir şekilde omuz silktim. "Ne?"

"Kıyafetlerini çıkarma! Kimse seni çıplak görmek istemiyor."

Taytum eğiliyor ve şoför kostümümü göğsüme sokmadan önce elleriyle paketliyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve o daha sert bir şekilde içime iterken elimi orada tutuyorum. "Herkes manzaranın tadını çıkarıyor." Ona daha da yaklaşıyorum ve ağzımı kulağına değdiriyorum. "Sen bile."

Çekip gidiyor ve yanımdan fırtına gibi geçiyor. Kahkahalarım onun sallanan kalçalarını takip ediyor ve çok geçmeden ona doğru yola çıkıyoruz.

Taytum yolcu koltuğundan birkaç saniyede bir bana ölümcül bakışlar atarken pratik yapıyordum. "Duracak mısın?" Sonunda sordum.

"Neyi durdurayım?" Kollarını paltosunun üzerinde kavuşturmuş, buz mavisi gözlerinin parıltısı taktığı bereye uyuyor. Neredeyse bana doğru döndüğü kadar hızlı bir şekilde arkasını dönüyor.

Uzanıp beresinin üstündeki tüylü topa bir fiske vuruyorum. "Tüm bunlar hakkında olumsuz oluyorsun. Benimle vakit geçirmekten hoşlanmıyor musun?"

Taytum gözlerini kapatır ve derin bir iç çeker. "Olumsuz davranmıyorum ve hayır, seninle vakit geçirmekten hoşlanmıyorum. Özellikle de beni üzerimde kıyafetler olmadan antrenmana götürdüğün zaman."

Ne yalancı ama. Herkes beni kıyafetsiz görmekten hoşlanıyor.

Taytum telefonunu çıkarıyor ve benden kaçmak için biriyle mesajlaşmaya başlıyor. Kim olduğunu sormadan edemiyorum. "Kime mesaj atıyorsun?" Ağzını açtığı anda onu taklit ediyorum. "*Seni ilgilendirmez.*"

Bana yine o mavi gözlerini gösteriyor ve ben de gülümsüyorum. Genellikle karşılığında ondan küçük bir gülümseme koparabilirim ama elim boş dönüyorum. Bugün gergin ve bu benim için her zaman bir tetikleyicidir çünkü ya gerçekten üzgündür ya da bir şeyler saklıyordur. Ben ve Emory, onu yakından takip ediyoruz. Genelde bir sonraki hamlesini ondan önce bilirim.

"N'aber?" Dalga geçmeyi bıraktığımı anlaması için sesimdeki şakacılığı alıyorum. "Konuş benimle, kalp kıran."

Tekrar alay ediyor ve pencereye doğru dönüyor. Benden kaçma çabasıyla göğsü bıkın bir iç çekişle kabarıyor ve oditoryuma yanaşır yanaşmaz aceleyle arabamdan inmek için eşyalarını toplamaya başlıyor. Antrenmana daha yedi dakika var, bu yüzden şimdi onu bu kadar ketum yapan şeyin ne olduğuna tamamen odaklanmış durumdayım.

Telefonu titrediğinde, ikimizin de gözleri telefona kayıyor. Her zaman ondan bir adım öndeyim, bu yüzden ondan önce kapıyorum. Zaferimin mutluluğuyla kıkırdıyorum ama ekranı okuduğumda gülümsemem hemen düşüyor.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Telefona uzanmaya çalıştığında onu göğsüme hapsediyorum. Yanakları dudaklarının pembesiyle aynı renkte, ama utancı elimi pençelemek için orta konsola tırmanmasını engellemiyor. Telefonu o kadar sert kavıyorum ki parmaklarımın altında gıcırdamaya başlıyor. "Taytum. Ciddi olamazsın."

"Benimle başlama, Ford Collins." Taytum kendini tekrar koltuğa atar ve lise yıllarına geri döner. Öfkenin arkasına saklanmak istiyor ama sesindeki ısırığın arkasında milyonlarca başka duygu var. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi, yakınlaşmama izin verdiğim tek kız. Yıllar önce kendimi onun güzel yüz hatlarının ve öldürücü vücudunun ötesine geçmeye zorladım ve içinde ne olduğunu öğrendim. İtiraf etmek istese de istemese de onu çok iyi okuyabiliyorum.

Claire ile aralarındaki mesajları tekrar okurken direksiyonu kavıyorum.

Claire: Ne? Partilerde bir sürü erkekle ortadan kayboldun.

Taytum: Kayboldu. Evet. Takıldınız mı? Çıktı mı? Hiç.

Claire: Tay, odaya girdiğin anda odaya hükmediyorsun. Özgüvenin başkalarının içine sızıyor. Biriyle çıkmak ya da arada sırada tek gecelik kaçamaklar yapmak için yardıma ihtiyacın yok. İstedğin her erkeğe sahip olabilirsin.

Taytum: Yardıma ihtiyacım var! Daha önce hiç gerçek bir randevuya bile çıkmadım ve şimdi bu berbat glikoz monitörü vücuduma fazladan bir uzuv gibi yapışmış durumda. Hiçbir erkek beni sikerken bununla uğraşmak istemez.

Claire: Oh, hadi ama! Bu doğru değil. Peki ya Tommy?

Emory ve Ford'un son senemde beni baloya götürmesi için para verdiği adamı mı diyorsun? O bir randevu sayılmaz.

Hatırladıkça gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Erkeklerden hoşlanıyor olabilir de olmayabilir de, ama bizim avantajımıza, o zamanlar bu doğrulanmamıştı ve devreye girip Taytum'u baloya götürmekten çok mutluydu. İtiraf etmeliyim ki, bunun tek nedeni göt herif babasına bir şeyler kanıtlamaya çalışmasıydı, ama yine de.

Claire: ONA PARA MI ÖDEDİLER?

Taytum dikkatimin dağıldığını fark edince telefonu elimden kapıyor, ben de kahkahalarımı tutabilmek için dilimi ısırıyorum. "Ona ödeme yapmadık. Çok dramatiksin."

Taytum'un sıcak nefesi tüm arabamı dolduruyor. Ağzından bir ejderha gibi ateş fışkırıyor olabilir. Öfkesinin boğazıma sarıldığını hissedebiliyorum, sanki beni boğmasına saniyeler kalmış gibi. "Dramatik miyim? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hey," ses tonumu dengelemeye çalışıyorum. "Sakin ol. Bu kadar heyecanlanıp vücudunun senkronizasyonunu bozma. Bilmiyorsan söyleyeyim, stres kan şekerinin yükselmesinde rol oynar. Kan şekerinin yükselmesine ben sebep olursam annenle baban beni öldürür."

hayatımı sen karışmadan yaşayabilirim." Dramatik bir şekilde duraklar. "Aslında bunun bir önemi yok. Zaten kimse derimde bu şey varken benimle çıkmak istemeyecek!" Taytum ceketinin örttüğü kolunu işaret ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Kimse seni bir erkek arkadaş edinmekten alıkoyamaz."

Taytum başını bana doğru çeviriyor ama ben ona bakmayı reddediyorum çünkü ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

"Oh, gerçekten mi?" Kapıyı zorlayarak açıp dışarı çıktığında kış esintisi ısıtılmış arabayı serinletiyor. "O zaman kanıtla."

"Ne demek 'kanıtla'?" Onun küçük numaralarına kanmayacağım.

Taytum eli hâlâ kapının kolundayken arabaya doğru eğildi. Bu bakışı daha önce de görmüştüm ve genellikle çılgınca bir planı olduğu anlamına gelir. Yanakları kızarıyor ve sırf bana inat olsun diye bir partide eziğin biriyle kaçmaya çalıştığında yüzünde oluşan pembemsi renkle aynı. Ve gözlerindeki küçük pırıltı, benden habersiz bekaretini kaybettiği gece sahip olduğu aynı parlak parıltı. Öğrendiğimde, pırıltı daha da artarak tam bir parıltıya dönüştü.

İşte o an Taytum'un beni kızdırmayı en az benim onu kızdırmayı sevdiğim kadar sevdiğini öğrendim. "Bu gece karışma."

Kalbim küt küt atıyor ve bu beni sinirlendiriyor. "Bu gece ne halt oluyor?" diye soruyorum. Taytum kırmızılar içindeki bir şeytan gibi gülümsüyor ve gözümün önünden kayboluyor.

O kadar hızlı değil.

Kapımı açıyorum ve bir ayağım hâlâ arabanın içindeyken ayağa kalkıyorum. Elinde dans çantasıyla merdivenlerden salona atlayışını izliyorum. Dikkatini çekmek için uzanıp kornaya basıyorum. Dondu kaldı.

"Ne planlıyorsun, kalp kıran?" Bağırıyorum. Omzunun üzerinden bakıyor. "Sadece görmen gerekecek."

Elimde kostümümle arabamdan tamamen çıkıyorum. Giyinmeye başlıyorum ve dudakları sıkıntıyla büzülüyor. "Biliyor musun, sanırım bugün dans antrenmanına kalacağım."

Kimya dersinde başarılı olmak istiyorsam gerçekten çalışma grubuma gitmem gerekiyor ama Taytum'u daha fazla kızdırmak her seferinde öncelik kazanıyor. Bakışları beni ateşe benzin döker gibi körüklüyor ve elimde olmadan onu biraz daha dürtüyorum.

Hızını artırıyor ama faydası yok. Oditoryumda yolumu biliyorum. Koridorda yürümek için onunla aynı hizaya geldiğimde sırtışımda derinleşiyor. "Bana neyin peşinde olduğunu söyle, ben de gideyim."

"Hayır! Git buradan," diye tersliyor.

"Bana karşı kullandığın bu ses tonu hiç hoş değil."

Taytum elini oditoryumun kapı koluna koyarak durur. O kadar hızlı dönüyor ki şapkasının üstündeki tüylü top zıplıyor. "Hoş olmayan ne biliyor musun? Telefonumu çalman, mesajlarımı okuman ve hayatımın her alanına burnunu sokman. Ya da bir partide eğlenmeme engel olman. Ya da Emory ile birlikte yasak koyup benimle konuşacak erkekleri tehdit ettiğinizde." Taytum öfkeyle arkasını dönüyor ve garip bir şekilde yaralandığımı hissediyorum. Onun öfkeyle uzaklaşmasına izin vermeye karar veriyorum ve sessizce salonun arka tarafına geçiyorum. Prova başladığında, gizlice kardeşine mesaj atıyorum.

Ben: Bu gece parti falan mı var?

Emory: Evet. Rush şampiyonluk maçına hazırlanmak için bir grup insanı davet etti.

Ben: Gidiyoruz.

TAYTUM

"Bu gece sana ne oldu? Çok sessizsin."

Aynada Claire'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ama hızla gözlerimi kaçırıp en sevdiğim renk ruju sürmeye devam ediyorum-Fuck Me Pink, tam bana göre.

"Taytum," diye tekrarlıyor Claire. "Şeker hastalığını benden sakladığın için sana zaten bağırdım. Başka bir şey daha saklama."

Elleri omuzlarıma iniyor ve yüzüme iyice bakabilmek için beni döndürüyor. Gözlerini kısıyor ve sıkı sıkı tuttuğum ruju çalıyor. "Bu mesajlaştığımız şeyle mi ilgili?"

İçimi çekiyorum ve parmaklarımı sarı dalgalarımdaya gezdirmek için arkamı dönüyorum, ardından bu gece muhtemelen hiç hareket görmeyecek olan dudaklarımı büzüyorum. Birine, çok merhametli en iyi arkadaşınıza bile, bu kadar mantıksızca çocukça bir şeyi takıntı haline getirdiğinizi nasıl söylersiniz? Yoksa mantıksızca çocukça mı?

Dr. McCarthy'nin bana söylediği bir şey beni çok etkiledi ve kafamda sürekli bir döngü haline geldi.

Er ya da geç bunu kabullenmek zorundasınız.

Tabii, o haklı. Şeker hastasıyım ve bu asla geçmeyecek. Tamamen kontrol edilemeyen bir hastalığın hayatımı bu denli kontrol ediyor olması sinir bozucu. Ancak bu, hayatımdaki kontrol edilebilir diğer şeyleri kontrol *edemeyeceğim* anlamına gelmiyor. Bir partide bir erkekle çıkmak ve eğlenmek, bir yatak odasına kapanmak ya da kolunda aptal bir monitör, zorba bir ağabey ve onun yardımcısı olan normal bir üniversite öğrencisi gibi davranmak için mümkün olan her şeyi yapmak gibi.

Hayatımın her yönü yakından izleniyor. Ailem seviyelerimi kontrol ediyor, Dr.'a rapor vermek zorunda kalıyorum. McCarthy, Ford ve Emory'nin takım arkadaşlarının benimle çıkmak istemesine kafayı takması derken, kontrolüm neredeyse hiç yokmuş gibi hissediyorum.

Ölüm öpücüğü size dokunduğunda, olaylara bakış açınız değişir. Kimin sizin için yeterince iyi olduğuna ağabeyinizin karar vermesine izin vermek gibi.

Spoiler uyarısı: Ona göre kimse öyle değil.

"Unut gitsin. Aptalca davranıyordum," diyorum rujumu geri çalarken. Ruj en iyi kot pantolonumun arka cebine sokuyorum ve onu Bex'in tuvaletinden çıkarmak için elini tutuyorum, böylece konuşmadan kaçınabileceğiz, ama o frene basıyor ve ikimizi de durduruyor.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Bu banyodan böyle çıkmaya izin verirsem iyi bir arkadaş olmam." Kıyafetime baktım.

Seksi kot, tamam.

Göbeğimin bir kısmını gösteren ama kolumdaki şeker ölçüm cihazını gizleyen dar gömlek, *tamam*.

Bale terliklerim yerine normal ayakkabılar, *tamam*.

Omuzlarım çöktü. "İyi göründüğümü sanıyordum."

Gülüyor. "Her zaman iyi görünüyorsun ve her zaman oyun yüzünü takınıyorsun, bu yüzden bana daha önce söylediklerin konusunda kafam karıştı. Tüm hokey takımının yanından başı dik, kendine güvenerek geçen kız nerede?" Claire aynada kendime bakmam için beni döndürüyor ve sonra yüzü omzumun arkasında beliriyor. "Çok uzun zaman önce tam da bu banyoda olduğumuzu hatırlıyorum, beni bir parfüm bulutunun içinde yürütüyordun, bir yandan da ne kadar seksi olduğumu söylüyordun.

öyleydi. Sen her zaman benim bir numaralı amigom oldun ve her zaman yanımda oldun. Şimdi aynısını senin için yapmama

izin ver." Bir an tereddüt ettim ama o haklıydı. Bunu anlatabileceğim biri varsa, o da odur.
"Herkesi memnun etmekten bıktım."
Claire başını sallar. "O hissi bilirim. Sana Chad'i hatırlatmama gerek var mı?"

Yalandan ögürüyorum. "Bu değerli alanda o hainin adını anmayacağız."

Claire kısaca Bex'in banyosuna bakıyor ve usulca gülüyor. Tebeşirle yazılmış yazıların bulunduğu kömür rengi duvarlar etrafımızı sarıyor.

Hatta bendenizin küçük bir sözü var: "*Biri sizi sevmiyorsa, zevksiz olduğu içindir.*"

"Bir şey yapmazsam çıldıracağım," diye itiraf ediyorum, heyecanlandığımı hissediyorum. "Kendimi boğulmuş hissediyorum! Ve hüsrana uğramış!" Duraklıyorum ve birkaç hızlı nefes çekiyorum. "Belki de cinsel olarak hayal kırıklığına uğradım. Bilmiyorum! Ama herkesi memnun etmek için eğilip bükülmekten bıktım. O aptal monitörü takıyorum, kendime defalarca insülin enjekte ediyorum ama Tanrı aşkına, bakire olarak ölmek istemiyorum!"

Claire'in yüzü üç saniye içinde endişeden şoka ve eğlenceye dönüşür. "Ne?!" Gülüyor. "Bakire olarak ölmeyeceksin... çünkü sen bakire değilsin."

"Olabilirim de! En son ne zaman bir erkekle seks yaptım ya da *sırf* erkekleri kızdırmak için yapmadan gizlice kaçtım biliyor musun?" Spiral çiziyorum. Oda dönüyor ve kalbim titriyor. Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alıyorum çünkü ilk defa kan şekerim düşmüyor.

"Nefes al. Biz hallederiz." Claire ellerimi sıkıyor. Gözlerimi zorla açıyorum ve o gülümsüyor.

"Ford'u ve kardeşini kızdırmanın canı cehenneme. Onları denklemin dışında bırakıyoruz. Bu gece birini bulacaksın ve onunla takılacaksın, kontrolünü ve kendine güvenini geri kazanacaksın. Sen tanıdığım en seksi kızsın, şeker hastası olsan bile. Glikoz monitörünün altından kalkabilecek biri varsa o da sensin."

Bir kahkaha attım.

"Kes şunu. Ben ciddiym." Claire beni döndürüyor ve aynada kendime bakmamı sağlıyor. Kalp şeklindeki yüzü benimkinin yanında, omzuma yaslanmış. Dalgalı saçlarımız birbirine karışıyor; benimki güneş renginde, onunki ise tarçın kadar sıcak. "Ne zaman tam tersi oldu da ben senin abartılı kızın oldum bilmiyorum ama bu gece... ikimiz de sevişeceğiz."

Dudaklarımı düzleştiriyorum. "Bunu söylemek senin için kolay. Bir erkek arkadaşın var." Sahip olduğum tek şey aşırı korumacı bir ağabey ve *Ford*.

"Bir erkek arkadaşına sahip olmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye soruyor.

Hemen cevap veriyorum. "Hokey takımının kaptanıyla sınırsız seks mi?"

Claire'in gülümsemesi daha da büyür. "Bir eküri. Seni yatağa atmayı kendimize görev edineceğiz. Ve bu sana birini bulmak anlamına gelmiyor... çünkü bunu kendi başına yapabilirsin. Senin gibi flört eden birini daha önce hiç görmedim."

Gülümsüyorum. Bu doğru. Flört etmekten payıma düşeni aldım. Eksikliğini hissettiğim şey sadece sonrası.

"Theo ve ben Emory'nin dikkatini yeterince dağıtacağız, böylece o seni bir gölge gibi takip etmeden gizlice kaçabilirsin." "Ford'u unutma. O da en az onun kadar kötü." Daha kötü değilse bile.

Hokey takımındaki her erkek ve çoğunlukla futbol evinde takılan herkes benim yasak bölge olduğumu biliyor. Emory, kimin benim için yeterince iyi olduğuna karar vermeyi hayatının misyonu haline getirdi ve ülkedeki en iyi hokey kalecilerinden biri olduğu düşünüldüğünde tehditleri çok fazla ateş taşıyor.

Şimdi ve geçmiş arasındaki tek fark, Emory'nin tek yapması gereken birinin yönüne bakmak ve geri çekilecekler. O ve Ford lisemizin koridorlarını yönetirken, beni sonsuza dek bekar tutmak için mümkün olan her söylentiye yaydılar.

Hatta herkese orgazm olduğum takdirde ölmeme neden olacak nadir bir hastalığım olduğunu söyleyecek kadar ileri gittiler. Futbol takımının kaptanı itiraz edince Ford, hastalığı açıklayan sahte bir tıbbi makale hazırlamayı ve "eğitim amaçlı" olarak bastırmayı kendine görev edindi. Söylentiye göre beni orgazm edip öldüren kişi cinayetle suçlanacaktı.

İnsanlara bunu söylemeyi bıraktıkları için minnettar olmam gerektiğini söylüyorlar. Ben de bunun yerine onları öldürmem gerektiğini söylüyorum.

"Yani?" Claire soruyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sırıtiyorum. "Sanırım bu gece ikimiz de sevişeceğiz."

FORD

"Dans edebilen bir erkeğin yatakta da iyi olduğunu söylerler." Dans ettiğim sarışına cilveli bir gülümseme gönderiyorum. Bir sırtlan gibi gülüyor ve gülümsememin yüzümden kaydığını hissediyorum ama iğrenç kıkırdamayı görmezden gelmeye ve onu tekrar sallamaya karar veriyorum. Country şarkısı son ses çalıyor ve keşke kovboy şapkam yanımda olsaydı da konuyu daha da ileri götürseydim, ama yine de son bir saattir ani Güneyli aksanımla bu kızın ayaklarını yerden kesiyorum.

Herkes çok içtiğimde ortaya çıktığını söylüyor ama ben sarhoş değilim.

Çakırkeyifim.

Arada bir fark var.

"Hazır öndeyken bırak." Yardımcı kaptanımız Aasher içkiyi elimden çekip aldı ve ben de dönüşün ortasında durdum.

Sarışın tökezledi ama onu belinden yakaladım.

"Parti kötü," diyorum onu ayağa kaldırarak. "İçkimi geri ver."

"Yarın sabah kondisyon çalışmamız var. Akşamdan kalma gelerseniz Koç hepimizi cezalandırır."

"O haklı." Theo kollarını kavuşturmuş Aasher'ın arkasında duruyor. Claire'le ilişkisini resmileştirdikten sonra sezonla ilgili daha az gergin olacağını düşünürsünüz ama hayır. Daha da kötü.

"Sakin olbaba," diye takılıyorum.

Theo'nun yanakları kızarıyor ve çenesi geriliyor ama sonra bir futbolcu sarışını kollarımdan kapınca gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

"O bir oyuncak değil," diyorum.

Sırtlan gibi ses çıkaran adam 1.80'lik bir pivotla dans etmesinden rahatsız olmamış gibi görünüyor ama ben yine de ona haddini bildirmeye hazır bir şekilde öne çıkıyorum. Ağzım açılıyor ama bir saniye sonra Emory'nin partide bir görev için ilerlediğini fark edince kapanıyor.

Bu duruşu biliyorum.

Geniş omuzları gergin ve yumrukları kanla dolu. Gömlek giymemiş olsaydı, ne kadar sert olduğu omurgası boyunca her gergin kasını gösterecekti.

Taytum, Taytum, Taytum.

Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum.

"Burada neler oluyor?" En iyi arkadaşımın birlikte sıraya girerek soruyorum. Arkamızda hareketli bir parti var, ama Taytum'un kaptanımızın kız arkadaşının yanında durduğunu görür görmez dikkat kesiliyorum.

Kalçası patlamış ve yüz hatları her zerresiyle şımarıklığı vurguluyor. Bazen başparmağımı alıp pembe ruj dudaklarına sürmek istiyorum, böylece başka kimsenin gözleri onun ağzına çekilmiyor.

"Geri çekil, Emory," diye hırlıyor.

"Sen neden buradasın ki?" Emory soruyor. "Şu anda çılgın bir partide olmanın gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Git dinlen ya da başka bir şey yap."

"Vahşi mi?" Claire masumca soruyor. Çatık kaşlarıyla Emory'nin arkasından bakıyor ve partiyi kontrol ediyor. Biraz kalabalık, ama gecenin tavandaki vantilatörden sütyenlerin sarktığı kısmında falan değiliz.

Ona dirsek atıyorum. "Ben onunla birlikteyim. Bu vahşi bir şey değil, kardeşim."

Bana ters ters bakıyor, ben de dudaklarımı büzüyorum. Karşı çıkmanın zamanı değil. Anladım.

Taytum'a doğru dönüyorum. "Bu, kardeşinin tarafını tutmadığım anlamına gelmiyor." Neden bu kadar iyi görünmek

zorunda? Bütün

zaman da. Her zaman çok çekici. "Gitmelisin."

"Peki ya dinlenmek?" diye soruyor, ikimize de tamamen deliymişiz gibi bakarak. "Şeker hastası olmam dinlenmem gerektiği anlamına gelmiyor, sizi aptallar."

Bunu biliyorum.

Emory de
biliyor.

"Gitmiyorum ve ikiniz de bu geceki planlarıma engel olmayacaksınız. Anladınız mı? Bundan bıktım."

Taytum'un bakışları kardeşinin yanından geçiyor ve gözlerimiz buluşuyor. Sanki bana meydan okuyormuş gibi kaşlarını hafifçe kaldırıyor ve daha önce kastettiği şeyin bu olduğu açık.

Emory başını sallar. "Hiç şansımız yok. Her zamanki taktiklerimize yeniden başlamamız gerekiyor mu? Çünkü şimdi buna her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Bir odada bir ezikle kilitli kaldığınızda ve kan şekeriniz düştüğünde ne olur? Ha?"

Taytum'un burun delikleri öfkeyle alevlenir. "O zaman telefonumdan beni uyuracak! Herkesin bana zorla taktırdığı şu küçük aleti hatırlıyor musun?" Kolunu çekmeye çalışıyor ama ben onunla kardeşinin arasına girip durumu yumuşatmaya çalışıyorum. Emory'nin göğsüne bastırıyorum. "Bırak biraz eğlenin."

Emory'ye yaklaşıyorum ve Taytum'un dudaklarını okumasını engelliyorum. "Ona her zaman göz kulak olduğumu biliyorsun. Asla çok ileri gitmesine izin vermem." Çünkü birinin ona dokunduğu düşüncesi beni doğrudan derinliklere gönderiyor. Sanki bir adamın parmaklarında onun kokusuyla bu partiden ayrılmasına izin verecekmişim gibi... ya da daha kötüsü... *sikinde*.

Emory dönüp partinin içinde tepinmeden önce homurdanıyor. Parti boyunca kendisine bakan kızıl saçlı kızı kaptığı gibi üst katta kayboluyor.

Taytum'a bakıyorum. "Bir şey değil."

Güzel mavi gözlerini deviriyor ve Theo'ya yaslanmış olan Claire'e bakıyor. O ve Taytum, *belli* ki bizim davet edilmediğimiz bir tür sessiz konuşma yapıyorlar.

"Hadi dans edelim."

Taytum'un teklifimi reddetmesini beklemedim. Elim bileğini buluyor ve onu derme çatma dans pistine çekiyorum. Kalçalarını sıkıca kavriyorum, kollarını boynuma doluyor ve tırnaklarıyla beni hafifçe tırmalıyor.

"Ben aptal değilim." Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "İstedğin kadar iyi davranabilirsin, ama bir erkeğe yaklaştığım anda saçma bir bahaneyle gelip onu göndereceğini biliyorum."

Aptal rolü yapıyorum. "Saçma bir bahane mi? Bunu ne zaman yaptım ki?"

Onu döndürüp göğsüme bastırdıktan sonra Taytum kaşlarını çatıyor. Hemen en çok kullandığım bahaneleri sıralamaya başlıyor. "Bir bakalım... Bir keresinde odaya dalıp bana köpeğimin öldüğünü söylemiştin. Bir de hakkımda tutuklama emri olduğunu söylemiştin. Erkek arkadaşı birçok kez kullandın." Taytum boğazını temizliyor ve benim gibi ses çıkarmak için derinleştirdiğinde bir kahkahayı tutuyorum. "Kusura bakma *dostum*. *Onun bir erkek arkadaşı var*." Bir an için kendi içine dönüyor. "Hiç var olmamış biri!" Sonra tekrar boğazını temizliyor. "*Ve buraya geliyor*."

Tek söyleyebildiğim "Sesim öyle çıkmıyor" oldu.

Taytum bana ters ters bakıyor ve arkasını dönmeye çalışıyor. Gitmesine izin vermek yerine kalçalarını biraz daha sıkı kavriyorum ve onu yerinde tutuyorum. "Oh, hadi ama. Bu çok komik."

"Hiç komik değil!" diye tıslıyor mükemmel dişlerinin arasından. "Ben olmanın ve herkesi mutlu etmek, şekerimi ve insülinimi kontrol altında tutmak gibi boyun eğmez sorumluluğa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?"

Benden her zaman söyleneni yapmam bekleniyor, soru sorulmadan. Tanrı korusun, kendi kararımı kendim verebilirim. Sen ve Emory daha da kötüsünüz! Siz ikiniz eğlenmeye çalıştığım her şeyi mahvediyorsunuz. Sizin yüzünüzden yalnız öleceğim. Ve kim bilir! Düşündüğümüzden daha erken olabilir." Taytum sözlerine öfkeyle başlamıştı ama *çok* geçmeden işler sarpa sardı.

Ayaklarını hareket ettirmeyi bıraktı ve ellerimi belinden itti. Pembe, dolgun alt dudağı ön dişlerinin arkasına doğru kıvrılıyor ve gözlerinin parlaklığı

Odanın köşesinde parlak bir disko ışığı var.

Bir kez olsun nutkum

tutuldu. Ağlıyor mu?

Paniğin ortasında, partinin içinden geçip gürültülü üniversite öğrencilerinin sisi içinde kaybolurken onu arkamda buluyorum. İlk aklıma gelen peşinden gitmek oluyor ama kendimi durduruyorum çünkü işleri daha iyi hale getirmek için ne yapacağım? İçmesine ve şekerini mahvetmesine izin mi vereceğim? Bir süreliğine kendini kaybetmek için bir adamla kaçmasını mı izleyeceğim?

Bu seçeneklerin hiçbirisi ani sinirlenmem için bir şey yapmıyor. Ama onu üzgün görmek de bir şey yapmıyor.

TAYTUM

PARTİ ateşli bir potansiyelle dolu ama her zamanki gibi ben yalnız kalmak için kaçtım. Çoğu zaman herkes bir erkekle yatak odalarından birine girdiğimi sanıyor ama on seferden dokuzunda yalnızım.

Kapı çalındı ve iç çektim.

Kim olabilir acaba?

Gürültüye doğru döndüm. "Git buradan, Ford."

Talebimi takip eden cılız bir kıkırdama duyuyorum ve bunun Ford olmadığını hemen anlıyorum. "Ford değil."

Odadaki uyumsuz koltukların arasından geçip sese doğru yöneliyorum. Medya odası genelde yasak bölgedir ama futbol takımının kaptanı ve bu partilerin kural koyucusu olan Rush'ın bana karşı bir zaafı var ve buraya girmeme izin veriyor. Ama bunun tek nedeni küçük kız kardeşinin benim kız öğrenci birliğimde olması ve ona göz kulak olduğumu biliyor olması.

Yine de tüm kızlara dikkat ediyorum. Kız öğrenci birliğimizde kötü kızlara yer yok, sadece yerleşik kankalar ve akıl hocaları var. "Rush?" Ben soruyorum.

Kapı tokmağına uzanıyorum ama diğer tarafta kimin olduğunu öğrenene kadar açmayı reddediyorum.

"Hayır. Cruz." Sanki onu tanımam gerekiyormuş gibi adını söylüyor. Sessizliğimden sonra, "Kapıyı açarsan, sanırım beni tanıyacaksın" diye ekliyor.

Yemi yutarak kapı kolunu çeviriyorum, yarı yarıya Ford'un kapıyı açmam için birini rehin tuttuğunu görmeyi bekliyordum, ama yanılmışım ve Cruz haklı. Onu tanıdım. Ama tanıımıyormuş gibi yapıyorum çünkü belli ki omzunda bir çip var. "Üzgünüm, kim olduğunuzu bilmiyorum." Kapıyı çarpmak için hamle yaptım ama eliyle durdurdu ve bana bir bakış attı. Dudağı

ve günler önce hastanede bana attığı aynı ateşli sırtı. "Sen tanıdığım en inatçı insansın," diyor.

Hızlı bir kahkaha atıyorum ve elimi bırakıyorum. Odaya girmesine izin veriyorum ve kapıyı aralık bıraktığını hemen fark ediyorum.

"Bir üniversite partisinde ne işin var?" Ben soruyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ama aklıma geldiğinde aniden indiriyorum.

"Aman Tanrım. Beni takip etmeni kardeşim mi istedi?" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırıp medya odasını adımlamaya başladım. "İstedi, değil mi? Bayılırsam ya da kan şekerim düşerse diye, değil mi?" Bir yastığı tekmeleyerek yolumdan çekiyorum ve nefesimin altında mırıldanıyorum. "Bu iş çığırından çıkıyor. EMT'nin biri beni takip ediyor." Dönüyorum. "Bu Dr. McCarthy'nin fikri miydi?"

Cruz beni belimden kavırıyor, parmakları gömleğimin hemen altındaki çıplak tenime bastırıyor. Hastanedeki gibi tıbbi eldiven giymediği çok açık, çünkü etim onun dokunuşunun altında yanıyor. "Sakin ol. Kimse seni takip etmemi istemedi." Nefesinin altında kıkırdıyor ve bakışlarımı ağzına indiriyorum.

"O zaman burada ne işin var?"

Birkaç uzun nefesten sonra ellerini hareket ettiriyor ve aramıza biraz mesafe koyuyor. "Ne yani? Bir acil tıp teknisyeni gelip üniversite partisinde takılamaz mı?"

Kaşımı kaldırdım çünkü...hayır.

Sessizce gülüyor ve bunu inkar etmeyeceğim-Cruz'un çok çekici bir karizması var. "Ben Rush'ın kardeşiyim. Ona birkaç dakikalığına uğrayacağımı ve bu hafta sonundaki maç için şans dileyeceğimi söyledim."

"Sen Rush'ın kardeşi misin?" Deri koltuğa oturuşunu izlerken soruyorum. Geçen gün beni hastanede gezdirirkenki halinden çok farklı görünüyor. Beni yanlış anlama, çekici olduğunu hemen fark ettim ama onu koyu renk kot pantolon, siyah kapüşonlu bir tişört ve dağınık saçlarla görmenin heyecan verici bir yanı var.

Parmaklarını çıtlatıyor ve odanın diğer ucundan bana bakıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Utancımдан göz kırpyorum. "Şimdiye kadar senin bir üniversite partisinde ortaya çıkan bir serseri olduğunu sanıyordum." Tekrar güldü. "Bexley Üniversitesi'ne gidiyorum."

"Burada öğrenci misin?"

Cruz başını sallıyor. "Evet. Fen bilimleri lisansımı bitirip tıp fakültesine başvuracağım."

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. *Bu... etkileyici mi?* Yanına gidip kanepenin diğer tarafına oturuyorum, aramızda fark edilebilecek kadar boşluk var. "Yani Bexley Üniversitesi'ne gidiyorsun ve bir yandan da acil tıp teknisyeni misin? Ayrıca tıp fakültesine mi başvuruyorsun?"

Kendini beğenmiş bir gülümsemesi var. "Etkilendin mi?"

Homurdanıyorum. *Evet,*

etkilendim. "Azıcık bile değil."

Cruz başını arkaya atar ve yüksek sesle güler. "Aileme çok iyi uyum sağlarsın."

"Bu ne anlama geliyor?" Saçımı yana doğru çekiyorum ve Cruz bir an için enseme uzun uzun bakıyor. Gözlerini kaçırıyor ve yanaklarımı bir sıcaklık dalgası öpüyor.

"Futbol oynamıyorum, bu yüzden doğal olarak ailem etkilenmedi." Ona doğru döndüm. "Bekle, ne? Şaka mı yapıyorsun?"

Başka tarafa bakıyor. "Konuyu değiştir, İnatçı. Burada tek başına ne yapıyorsun?" "Beni takip ederek ne yapıyorsun?" Karşı çıkıyorum.

Yan taraftan gülümsemesini izliyorum. Arkasına yaslanıyor ve kolunu kanepenin üstüne koyuyor. Bu bir davet gibi görünüyor, ama kafamda bir şeyler uydurduğuma eminim çünkü bunun olmadığı bir şeye dönüşmesi için çok çaresizim.

"Dürüst cevabımı mı istiyorsun?" diye sorar.

Nabzım atıyor. "Eğer glikozumun iyi olduğundan emin olmak için burada olduğunu söylersen, yemin ederim..." Kaşlarını çatıyor. "Ben görevde değilim. Seni bu yüzden takip etmedim."

Ona dikkatle bakıyorum. Oda sessizleşiyor ve duyabildiğim tek şey zeminin altındaki müzik sesi oluyor.

"Dürüst olmak gerekirse, seni düşünmeden edemiyorum."

Midem bulanıyor.

"Sonra kardeşimin evine gittim ve sen oradaydın. Yanımdan geçip gittin ve ben de kendimi tutamadım. Gelip seninle konuşmak zorundaydım."

Ne?

Karıncalanıyorum ve glikoz monitörümü takmıyor olsaydım şekerimin yükseldiğini düşünürdüm.

"Beni düşünmeden duramıyor musun?" İnanamayarak fısıldadım. Ama sonra zihinsel olarak kendimi azarlıyorum.

Tabii ki yapamaz, seni kendinden emin, pembe rujlu kötü adam.

Ağzından alaycı bir nefes çıkıyor ve neredeyse dudaklarıma değecek. "Hayır. Yapamam. Ambulansta bana şımarıklık yaptığın anda bağlandım."

"Sana inanmıyorum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım beni partide yürürken gördün ve tanıdın."

Cruz öne eğildi ve arka cebinden telefonunu çıkardı. Bana doğru fırlatıyor, ben de kedi gibi bir refleksle yakalıyorum.

"Oku onları."

Ekranda Linc adında biriyle bir metin konuşması var.

Linc: Git bul onu. Adı neydi? Rush'a onu tanıyıp tanımadığını sor. O herkesi tanır.

Cruz: Adı Taytum ama kız arkadaşına ayıracak vaktim olmadığını biliyorsun. Ufukta tıp fakültesi var.

Onunla çıkman gerektiğini kim söyledi? Onu becer ve sisteminden çıkar.

Cruz: Ben senin gibi kadınları kullanan bir pislik değilim.

Ben onları kullanmıyorum. Açık konuşuyorum ve onlara kız arkadaş aramadığımı söylüyorum. Onda dokuzu kabul ediyor. Üniversiteli kızlar eğlenmek ister. Ciddi bir şey de aramıyorlar.

Cruz: Yani sikleri aç mı demek istiyorsun?

Linc: Siktir git. Hepimiz burada eğleniyoruz. Belki sen de denemelisin.

Cruz: Bunu yapacak bir kıza benzemiyor.

Linc: Peki o zaman, elinle iyi eğlenmeler.

Telefonu kapatıyorum ve duygularımı koluma takmadığımı umuyorum.

"Gördün mü? Seni düşünmeden duramıyorum."

Göz göze geliyoruz ve alt dudacağımı ağzımın içine çekip dişlerimin arasına hapsediyorum. *Ya şimdi ya da asla.* Her

zamanki gibi Ford ya da Emory'nin gelip gecemi mahvetme riskini düşünmeme izin veririm, bir daha asla sevişemeyeceğim.

Ford hiçbir yerde yok.

Emory kim bilir ne yapmaya gitti.

Ve bu benim planımdı, değil mi? Kendime olan güvenimi geri kazanmak ve kendi kararlarımı vermek?

"Ya ben de o kızlardan biriysen?" Sorum fısıltıyı bile zor aşılıyor. Cruz'un çenesinin gerilmesiyle oda çatırıyor ve midem

cesaretle doluyor.

"Değilsin," sesi alçak.

"Nereden biliyorsun?"

Cruz öne eğiliyor ve dirseklerini dizlerinin üstüne koyuyor. Yemin ederim, zaman geçtikçe daha da ateşli oluyor. Bu onun

sesi. Kontrollden çıkmış ve dengeli bir sesin tam ortasında. Hayatım pahasına tutunduğum hafif bir törpü var ve ödül o kadar

yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. "Çünkü etrafa sordum."

Tetiği çekmeye karar verdim. "Bir gece istesem ve hepsi bu kadar olsa ne derdin?"

Cruz yavaşça doğruluyor ve bacaklarını önüne doğru itiyor. Kalçalarındaki kötü biraz aşağı çekiyor ve bilmesem o da en

az benim kadar heyecanlı hissediyor. Nabzım hızla atıyor ve bu damarlarımda biraz canlılık yaratıyor. *Bu heyecan verici.*

Sırf kardeşim ve Ford'u kızdırmak için zorlanmadan rastgele bir adamla bir şeyler yapmanın çok cazip bir yanı var. Bu anda

daha fazlası var, çünkü bir kez olsun benim için.

"O zaman tamam derdim, ama-"

"Aması yok." Hızla iki ayağımın üzerinde doğruldum ve ona doğru ilerledim.

Cruz'un gözleri isyanla yanıyor ve ben hiç hissetmediğim kadar canlıyım. Sanki ne beklediğimi soruyormuş gibi kaşlarını

kaldırıyor, ben de bacaklarının arasına girip deri koltuğa oturuyorum.

Belimi kavradığında oda dönüyor ve sonra ağızlarımız birbirine değdiği anda her şey karıyor.

FORD

SIKILDIM.

Viskinin etkisi geçti ve sırtlan geri döndü, tüm dikkatimi çalmaya çalışıyor. Şimdilik buna izin veriyorum, ama zihnimin dağılmasına her izin verdiğimde kafamın arkasında rahatsız edici bir dürtü var.

Aletime sürtünen mükemmel yuvarlak bir şeftali var ve geçen gün dolabımın arkasında bulduğum bir haftalık muzdan daha yumuşak - bu da Koç'un şikayet ettiği çürümüş yiyecek kokusunu açıklıyor.

"Gitme zamanı," diyorum sırtlanın kulağına.

Ne yazık ki benimle geleceğini sanıyor ama her partiden eve götürdüğüm tek bir kız var ve o da genellikle tekme atıp çıkıyor.

"Hey, Claire!" Partinin diğer ucundan bağıriyorum. Theo'nun kucığında oturuyor, her zamanki gibi mutlu. İkisi de başını kaldırıp bakıyor ve Claire'in yüz hatlarında beliren ifadeyle anında duraklıyorum. Dans eden çiftlerden kaçarak partide kolaylıkla ilerliyorum. Birkaç saniye sonra kaptanım ve kız arkadaşının önündeyim ve "Nerede o?" diye soruyorum.

Claire yanaklarını içine çeker.

"Kim?" Theo onun arkasından

homurdanıyor.

"Bryant. Benimle uğraşma. Nerede o?"

Theo'nun ona taktığı lakap gülümsemesine neden oluyor ama hemen gözlerini kaçırıyor ve sorumu geçiştirmeye çalışıyor. "Bilmiyorum."

Sola doğru eğildim ve Theo ile göz göze geldim. Bana sessiz bir uyarı gönderiyor ve ben de içimden gülüyorum. "Ah, anladım. Sana onu bulmamı engellemeni söyledi, ha?"

Claire başını sallar ve parmaklarını Theo'nun parmak eklemlerine sürmeye devam eder.

Göğsüm sıkışıyor ve terlemeye başlıyorum. Emory bu lanet partide bir yerde sıkıştırılırsa beni öldürecek ve Taytum da onu bulmak için Claire'e yalan söylediğini öğrenince beni öldürecek ama bir erkek yapması gerekeni yapmalı.

"Şey, glikoz monitörü az önce öttü ve insülinini aldığından emin olmak istiyorum. Peki nerede o?"

Claire biraz daha dik oturuyor ve kahverengi saçlarını kulağının arkasına itiyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ayaklarımın üzerinde hızlı düşünürüm, çünkü ben benim. "Çünkü uygulamayı telefonuma ben de indirdim." Bu bariz bir yalan ama iyi bir fikir.

Dudakları ayrılıyor. "Bunu biliyor *mu*?"

Müzik neşeli bir şarkıya dönüşüyor ve ben onun güneşli saçlarına bir göz atıp atamayacağımı görmek için partinin etrafına bakıyorum. Onu arayacağım ama cevap vermeyeceğini biliyorum.

"Claire, nerede o? Eve gitmeye hazırım ve onsuz gitmeyeceğim, özellikle de şekerini senkronize değilse."

Claire dudağını kemirmeye başlar. "Claire, hadi ama. Bir kez olsun ciddi ol. Nerede o?" Ona bu şekilde yalan söylemek acı veriyor ama bilmediği şey ona zarar vermeyecek.

"Bir kez olsun, anahtar kelimeler olmak," diye şaka yapıyor Theo.

Claire telefonunu çıkarır ve Taytum'a bir mesaj atar. "Gerçekten bilmiyorum ama ona mesaj atacağım." Bana ekranı gösteriyor ve Taytum ona geri mesaj atıp hangi odada saklandığını bildirecek olsa da beklemiyorum.

Dönüp merdivenlere doğru yürüyorum ve teker teker çıkıyorum. Birkaç takım arkadaşşıma başımla selam veriyorum,

görüş alanımda oldukları ve Emory'nin kız kardeşini sikerek onu alt etmeye çalışmadıkları için şanslılar.

"Taytummmm," diye şarkı söyleyerek uzun koridorda ilerliyorum. Kapıların çoğu kapalı ve arkalarında çiftler sıkışmış durumda, ama Taytum'un ya medya odasında olduğunu ya da Rush'ın penceresinden tırmanıp çatıya oturduğunu ve yıldızlara baktığını biliyorum - yaptığı birçok şeyden biri beni çok korkutuyor - ki bunu tam da bu yüzden yapıyor.

Rush'ın kapısını yavaşça itiyorum, gıcirtının odada yankılandığını duyuyorum. Pencere kapalı.

Hadi, Taytum.

Koridorun karşısındaki medya odasını görüyorum ve kapısı aralık.

Hazır ol ya da olma, Taytum. Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse. Telefonum titriyor ve cebimden çıkarıyorum.

Emory: Taytum sende mi? Onu eve bırakabilir misin?

Ben: Evet, onu eve götüreceğim. Bir saniye içinde gidiyoruz.

Hoşuna gitse de gitmese de.

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve yerde zıplıyorum. Elim kapının üzerinde, daha geniş itmeye hazır, ama ondan gelmesi iyi olacak sesler duyduğumda olduğum yerde donup kalıyorum. Röntgenci bir Tom gibi aralıktan bakıyorum ve ağzım açık kalıyor. Sarı buklelerinin, aptalca seksi üstüyle bir adamın kafası arasında aşağıya doğru süzüldüğünü görüyorum.

Kaşlarım çatıldı ve ağzım kurudu. *Bu ne cüret?*

Başımı sallıyorum.

Onu ne zaman biriyle görsem aynı tepkiyi veriyorum. Çok sık olmasa da, bir odaya girdiğimde ve ona bir erkek tarafından dokunulduğunda, sanki bana ait olan bir şeyi elimden alıyorlarmış gibi hissediyorum. Bu tamamen delice, ama benim olmamasına rağmen onu kaybetme korkusunu hiçbir zaman kontrol edemedim.

En azından bu şekilde değil.

Ama şu anda, yardım edemem ama öyle olduğunu düşünüyorum.

Kapıya yavaşça basıyorum ve çenemi sıkıyorum. Kafamın içinde odaya dalıp, onu adamın kucağından çekip almam ve adamın ışıklarını söndürmemle ilgili bir oyun var. Ama bunun yerine, hareketlerimi bilinmez yapıyorum. Kapının menteşeleri gıcırdamıyor ve adımlarım gizlice atılıyor.

Elleri vücudunun her mükemmel parçasında dolaşırken Taytum onun üzerinde şehvetli bir şekilde hareket ediyor. Damarlarımda ateş var ve onun kıvrımlarına dokunuşunu izledikçe daha da yanıyorum. Ağzını onunkinden ayırıyor ve ben bir kaşımı kaldırıyorum, onun pantolonuna girmek için ona ne söylemesi gerektiğini duymak için sabırsızlanıyorum.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldıyor.

Adam haklı. O da haklı.

Ama hala bok listemde.

Taytum ona bakıyor ve onun haberi olmadan ben de eşiğin hemen içinde durmuş, kollarımı kavuşturmuş izliyorum. Damarlarım adını koymayı reddettiğim bir şeyle dolup taşıyor ve Taytum gömleğini çıkarmak için uzandığında bir adım öne çıkıyorum.

Taytum tedirginlikle doğruldu ve ben nedenini çok iyi biliyorum. "Tişörtünü çıkarmak istemiyor," diye kestirip atıyorum.

Ve... işte gizliliğim gidiyor.

Taytum'un sıcak nefesi odada uçuşuyor ama kızarmış yanaklarına bakmaya dayanamıyorum çünkü bunun beni daha çok kızdırmasından korkuyorum. Sinirlendiğimi anlarsa, hiçbir şey için durmayacaktır.

"Ford! Tanrı aşkına. Git buradan!"

"Kardeşim, dur. Buna mahremiyet denir." Bok çuvalı tanıdık geliyor ama onu nereden tanıdığımı tam olarak kestiremiyorum. Açık kapıya bakıyor ama elleri hâlâ Taytum'un belinde ve bakışlarımı ondan çekemiyorum.

"Gitme vakti geldi, kalp kıran." Gözlerinin içine bakmayı reddediyorum.

"Gitmiyorum." Fokur fokur kaynıyor ve bu beni biraz tahrik etmiyor değil.

"Kim bu? Lütfen bana bir erkek arkadaşın olduğunu söyleme."

Taytum alay ediyor ve kollarını yükselen göğsünün üzerine atıyor. "Hayır. O benim kardeşim." Adam ikimizin arasına bakıyor ve ben sırtıyorum. "Ben onun kardeşi değilim."

Taytum kollarını indiriyor ve onun omuzlarına koyuyor. Ona yaklaşıyor ve göğsüm daralıyor. Benimle oyun mu oynamaya çalışıyor?

Çünkü kaybedecek.

"Rush bekâr olduğunu söylemişti ama girmemem gereken bir şeye girmişim gibi hissetmeye başladım." O bir aptal değil. Hakkımı vermemeliyim.

"O benim erkek arkadaşım değil," diye yiniyor Taytum. "O erkek kardeşim. O benim en iyi arkadaşı ve ikisi de eğlenmeye çalıştığım her şeyi mahvetmeye kararlı."

Gülüyorum. "*Ona* eğlenceli mi diyorsun?"

Doğruyu söylemek gerekirse, adamın hiçbir sorunu yok. Daha kötülerini de tanıdım ve Taytum'la geçirdiği bir gecelik mutluluğu böldüğüm için bana çemkirmediğine göre tam bir hödük olmadığı da ortada, ama yine de siktirip gidebilir.

Bir adım öne çıktım. "Hadi gidelim."

Taytum'un çenesi eğiliyor ve işte o zaman sonunda pes edip onunla göz göze geliyorum. Tam çeneme bir yumruk gibi indi. Yanaklarının elmaları sıcaktan kızarmış ve pembe ruj şişmiş dudaklarından silinmiş. Mavi gözlerinde hafif bir parlaklık var ve iyi bir sikişten sonra nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Kes şunu.

"Gidelim," diyorum tekrar ama bu sefer biraz daha sinirli bir şekilde.

Taytum sarı saçlarını silkeliyor ve dalgaların omuzlarının üzerinden yuvarlanışını izliyorum. Beni dinlemek yerine devam etmesi için sessiz bir yalvarış gibi, doe benzeri gözleriyle adama bakıyor.

Kalçaları onun üzerinde hareket etmeye başladığı an, kırmızı görüyorum.

Ona doğru yürüyorum, belinden tutup kaldırıyorum ve omzuma atıyorum. "Kim olduğunu bilmiyorum ama ona yaklaşmak yasak," diye çıkışıyorum.

Adam ayağa kalkıyor, sessizce gülüyor ve kapıdan çıkıp gidiyor; bu sırada Taytum belime vuruyor ve ayaklarıyla sert karnımı tekmeliyor.

"Bu çelik gibi karın kasları için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa gerçekten acırdı," diye şaka yapıyorum. "Senden nefret ediyorum, Ford!"

"Hayır, değilsin," diye karşı çıkıyorum, karın kaslarımı tekrar esneterek. Bu cümleyi ondan kaç kez duyduğumun sayısı astronomik ama yine de bana gülümsediği gibi başka birine gülümsediğini hiç görmemiştim.

Taytum bana birkaç kez daha vuruyor ama sonunda pes ediyor. Kendimi her zamanki gibi sözlü bir azarlamaya hazırlıyorum ama o hiçbir şey söylemiyor.

Aslında... nefes alıyor mu?

Onu hızla ayağa kaldırıyorum ve bayılmadığından emin olmak için çılgınca yüzüne bakıyorum. Gözlerimiz temas ettiği anda nefesim kesiliyor. Gözyaşları gözlerini dolduruyor ve bir tanesi barajı aşır kalın kirpiklerinin üzerine döküldüğünde olduğum yerde kalakalıyorum. Bakışlarımı titreyen dudağına indiriyorum.

Kahretsin.

Yüzünü göğsüme bastırıyorum ve parmaklarım saçlarının kalın dalgaları arasında kayboluyor. "Hey, hey, hey. Dur."

Lütfen.

Taytum kollarımda titriyor ve eğer ağlamayı kesmezse ben de titremeye başlayabilirim. Dayanamıyorum.

Kimsenin ağladığını görmeye

dayanamıyorum. Onu

ağlarken görmeye

dayanamıyorum.

Burnum yanıyor ve boğazım düğümleniyor. Onu daha sıkı kavıyorum, umuyorum ki bu ona kendini toparlaması için yeterli desteği verecek ve ben de panik atak geçirip kaosa katkıda bulunmayacağım.

Zihnim allak bullak olmuş durumda, bu yüzden pisti, küçük siyah diski, sopamın aşınmış sapını ve patenlerimin altındaki serin buzu düşünüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve hayatımda hiç değişmeyen tek şeye gidiyorum. *Hokey.*

Oynadığım son oyunu hayal ediyorum ve yaptığım asist sayısını hatırlıyorum. Maçla ilgili her şeyi düşünüyorum, böylece onun ağlamasını duymanın bende yarattığı travmadan saklanabiliyorum. Gerçekte orada olmadığını bildiğim hastanenin steril kokusunu bloke ediyorum ve bir odada doktorun annemi geri getirme girişiminin başarısızlığını izlemek yerine pistin ortasında, takımımın kutlama yapıyormuşum gibi davranıyorum.

Elim Taytum'un başını biraz daha sıkı kavıyor ve geri çekilip sulu gözlerle bana baktığında, ağlamasını durdurmak için her şeyi yapacağımı biliyorum.

"Yalnız ölmek istemiyorum," diye fısıldıyor şişmiş dudaklarını

yalayarak. Hıçkırığı ağlamasını kesiyor ve yutkunuyorum. *Ne oldu?*

"Yapmayacaksın. Ben varım," diyorum.

"Demek istediğim bu değil!" Tekrar sinirlenmeye başladı ve ben kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ellerim yanaklarını buluyor ve bizi kanepeye oturttuğumda yumuşak tenini ıslatan nemi siliyorum. "Herkesi memnun etmekten bıktım. Bu baskı boğucu, Ford." Arkasını dönüyor ve ruhunu mahveden mavi gözlerini benimkilere dikmeden önce hırsının geri kalanını dizginliyor. "Anlamıyor musun? Sadece *çok* yorgunum. Üniversiteyi ve biriyle çıkmayı deneyimlediğim için özür dilemek istemiyorum ya da zaten bunun için özür dilerken bir partide rastgele bir odada kendimi bir adama kaptırmak istemiyorum." Gömleğinin altında olduğunu bildiğim monitörü işaret ediyor. "Bunu kontrol edemiyorum ve herkesin benim için endişelenmesini de kontrol edemiyorum." Sesinde bir aksaklık var ve bundan nefret ediyorum.

"Bu kadar mükemmel olmayı bırak, belki biz de seni kaybedeceğiz diye endişelenmeyi bırakınız," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor ve biraz fazla duygusal bir şey söylüyorum. "Şeker hastalığını senden alabilseydim, alırdım." Sarsıcı bir gerçek ama artık ortada. "Ama bunu kontrol edemeyiz."

Başını kaldırıyor ve parlak gözlerinde beliren bakıştan hoşlandığımdan emin değilim. "Haklısın. İşte bu yüzden

Bana yardım et."

Kalbim biraz fazla hızlı atıyor, özellikle de o kucacımdayken. "Neye yardım edeyim?"

Umut çiçek açıyor ve gözyaşları kurumaya başlıyor. O farkında değil ama bana şu anki gibi baktığı sürece her şeyi yapmaya ikna olabilirim. "Çıkmama yardım edeceksin."

Hayır.

Mümkü

n değil.

Olmaz.

Taytum ayağa kalkıyor ve ben onun üzerime çıkmasından dolayı reddedemeyecek kadar şok olmuş durumdayım. Sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve arzuları ağzından bir şelale gibi dökülmeye başlıyor. Sonunda boğuluyorum.

Sen ve Emory ona ölüm bakışları atmadan bir erkekle konuşmak

istiyorum. Randevulara gitmek istiyorum.

Tek gecelik ilişkiler yaşamak istiyorum.

Kendimi gördüğüm kadar güvende hissetmek

istiyorum. Aşık olmak istiyorum.

İsteklerinin her biri mideme saplanan bir bıçak gibi, ama sonuncusu beni iyice sarsıyor. Aşık olması ve kalbinin kırılması düşüncesi beni ve Emory'yi hapse gönderecek. Onun aşık olması ve Emory'nin de onu sevmesi düşüncesi mi? Bu beni öldürür.

"Bana borçlusun,

Ford." Dikkat

kesildim.

"Çıktığım her randevuyu mahvettin. Erkekler bana potansiyel bir kız arkadaş yerine bir oyunmuşum gibi bakıyor ve bu senin hatan."

Yutkunuyorum çünkü o haklı. Yıllar önce Emory tarafından ekilen tek yönlü bir zihniyete sahiptim. Taytum herkese yasaktı ve ben ona sahip olamazsam kimse olamazdı.

İç çektim. "Peki."

Canlanıyor ve kucacımda kayarken aletimin sertleşmesini engellemek için ona dokunan diğer erkekleri düşünüyorum.

"Bana yardım edecek misin? Emory ile ilgilenecek misin? Ve karışmayı bırakacak mısın?"

Başımı salladım.

Taytum gözlerini devirir. "Söyle."

Ona attığım bakış, tavırlı bir şekilde kaşlarını kaldırmasına neden oluyor. "Peki," diye homurdandım. "Küçük randevunuzu Emory'den saklayacağım ve müdahale etmeyeceğim..."

"Bu gece yaptığın gibi," diye ekliyor.

Sinirle homurdanıyorum. "Bu gece yaptığım gibi."

Gülümsemesini kaybetmeden ve parmağıyla çenesine dokunmadan önce küçük zaferinden memnun

görünüyor. "Ve..." Ellerimi indiriyorum ve onu sabitlemek için belinden tutuyorum. "Her ne ekleyeceksen...

hayır."

"Bana nasıl çıkılacağını öğretmeni istiyorum

ve..." Kalbim küt küt atıyor. "Ve ne?"

Çekingten bir şekilde başka tarafa bakıyor, ben de başparmağımı yanağına koyup gözlerini tekrar bana çeviriyorum. Kalın kirpikleri pembe yanaklarında dalgalanıyor. "Bana nasıl tek gecelik ilişki yaşayan kızlardan biri olunacağını öğret."

Mümkün değil.

"Lütfen, Ford."

Keşke bana öyle bakmayı bıraksa ama bakışlarındaki umut, ayı asmasına yardım edebileceğimi hissettiriyor. "Tamam, kalp kıran," diyorum. "Sana yardım edeceğim."

O gülümsüyor ve benim dünyam dönüyor.

Elini tutuyorum ve ilk defa geri çekilmiyor.

Az önce kabul ettiğim şey beni pek heyecanlandırmadı ama en azından ağlamayı

kesti. Kazanmak kazanmaktır.

TAYTUM

"BİR, İKİ, ÜÇ." D vitamini takviyeleri küçük bir tıkırtı ile teker teker hap sıralayıcıma düşüyor. Bu, tip 1 diyabet teşhisi konulduğundan beri yaptığım bir şey, çünkü bir hemşire bana D Vitamininin insülin duyarlılığını artırdığını söylemişti, ama yine de kendimi yirmi iki yerine seksen dört yaşındaymışım gibi hissetmeme neden oluyor. Hap şişesini çalkalıyorum ve avucumun içine birkaç vitamin daha doldurup kapağını kapatıp komodinin uzak köşesine itmeden önce içine atıyorum.

Günde bir hap; diyabetten kurtulmamla aramdaki engel bu.

Bu tezahür karşısında içimden gülüyorum. Gerçekçi değil ama bir kız umut edebilir.

Alt kattan gelen kız çığlıklarını duyunca kapıya doğru dönüyorum. Ateşli bir sporcunun kızlardan birini dışarı çıkarmak için kapımıza geldiğini zaten biliyorum, çünkü bu üniversiteli kızlar korosu. Bu tiz ciyaklama, her birinci sınıf öğrencisinin kendi küçük kasabasından Joe Schmo dışında biriyle karşılaştığında yaptığı şeydir.

Genç kız kardeşlere nasıl güvende olacaklarını ve sırf seksi bir gülümsemesi ve gözlerinde şeytani bir parıltı var diye peşlerine düşen her erkeğe güvenmemeleri gerektiğini öğretmeye çalışmak çok yorucu.

"Bayanlar, bayanlar, *bayanlar*. İmzaları sonra atacağım."

Daha fazla kız kıkırdaması duyuyorum ve Ford'un yumuşak sesine homurdanıyorum. Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki canım acıyor. Kapım kabarık halımın üzerinden kaydığında sırtım ona dönüktü ve çok uzun zamandır ilk kez midem sinirden dönüyordu.

Onun önünde ağladım.

Ben ağladım. Taytum Elizabeth Olson, dışarıdan bakıldığında her zaman derli toplu görünen, havai tavrılı, bale dansı yapan üniversite öğrencisi ağladı.

Asla ağlamam ve Ford'un önünde olmasına rağmen - beni en kötü halimde gören biri - hala bundan utanıyorum. Günler sonra bile.

"Arkanda durmuyormuşum gibi mi davranacaksın?" Ford sorar.

Dudaklarım kıvrılmak istiyor ama dediğini yapıyorum. O yokmuş gibi davranıyorum. *A History of Romantic Literature kitabımı* alıp yatağıma oturuyorum. Sylvia Plath ile ilgili bölümü açıyorum ama Ford onun tüm biyografisini ezberden okumaya başladığında parmağım sayfanın köşesinde donup kalıyor.

Çoğu zaman ukala gibi davranır ve odadaki herkesi güldürmek için çabalar ama yaşıtı olan çoğu erkekten daha zekidir. Ford'la ilgili tek şey, kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istememesi, bu yüzden yaptığı her şeyde mükemmel olmak için her zaman yukarıda ve öteye gidiyor.

Başta ailem ve Dr. McCarthy olmak üzere insanları sürekli hayal kırıklığına uğrattıyorum.

"Zekamla gözlerinizi kamaştırıyor muyum?" diye soruyor biyografisini bitirdikten sonra.

Sayfayı çeviriyorum ve o yokmuş gibi davranmaya devam ediyorum, bu da onu yüksek sesle güldürüyor.

"Cidden beni görmezden mi geleceksin? Bana bakmanı sağlayabileceğimi çok iyi biliyorsun. Düğmelerine nasıl basacağımı biliyorum Taytum."

Kesinlikle öyle.

İçimi çekiyorum, sayfadaki beş kez okuduğum aynı cümleye bakmaya devam ediyorum ve sesimi nötr tutuyorum. "Bu değişir. Sözüne sadık kalmak için mi buradasın, yoksa geçen gece hiç olmamış gibi mi davranacaksın?"

Yatağım eğiliyor ve onun kot pantolonlu bacağı benimkinden bir santim uzakta. Ona baktım, ellerini yastığıma dayamıştı.

başının arkasında. "Geçen gece...?"

Yüzüm yanıyor. *Ondan nefret ediyorum.* Kitabı kapattım ve ayağa kalkmaya başladım. Beni götürmesine izin vermek yerine bale antrenmanına yürümeme bir saniye kaldı.

"Nuh-uh." Ford hızla hareket ediyor. Ayağa fırlıyor ve beni bir makas gibi bacaklarının arasına hapsediyor. Gözlerimiz buluşuyor ve kaçma girişimiyle öfkeyle kıpırdanıyorum. "Devam et. Dövüşen kızları severim."

"Ford." Bacaklarını açmaya çalışıyorum ama ne kadar aptal göründüğümü fark edince duruyorum. Ford'un yanakları gülmesini engellemek için içlerine çekmekten çukurlaşmış ve bu da çenesini her zamankinden daha keskin hale getiriyor.

"Sakin olur musun? Şaka yapıyordum. Her zaman sözüme sadık kaldığımı bilirsin."

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum ve bacaklarını itiyorum. Gitmeme izin veriyor ve kalp şeklindeki yastığımı havaya fırlatıyor, ancak bir saniye sonra bakmadan yakalıyor.

"Her zaman sözüne sadık kalmıyorsun." Ayağa kalkıyorum ve kapıma yaklaşmadan önce bale çantamı alıyorum. Eğer aramıza mesafe koymazsam kitabımı kafasına fırlatabilirim.

Yastık Ford'un elinden yere düşüyor ve doğrudan bana bakıyor. "Evet, biliyorum."

"Yapmıyorsun," diye karşı çıkıyorum.

Sözünü tutmadığı anı dün gibi hatırlıyorum. "Beni banyomda yırtık bir gömlekle ağlarken bulduğun o geceyi aileme anlatmayacağına dair bana söz verdiğin zamanı hatırla."

"Yapma." Kullandığı küstah tonu duyunca gözlerimi kaçırıyorum. "Onlara söylemek zorunda olduğumu biliyorsun."

"Tıpkı çıktığım her randevuyu ya da planladığım her tek gecelik ilişkiyi Emory'ye anlatmak zorunda kalacağın gibi mi? Ya da takım arkadaşlarından biri beni takip eder ve bunu Emory'den saklamak isterse? O zaman sözünü tutacak mısın? Ya da..." Sinsice gülümsüyorum ve bir sonraki konuyu açıyorum. "Ya Cruz tekrar Rush'ın evine gelirse ve yine aynı odada kalırsak? Kapıyı kırıp onu gitmeye zorlamak için bir bahane mi uyduracaksın? Ona yine yasak bölge olduğumu mu söyleyeceksin?"

Konuşmamın sonunda nefes nefese kalmıştım ve ellerim kalçalarımın doğru yol almıştı. Ford bir ara ayağa kalktı ve ayakları şimdi pembe halının üzerine sağlam bir şekilde dikilmiş durumda. Cevabını beklerken kaşlarım çatılıyor. "Hayır" diyene kadar yüzlerce cevap hazırlamış oluyorum.

Şaşkınlıktan dilim tutuldu. "Hayır mı?" Tereddütlüyüm ama iyi bir sebebim var.

Ford'a hayatım pahasına güveniyorum ama kardeşimden bir şey saklayabileceği ya da arkasına yaslanıp başka bir adamla kaybolmamı izleyebileceği konusunda ona güvenmiyorum. Çok fazla yandım.

Ford her zamanki özgüveniyle bana doğru ilerledi. "Geçen gece seni dinledim ve nereden geldiğini anlıyorum." Masumca omuz silkiyor ve benim kafam karışıyor. "Küçük maceralarını sır olarak saklayacağımı söyledim ve saklayacağım. Ayrıca bunu çözmene yardım edeceğimi de söyledim."

Aklıma gelen ilk şeyi söylemeden önce bir kez, sonra iki kez ve sonra üçüncü kez göz kırpmıyorum. "Neden?"

Sorumun ardından sert bir sessizlik oluyor ve Ford mavi gözlerini benimkiler arasında gezdirdikçe daha da şüpheli oluyorum. Ama sonra başka tarafa bakıyor ve sıkı çenesini esnetiyor ve her şey yerine oturuyor.

"Benim için üzülüyorsun," diye fısıldıyorum.

Ford hemen "Hayır." diye karşılık verdi. Bale çantamı elimden kapmadan önce gözlerini deviriyor. "Evet, ama düşündüğün şekilde değil." Fermuar sesi odanın içinde yankılanıyor ve acil durum şeker kitimi alıyor. Çantayı açıp içindekileri kontrol ettikten sonra tekrar çantanın içine sokuyor. "Kendimi suçlu hissediyorum, tamam mı?"

Bale çantamı ondan almaya çalışıyorum ama elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Suçlu mu hissediyorsun?" Tekrar ediyorum.

Başını salladı. "Haklıydın. Çıktığın neredeyse her randevuyu mahvettim ve bu yaptığım çok adice bir şey. Artık on beş yaşında değilsin, etrafın papaya ile amcığı ayırt edemeyen bir grup küçük oğlanla çevrili." Gözlerinde tanımlayamadığım bir bakış var ama ben yorum yapamadan kayboluyorum.

Ford kapıya yöneliyor ama ben onu takip etmek yerine odanın ortasında durup kollarımı kavuşturuyorum. "Az önce anımı papaya ile mi kıyasladın?"

Dönüp omzunun üzerinden bakıyor. Sırıttırıyor ve bu sefer elimde olmadan ağzımın kıvrılmasına izin veriyorum. "Eminim öyledir. Eminim senin tadın daha güzeldir."

Kesik bir kakhaha beni terk ediyor ve çantamın kayışlarını çekiştirirken hızla yanından geçmeye çalışıyorum. Sıkı kavradığı için bırakmıyor. Bunun yerine sarsıyor ve göğsüne çarpıyorum. "Bunu senin için yapacaksam bana bir söz vermelisin."

Parfümü içime işliyor ve ağzım kuruyor. "Bir adamın

kalbini kırmasına izin verme," diye fısıldıyor.

Gözlerindeki ayıltıcı bakışla yatak odam sonsuz derecede küçülmüş

gibi geliyor. Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Sanki bir

adamın yeterince yaklaşmasına izin verecekmişim gibi."

Sırtım mı? Belki. Kalbim mi? Asla.

Ağır anımız kısa sürdü. Ford kolunu omuzlarıma atıyor ve bizi koruyarak doğru yürüyoruz. "Aferin kızıma," diye fısıldıyor kulağıma. "Sana bunca yıldır neden Kalpkıran dediğimi sanıyorsun bebeğim? Kalıcı olduğunu gördüğüme

sevindim."

Midem bizden önce merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor. Adımlarımı sabit tutuyorum, ama bir erkeğin ilgisine o kadar açım ki Ford

Bana *bebeğim* demen beni çılgına çeviriyor.

Aşağıya indiğimizde kolu düştü. Doğal olarak, arabasına yönelip içeri girmeden önce kız kardeşlerimle flört etmek için duruyor.

"Emniyet kemeri." Yine gözlerimi deviriyorum ama dediğini yapıyorum. Emniyet kemeri takıldıktan sonra Ford salona doğru yola çıkıyor.

"Claire antrenmandan sonra seni Bex'e bıraksın. Oraya kadar yürümeye çalışmadan ya da seni bırakmasını reddetmeden önce, Dr.

McCarthy araba kullanmanı istemiyor."

Beni çok iyi tanıyor.

"Neden Bex?"

"Seninle halletmemiz gereken bazı şeyler var, o yüzden Bex, ben ve sen, tam yedi buçukta." Araba durdu ve aniden zamanımız tükendi.

"Ne gibi şeyler?" Çantama uzanarak soruyorum.

"Küçük keşfinde sana yardım edeceksem, bazı kurallar koymamız gerekecek." "Kurallar mı?" *Harika.*

Ford arabanın kapısını açtı ve elimi bıraktı. "Ne tür kurallar?"

Bana göz kırpmıyor. "Birazdan görüşürüz."

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Ben güvenle içeri girene kadar Ford uzaklaşmıyor.

Bu sözde kuralları duymak istemesem de, onunla Bex'te buluşmayı dört gözle bekliyorum. İlk defa Ford benim tarafımda olabilir.

Sonra görüşürüz, bekarlık.

FORD

Emory masanın karşısından çizburger ve patates kızartması yerken ben sessizce oturuyorum. Ondan iki kez bir şey sakladım, her ikisinde de Taytum'la ilgiliydi ve onunla ekip toplantımızı yaptıktan sonra çok daha fazlasını saklayacağım.

"Yemek yemeyeceksen neden buraya gelmek istedin?" Emory elinin tersiyle ağzını siler.

El değmemiş tabağıma bakıyorum ve elime bir avuç patates kızartması alıyorum. Ağzıma tıktırıyorum ve ellerimi çeviriyorum. "Daha iyi mi?" Bir ağız dolusu lapa patatesin içinden soruyorum.

Kaşları birbirine dolanıyor ve kız kardeşinden daha koyu yüz hatlarına sahip olmasına rağmen şu anda birbirlerine benziyorlar. İkisi de bana sık sık aynı bakışı gönderiyor - sanki maskaralıklarımın bıkılmışlar gibi.

"Yarınki maça hazır mısınız?"

Bexley U'nun yıldız futbolcusu Rush'a bakıyorum, Emory'nin arkasındaki kabine oturmuş bizim cevabımızı bekliyor.

Heyecan verici bir sezon oldu. Sene başında takımda hem kaptanımız hem de yardımcı kaptanımız tarafından yaşanan bir drama vardı ama şimdi Frozen Four'u kazanmak için bir araya gelme zamanı. Ve Theo'nun yaptığı gibi profesyonel olarak kendi yerimizi garantilemeliyiz. Başımızı öne eğmediğimiz ve galibiyet serimize devam ettiğimiz sürece, çoğumuz geleceğimizi güvence altına alma yolunda ilerleyeceğiz.

"Hazırsınız," diye cevap veriyorum, birkaç kişi daha kabine girebilsin diye kenara kaymasını izliyorum. "Haftayı boş mu geçiriyorsunuz?" "Evet, haftaya Wilder U ile oynayacağız. Onlar da *neredeyse* bizim kadar iyi." Omuz silkiyor. "Eğer onların takımına katılsaydım durdurulamaz olacak."

Emory kıs kıs güler. "Ben de hokey oyuncularının ukala olduğunu sanırdım..."

Garson kız gelip siparişleri almaya başladı ama cümlesinin ortasında durdu ve ben de dönüp Claire'i kucakladığımı gördüm. Taytum onun yanında duruyor, telefonuna gömülmüş, muhtemelen beni ve Emory'yi bilerek görmezden geliyor.

Kenara kayıyorum. "Hadi ama. Bu yemek kendi kendini yemeyecek."

Taytum telefonundan başını kaldırıyor ve tabağımdaki patates kızartmasını görünce gözleri açılıyor. Hemen oturdu ve bir tanesine uzandı.

"Aklından bile geçirme," diye öfkeleni Emory.

Dokunmadığımız halde öfkelerini hissedebiliyorum.

Bir kızartma kan şekerini o kadar da etkilemeyecektir ama Emory yine de onu azarlar. Daha iyi menü seçeneklerini işaret etmeden önce bugün yediği tüm karbonhidratları listelemesini istiyor. Listelemesinin ortasında hızla bana bakıyor ve sanki bana bir şey kanıtlıyormuş gibi kaşları birbirine yaklaşıyor. Gerçi buna ihtiyacı yoktu. Geçen gece bana hayal kırıklıklarını - oldukça dramatik bir şekilde- belirttikten sonra sorunun tamamen farkındayım.

Boğazımı temizliyorum ve Emory'nin arkasındaki kabine başımı sallıyorum. "Bu adamı tanıyor musun?"

Emory dönüyor, ben de hemen bir çift patates kızartması kapıp Taytum'a dönüyorum. Elimi ensesine koyup kızartmaları ağzına tikiyorum. Kanıtı saklamak için dudaklarını birbirine çarpmadan önce boğuk bir kahkaha atıyor.

Ağabeyi arkasını döndüğünde dikkatini ikimizin arasında gezdiriyor ama Taytum tekrar telefonuna bakıyor ve patates kızartmasını hafifçe çiğniyor.

"Siyah saçlı adam mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, çünkü bu noktada yanlış bir cevap yok. Bütün bunları dikkat dağıtmak için

uydurdum. "Bu Rush'ın kardeşi," diyor Emory.

Taytum'un kafası o kadar hızlı kalkıyor ki bir esinti hissediyorum. En ufak bir sahiplenme duygusu midemin çukuruna yerleşiyor ve Rush'ın kardeşinin onunla göz teması kurduğu anı izliyorum. Gözleri parlıyor ve Taytum'un yanakları pembeleşiyor.

Elimi bacağına koyuyorum ve parmaklarımı uyluğuna sokarak onu tekrar aşağı indiriyorum. Emory geçen gece içeri girdiğimi öğrenirse çok sinirlenecek ve onu kaldırıp ona yasak olduğunu söylememden çok daha aptalca bir şey yapacak.

Taytum küçük oyunlar oynadığında her zaman devreye giren kişi olmamın bir nedeni de bu. Ağabeyinden çok daha akli başında biriyim.

Emory dikkatini Taytum'a yöneltiyor, ben de Rush'ın kardeşine.

Emory'nin Taytum'la konuştuğunu duyuyorum. "İyi misin? Kızarmış gibi görünüyorsun." Tam önüme bakıyorum. Cruz'un bakışları benimkilere kayıyor ve başımı sallıyorum. *Yapma.*

"Tay?"

Taytum'a dönüyorum ve boynunda lekeler oluşmaya başlıyor. Ağzına attığım son patates kızartmasını yutuyor ve bacağına birkaç kez vuruyorum.

Sakin ol.

Nefes alıp veriyor ve elimi bacağından itiyor. "Ben iyiyim." Gözlerini kardeşine çeviriyor. "Tanrım." Emory homurdanıyor. "Her neyse. Hazır mısın, kardeşim?"

Yemeğimi işaret ediyorum. "Bitirmeye yakın bile değilim."

"Ben yokum. Yarın maçımız var ve bu gece maç öncesi ritüeller hakkında saçmalamaya kalkma. Benim yapmam gereken kendi ritüellerim var."

Taytum kusal gibi yapıyor çünkü hepimiz onun ritüellerinin nelerden oluştuğunu biliyoruz. Emory sırtımasını kaşlarını oynatmasıyla eşleştiriyor.

"Onu yakaladın mı?" Çenesini kız kardeşine doğru uzatıyor.

"Her zaman." Dirseğimi alıp Taytum'un kaburgalarına hafifçe vuruyorum. Kolumu tokatlayarak uzaklaştırıyor ve alay ediyor. "Sonra," diyor Taytum'a doğru eğilmeden önce. "Oh, ve arkamdaki adamla göz göze gelmeyi kes."

Taytum'un ağzı açık kalıyor ve ben de içimden gülüyorum. Yanakları kırmızının daha da koyu bir tonuna dönüştü. O gidince bana doğru döndü. "Ona söyledin mi?"

Bir şeyi kanıtlamakta hızlıyım. "Hâlâ hayatta mı?" Güzel gözlerini deviriyor. "İyi noktaya değindin."

Dizimle onu dürtüyorum. "Git Emory'nin oturduğu yere otur." "Neden? Yanıma oturmak istemiyor musun?" diye takılıyor.

Bir kızartma daha alıyorum ama kendi ağzıma atmak yerine onunkine atıyorum. Gözleri büyüdüğünde sırttım. "Bu çeneni kapatman için." Çiğnerken bana ters ters bakıyor. "Ve Cruz'la göz göze gelmeyi bırakman için seni orada istiyorum."

"Bu işe yaramayacak," diye mırıldanıyor. Her şeye rağmen benden uzaklaşıp kabinin diğer tarafına geçiyor. "Sen mağara adamı gibi davranmadan bir erkeğe bile bakamıyorum."

Suyumu masaya koyduktan sonra parmağımı ona doğru sallıyorum. Suyu çalıyor ve kalanını pipetten emiyor. Yalanlamamı beklerken yavaşça yutkunarak boğazını aşağı yukarı sallıyor ama ben tereddüt ediyorum.

Çünkü, bu işe yarayacak mı?

Gözleri yaşlı, yardımım için çaresizce çırpındığı çok yeni ve canlı bir anı belirliyor zihnimde. "İşe yarayacak, ama önce bunu imzalamalısın."

Kalçamı kaldırıp bir kâğıt parçası çıkarıyorum ve masaya doğru kaydırıyorum. Rush ve kardeşi kabinden çıkarken elim kâğıtta kalıyor. Cruz yavaşça yanımdan geçip Taytum'a bakarken bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Kız ona bakıp kirpiklerini kırıştırınca masanın altına tekmeyi basıyorum.

Nefes nefese. "Oww!"

"Gözlerini benden ayırma ve dikkatini ver."

Kaşları birbirine çarpıyor ve başımın arkasından bakıp onun Bex'ten ayrılışını izlediğinde neredeyse parmaklarımı şıklatacağım.

"Bitirdin mi?" Sabırsız görünüyorum ama aslında sadece şu anda benden başka birine ilgi göstermesine sinirleniyorum.

Taytum iç geçiriyor ve elimi kâğıttan itiyor. Kâğıdı ters çevirip bir saniye inceliyor, sonra da bıyık altından gülüyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu fikri Theo'dan mı aldın?"

Şakağıma dokunuyorum ve ona çarpık bir gülümseme atıyorum. "İyi bir hafızam var. Oda arkadaşı olduklarında Claire'in ona verdiği küçük listeyi gördüm. Her yerinde sen yazıyordun. Kendi kurallarımızı koymanın adil olacağını düşündüm."

Listeye konsantre oluyorum.

FORD'UN KURALLARI:

1. LANET OLASI HOKEY OYUNCULARI YOK.

2. HOKEY OYUNCULARIYLA SEKS YAPMAK YOK
3. HOKEY OYUNCULARIYLA FLÖRT ETMEK YOK
4. FORD, TAYTUM'UN KİMİ VE NE ZAMAN TAKİP ETMEYİ SEÇECEĞİ KONUSUNDA TAM ONAY ALDI

Taytum'un elindeki kâğıt buruşuyor ve bana baktığında kendimi toparlamak için zor tutuyorum.

Peki, tamam. Biraz aşırı ama aynı zamanda gerekli de.

Kağıda vuruyorum. "Bunu Emory'nin arkasından yapmak istiyorsan, o zaman bu kurallara uyman gerekecek."

Taytum saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve en yakın arkadaşının yanına gitmek için ayağa kalkmadan önce listeyi bir kez daha okuyor. Claire barda bazı iş arkadaşlarıyla sohbet ediyor ve ben yürüyüş boyunca Taytum'un sallanan kalçalarını izlemekten kendimi alamıyorum. Claire ona bir kalem veriyor ve sonra bana doğru yürüyor.

Tüm bu süre boyunca göz teması kuruyoruz ve kağıda bir şeyler karalamayı bitirdiğinde, kağıdı bana geri itiyor ve ağzını kısıyor.

FORD'UN KURALLARI:

1. LANET OLASI HOKEY OYUNCULARI YOK - *İLK ETAPTA İSTEMEDİLER.*
2. HOKEY OYUNCULARIYLA SEKS YAPMAK YOK, *TAMAM.*
3. HOKEY OYUNCULARIYLA FLÖRT ETMEK YOK. *GÖRECEĞİZ.*
4. ~~TAYTUM'UN KİMİ VE NE ZAMAN TAKİP EDECEĞİ KONUSUNDA FORD'UN TAM ONAYI VAR~~

"O zaman sana yardım etmiyorum." Olabildiğince gerçekçiyim. "Bu sonuncusu listedeki en önemli kural." Taytum biraz daha dik oturuyor. "Erkek arkadaşlarımı benim yerime senin seçmene izin vermiyorum. Bu pratikte şu ankiyle aynı!" Omuz silkiyorum. "Bir adamın seni becermesine ve bir daha seninle konuşmamasına izin verecek değilim."

Masayı tokatlıyor ama insanların bize baktığını fark edince sesini alçaltıyor. "Ya istediğim buysa?" Başımı sallıyorum. "İstedğin bu değil."

Somurttuğu zaman sinir bozucu derecede sevimli oluyor. Dudağı öne doğru çıkıyor ve kollarını göğsünde daha da sıkı kavuşturuyor. "Peki *sen* kaç tane tek gecelik ilişki yaşadın Ford Alexander?"

İsmim onun dilinden hoşnutsuzlukla dökülüyor, ama yine de kulağıma hoş geliyor. "Bu farklı bir şey." Claire en iyi arkadaşının yanına otururken, "Hayır, değil," diye ekliyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye başlıyorum, parmağımı sallayarak, "İkinize birden karşı çıkmayacağım. Git ve al." Arkamdan kapıyı işaret ediyorum ve beni dinlememesi hiç de şaşırtıcı değil.

"Deli gibi davranmayı bırak Ford. O sadece normal bir üniversite öğrencisi olmak istiyor."

Dudaklarımı büzüyorum. "Yani senin gibi mi? Hokey kaptanı gibi çıkıyormuş gibi yapmak mı?"

Çünkü *bu* normal." Claire'in ağzı kocaman açıldı. "Onunla çıkıyormuş gibi yapmak *senin* fikrindi!"

Doğru ya.

Claire beni aptal yerine koyduktan sonra Taytum kâğıdı kapıyor ve ikiye ayırıyor. İkisi de gülüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Kurallarınız çok aptalca," diyor.

Olgunlaşmamışlığım beni ele geçiriyor ve esprili bir karşılık vermek yerine aklıma gelen tek şey "Şey... sen aptalsın" oluyor.

Taytum yaratıcılık eksikliğime yüksek sesle gülüyor, bu da benim kıkırdamama neden oluyor.

Claire kabinden çıkar ve parmaklarıyla masaya vurur. "İkinize de iyi şanslar." Sonra sadece Taytum ve ben kaldık, yapayalnız ve çıkmazdayız.

Arkama yaslanıyorum, masanın altında bacaklarımı açıyorum ve dikkatini çekmek için ona diz çöküyorum. Alt dudağını kemiriyor ve mükemmel görünüşü ve kampüsteki kendinden emin adımlarıyla kendinden çok emin görünmesine rağmen, aslında deneyimsiz olduğunu ve teşhisinden sonra biraz utangaç olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Biraz da üzgün.

Sikeyim.

"Tamam, peki," diye çıktım. "Son kuralı sil... ama diğerleri hâlâ geçerli. Hokey oyuncusu yok, çünkü bu zaten çizgiyi aşıyor. Emory bu işin içinde olduğumu ya da seni koruduğumu bilirse..."

Kabul ettiğimde gözleri parlıyor ve heyecanla başını sallıyor.

Taytum karşısına çıkan her erkeği elde edebilir ve bunu görememesi kısmen benim hatam. Emory ile aynı hizaya gelmek ve koruyucu ağabey rolünü üstlenmek, biz küçükken benim için en kolay yoldu. Onun peşinden gitmeme izin verilmezse kimse gidemezdi.

Kendimi bu rolden çıkarmak zor olacak ama sözümü tutacağım. *Biraz* geri çekileceğim.

Ona biraz nefes aldıracağım. Ama bu hoşuma

gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

"Emory öğrenmeyecek," diye beni temin ediyor. "Onun önünde bir adamın beni becermesine izin verecek değilim."

Onu bir adamın altında düşündükçe sıcak bir şey enseme kesiyor.

Hesap için masaya para koyduktan sonra, "Hadi," diyorum. "Yarın hokey sopam ve küçük siyah disk ile ateşli bir randevum var."

Taytum'un yanağında minicik bir gamze beliriyor ve kolumu omuzlarına atıyorum. Arabama vardığımızda bana bakıyor ve ben de onun gerçek halini görüyorum; en ufak bir öfke ya da kızgınlık belirtisi göstermeyen savunmasız halini.

"Teşekkürler, Ford."

Kapısını açtım ve arabama tırmandı. "Ne için?"

Yumuşakça gülümsüyor ve bu sanki bir güneş ışığına bakmak gibi. "Beni dinlediğin için. Ve anladığın için."

Bana öyle baktığında hissettiğim duygu beni panikletmeye yetiyor. Kapıyı suratına çarpıyorum ve nefesimin altında küfrediyorum.

Taytum sonunda beni mezara koyacak.

TAYTUM

KALABALIK YANIYOR ve zıplayan herkes yüzünden her yere içki dökülüyor. Siyah-beyaz formalıların sopalarını havaya kaldırarak buzun üzerinde bir araya gelişini izlerken dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Claire yanımda zıplıyor ve ben de onun heyecanına gülüyorum. Az önce golü atan Theo onu işaret ediyor ve ben bile sıcaklığı hissedebiliyorum. Ellerimiz kenetleniyor ve onları havaya kaldırıyoruz. Dikkatimi buzun etrafında tur atarak taraftarları daha yüksek sesle kükreteye teşvik eden Bexley U oyuncusuna veriyorum, sonra da heyecandan neredeyse Theo'nun üzerine atlayacak.

Ford, Bexley U oyuncularının çoğu gibi buz üzerinde inanılmayacak kadar yetenekli ancak golleri atan asla o olmadığı için çok fazla tanınmıyor. Peki ya asistleri? Bunlar çılgınca ve Theo'nun her röportajında övündüğü bir şey. Aslında Ford okulun rekorunu kırmaya çok yakın. Ford'un eldivenli elini tutup kalabalığın onun adını da alkışlaması için havaya kaldırdığında gülümsemem daha da derinleşiyor.

Ford dikkatleri üzerine çekiyor.

Bir balerin gibi eğiliyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Maçın bitimine bir dakika kalmıştı ve Bexley U maçı çantada keklik görüyordu. Telefonumu çıkarıp ailemle görüntülü konuşuyorum ki maç sonu kutlamalarını izleyebilsinler.

İlk annemin yüzü belirdi ve onlara maç bitmek üzereyken onları arayacağımı, böylece canlı aksiyonu izleyebileceklerini söylememe rağmen, ilk tepkisi endişelenmek oldu.

"Her şey yolunda mı?"

İç çektim. "Ben iyiyim anne. Maçın tadını çıkar."

Kamerayı tam zamanında çeviriyorum çünkü Emory pakı blokluyor. Seyirci yine kendini kaybediyor ve birçok taraftar blok için birbirini alkışlıyor. Birkaç dakika sonra zil çalıyor ve oyun bitiyor.

Takım buzun üzerinde bir araya geliyor ve babamın maça gelen gözlemcilerin çocukları izlediğinden bahsettiğini duyuyorum. Bu yıl içinde profesyonel olacaklar, buna hiç şüphe yok. Ne yazık ki ben burada sıkışıp kalacağım, hala şekerimi ölçüyor ve insülin enjekte ediyor olacağım.

Tabii, Emory ve Ford başka bir yere gidecekleri için ailem bana daha yakın olabilmem için eve taşınmam konusunda beni suçlamaya çalışmazsa. Onların gideceği düşüncesi içimde bir hüznü titreşimi yaratıyor ama bu çok saçma çünkü liseden beri bana biraz zaman tanımlarından başka bir şey istemedim. Şimdi bu gerçek olmak üzereyken, yine de en ufak bir boşluğun farkına varıyorum.

Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum.

İşte tam da bu yüzden birileriyle çıkmaya başlamalı ve yıllardır sönük olan o bağımsız ışığa dokunmalıyım. Aksi takdirde, onlar gittiğinde ben de kaybolacağım.

"Hazır mısın?" Claire elimi çekiyor.

Başımı sallıyorum ve takımdaki diğer oyuncuların birkaç kız arkadaşını soyunma odalarına doğru takip ederken aileme beklemlerini söylüyorum. Her maçtan sonra çocuklarla orada buluşur ve birlikte parti sonrasına gideriz; Claire sonunda Theo ile ayrılır ve ben de kardeşim ya da Ford tarafından dışarı çıkarılırım.

Çok eğlenceli.

"Tatlım?" Dikkatimi tekrar telefonuma verdim.

"Kusura bakma anne. Soyunma odasına gidiyoruz. Emory'ye seni sonra aramasını söylememi ister misin? Belki de onun

sırası gelmiştir.

röportaj."

Başını sallıyor ve bana yumuşak bir gülümseme gönderiyor. "Elbette. Ama gitmeden önce..."

İşte burada.

"Bugün şeker seviyen nasıldı? Dengelenmeye başladılar mı?"

"İyiydiler. Monitörle daha iyi takip edebildiğim için şimdi düzeliyor gibi görünüyorlar," diye yalan söylüyorum ve ortak odada ders çalışırken yanlışlıkla telefonumu yatak odamda unuttuğum ve şeker seviyelerimin biraz fazla yükseldiği kısmı atlıyorum. Şeker seviyenizin telefonunuzda olması harika bir özellik, tabii telefonunuzu başka bir odada unuttuğunuz zamanlar hariç.

Babam yakınlardan iç geçiriyor ve elinin annemin omzunu sıktığını görüyorum. Çenesindeki bir kas kıpırdıyor ve sessiz karşılaşmaları karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Tamam, güzel. Seni seviyoruz. Dikkatli ol."

Vedalaşıp telefonu kapatıyorum ama çocuklar soyunma odasından çıkmaya başladığında içimdeki endişenin tadı çabucak kayboluyor. Theo, Claire'i kucaklamak için yanına çekiyor ve ben de hayranlıkla onlara bakıyorum. Arkamızda bir grup disk tavşanı ona bakıp sonra da onun alındığını hatırlıyor ve bir sonraki hokey oyuncuları olan Ford, Emory ve Berkley'e doğru ilerliyorlar. Yardımcı kaptan Aasher onların yanından geçip Theo'ya başıyla selam verdikten sonra muhtemelen Riley'yi bulmak için koridordan aşağı iniyor.

"Bex'ten sonra partiye gidiyor muyuz?" Theo Claire'e sorar.

Bana bakıyor ve bunun gitmesini isteyip istemediğimi sorma şekli olduğunu biliyorum.

"Yalnız gitmemin sorun olmayacağını biliyorsun. Evdeki kızları da yanımda götürebilirim."

"Ben de seninle geleceğim," diyor Ford, yanıma kayarak. Öne doğru eğilip yanında bir kız olduğunu görüyorum ve anında sinirleniyorum.

"Hayır, teşekkürler."

Bana bakıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Yani partiye gitmiyor musun?"

Gülüyorum. "Oh, ben gidiyorum." Çenem yükseliyor ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Sadece seninle değil." Theo ve Claire gülüyor ve koridorda yürümeye başlıyoruz ama Ford'un nefesinin kulağımı gıdıkladığını hissedince duruyorum. "Yardı mı mı istediğini sanıyordum, kalp kıran."

Kalbim küt küt atıyor. "Bu gece senden tek istediğim geri çekilmen. Gerisini ben

hallederim." Yanına yapışmış kız bana pis bir bakış fırlatıyor ve ben gülümsüyorum.

"Orada görüşürüz," diyorum Ford'a. Sonra disk tavşanına göz kırpyorum. Ford sessizce kıkırdıyor ve

Claire'in eline uzanıyor. Claire'in yanına geçtiğimde ona geçen geceki siyah üstünü ödünç alıp alamayacağımı soruyorum.

Theo onun yerine cevap verir, "Evet ve sende

kalsın." Claire ona bakar. "Ne? Neden?"

Homurdanıyor. "Çünkü çok seksi bir üst ve bunu giydiğinde her erkek seni onun altında hayal ediyor." Gülümsüyorum. "Mükemmel."

=====

Ben: Theo haklıydı.

Claire: Üst kısmı mı? Bir bakayım!

Aynamdan uzaklaşıyorum ve Claire'e göndermeden önce bir fotoğraf çekiyorum. Genelde giydiğimden biraz daha açık ama şeker ölçüm cihazım file astarın arasından neredeyse hiç görünmüyor. Tüm doğru noktalarda dar ve yeterince dikkatli bakarsanız dantelli sütyenimi kumaşın arasından görebilirsiniz. Yırtık kot pantolonum kalçamın bir kısmını gösteriyor ve siyah bantlı topuklu ayakkabılar kıyafeti bir araya getiriyor.

Başımı geriye atıyorum ve sarı saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor. Vitaminimi yutuyorum ve Sadie ile Liv'in beklediği kapıya yöneliyorum. Partiye giderken Uber'in arkasında oturuyoruz ve benden sadece bir yaş küçük olmalarına rağmen, her kız kardeşin *kız öğrenci* birliğindeki ilk yılında ezberlemek zorunda olduğu *Parti Kızı Kuralları'nın* üzerinden geçiyorum.

Bu kurallar fikri, kız kardeşlerimizden birinin birkaç yıl önce bir partide cinsel saldırıya uğramasıyla başladı - hem de bir hokey oyuncusu tarafından. Hokey takımının kampüste kendi evi olmamasının tek nedeni bu. Koç buna hemen bir son verdi.

Sadie Liv'e bakarak, "Arkadaşlık sistemini kullan," diyor.

Liv başka bir kuralı tekrarlarlarken parmağını kaldırıyor. "Asla rastgele birinden içki alma."

"Ve...?" diye soruyorum.

"İçkinizi asla gözetimsiz bırakmayın."

Aralarında başımı sallıyorum ve her ikisinin de elini sıkıyorum. "Bensiz eve sağ salim döneceğiniz konusunda size güvenebilir miyim?" Sadie usulca gülüyor. "Evin en küçüğü biz değiliz, bunu biliyorsun, değil mi?"

Araba durdu ve yolculuk boyunca sessiz kalan yaşlı bir erkek olan Uber sürücüsü konuştu. "Kaç yaşında olduğun önemli değil. İnsanlar her zaman aptalca seçimler yapar."

"Touche," diyorum, onun tarafını tutarak.

Dikiz aynasından ona bakıyorum ve o da gülümsüyor. "Benim bir kızım var ve söylemeliyim ki senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. İyi geceler."

Başını sallıyor ve "Dikkatli ol." diyor. Uzaklaşmadan önce.

Üçümüz merdivenleri atlayarak çıktığımızda futbol evinin kapısı ardına kadar açıktı. Dışarısı buz gibi olsa da içerisi o kadar kalabalık ki partiye girdiğimizde sıcak ve bunaltıcı bir hava hissediyorum. Bakışlarımı odada gezdiriyorum ve Emory'den göreceğimi bildiğim sert bakış için kendimi hazırlıyorum ama sonra bir elin belime dolandığını hissediyorum.

Bakmadan Ford olduğunu biliyorum.

"O burada değil," diye fısıldadı kulağıma. "Paçayı kurtardın."

Kelebekler karnıma hücum ediyor. Hafifçe döndüğümde keskin kolonyasının kokusunu alıyorum. Mavi gözleri beni kavıyor ve büyüleyici sırtışına rağmen omuzları gergin.

"Özgürlük gecenin tadını çıkar, Taytum."

Ford'un boğazı düğümleniyor ve dönüp dans pistine saldırmadan önce yüzümde bir nefes oyalanıyor. Masum bir seyirciden bir içki alıyor ve bardağı yere düşürmeden önce geri uzatıyor. Bakışlarını kıyafetimde gezdirip sonra tekrar yüzüme çevirmesini sessizce izliyorum. Başını hafifçe sallıyor ama beni şaşırtarak arkasını dönüyor.

Ve aniden, kendi cihazlarımla baş başa kaldım.

FORD

Taytum'un neyi beklediğinden emin değilim.

Ayrıca neden arkamı dönüp bu gece için o yokmuş gibi davranmadığımdan da emin değilim. Bunu daha önce yaptım, yani yapılabileceğini biliyorum. Ancak bu sefer, ona açıkça müdahale etmeyeceğimi söyledim ve bunun beni rahatsız ettiğinden oldukça eminim.

Taytum'un etrafında yıllardır ağabeyi ve benim aramda bir güvenlik ağı vardı, ama şimdi ağda daha büyük delikler açtığı için, isterse yüzerek uzaklaşabilir ve merdivenlerden yukarı çıkıp bir adamın kollarına atlayabilir.

Berkley dans pistinde yanımda, elleri bir kızın belinde ilerliyor. "Hiç viskin var mı?"

Ona sahte bir gülümseme attım. "Her zaman viskim vardır." Duraksıyorum. "Ama sen istemiyorsun. Bir maçı kazandıktan sonra nasıl içtiğini gördüm."

Kaşları çatıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

Kıkırdıyorum. "Benim viskimi içersen viski sikin olur." Mataram zaten neredeyse boş ve paylaşmayı sevmiyorum.

Elindeki kız dönüyor. Kırmızı tırnaklarıyla adamın göğsünü okşuyor. "Bunu istemeyiz, değil mi?"

Gülümsemesi flörtöz ve Berkley onu hemen dans pistinden çıkarıp yatak odasına götürüyor. Cebimden yarısı boşalmış mataramı çıkardıktan sonra dönüp Taytum'u arıyorum. Etrafımızdaki herkes iyi vakit geçiriyor, normalde ben de geçirirdim ama etrafı onun ilgisini çekmek için yarışan bir sürü erkekle çevriliyken ve o hâlâ küçük bir şebboy gibi görünüyorken bunu nasıl yapabilirim?

"Geri döneceğim," diyorum son yirmi dakikadır benimle dans eden sarışına. Mataramı boşalttıktan sonra partide ilerliyorum. Ekipte viski kadar sert bir şey içen tek kişi benim ama ben ekip arkadaşlarımdan çoğu gibi büyümедim - viski Jo Teyze'nin evde bulundurduğu tek şeydi.

Kendimi Taytum'un cesur hayranlarından oluşan halkanın ortasına attığım anda hepsi misket gibi dağılıyor. İçimden gülüyorum ve partinin büyük bölümünde onu ayakta tutan duvara yaslanıyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Huffs.

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Bu gece beni engellemeyeceğini sanıyordum!"

Homurdanıyorum. "Ben diskleri engellerim, sikleri değil."

Taytum'un burnunun kırışmasından, karşılık vermek üzere olduğunu anlıyorum. "Ben de seni engellemek üzereyim. O kıza sende uçuk olduğunu söyleyeceğim."

Yüksek sesli bir kahkaha beni terk ediyor ve bazı sarhoş üniversiteli kızlar arkalarına bakıp parlak gözlerini gösteriyorlar.

"Bende uçuk yok."

Taytum önüme geçiyor ve kızların hepsi arkasını dönüyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ama kollarımı rahat bir şekilde kavuşturarak duvara yaslanmaya devam ediyorum.

"Beni engellemeyi bırak," diye küstahça konuşuyor.

Güzel gözlerini kaçırıyor ve ben onu dikkatle izliyorum. Taytum'un daha önce de bir odayı tek bir göz kırpışıyla yönettiğini görmüştüm ama şu anda, beni iki arkadaşıyla birlikte çocukluk odasında bulduğu geceki halinden daha sert.

En iyi anım değildi, kabul ediyorum.

"Tamam, bu kadar." Elini tutuyorum ve ıssız bir köşe bulana kadar onu partinin içine çekiyorum. "Neyin var senin? Ben ya da Emory araya girmeden çöpleri toplamak istediğini sanıyordum." Partiyi işaret ediyorum. "Ve bana en az birkaç saat

önce yardımına ihtiyacın olmadığını söylediğini çok net hatırlıyorum."

Taytum ve ben bir köşeye sıkışmış olsak da, futbol evine hediye ettiğim ucuz disko ışığı üzerimizde yanıp sönüyor olsa da, yanaklarındaki kırmızı tonu görebiliyorum. Elimin tersiyle sıcak yüzüne bastırıyorum. "Konuş benimle, kalp kıran."

Taytum elimi itiyor ama sesi kırılgan. "Ben... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Saklanmak için dönüyor ve ben anında kendimi bok gibi hissediyorum. "Nasıl olur da bir adamın yanına gidip... Kahretsin Ford. Sen ve Emory beni mahvettiniz! Nasıl flört edeceğimi ve çizgiyi nasıl aşacağımı biliyorum ama... sonra ne olacak?"

Tek yapması gerekenin o güzel mavi gözlerini bir adama dikmek olduğunu ve adamın dizlerinin üzerine çökeceğini anlamıyor mu? Onun her dediğini yapacak.

Uzanıp çenesini hafifçe kavırıyorum ve yüzünü kendime çekiyorum. Gerçek, söylemek istediğimden biraz daha samimi bir şekilde ortaya çıkıyor. "Sadece kendin ol."

Işık onun sulu gözlerini yakalıyor. "İşte bu kadar," diyor. "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum." Dikkatini yüzümde gezdiriyor. "Son birkaç yıldır sana ve Emory'ye meydan okumaya o kadar odaklanmışım ki, şimdi herkesi memnun etmeye çalışmak zorunda kaldım ve bu aptal şey hakkında o kadar endişeliyim ki..." Dirseğine hafifçe vuruyor ve gözlerim kolundaki şişliğe takılıyor. "Artık kendi kararlarımı nasıl vereceğimi bile bilmiyorum."

Esprili bir şakayla ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Yani Emory ve beni aktif olarak kızdırmaya çalışmadığın zamanlarda kendi kararlarını nasıl vereceğini bilmiyor musun?"

Taytum'un dudağı seğiriyor ve tekrar dikkatini çektiğimi anlıyorum. Elim çenesinde sıkışıyor ve kara kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Şuna ne dersin? Oraya git ve ne istiyorsan al. Birisi sana isteyerek verecektir."

Bilirsin, bu partideki her erkek gibi. Hokey oyuncusu olsun ya da olmasın.

Gözlerini deviriyor. "Ama nasıl ve kim?"

Dikkatimi tekrar ona çekmeden önce gürültülü partiye aval aval bakıyorum. Ellerimi bırakıyorum ve sırtıyorum. "İzle ve öğren."

Taytum'un kaşları birbirine çarpıyor ve iki saat önce geldiğinden beri gözlerini benden alamayan sarışına doğru yürümek için dönüyorum.

"Döndün mü?" diye dikizliyor.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve parmaklarım gömleğinin altından kayarak sıcaklığını hissetmeme yetiyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve ağzından şaşkınlıkla tatlı bir nefes çıkıyor. "Hadi dans edelim."

Kollarını tutup boynuma doluyorum ve ellerimi olması gereken yere geri koyuyorum. Dar kotunun düğmesi bana sürtünürken kalçalarını istediğim şekilde hareket ettiriyorum. Taytum'a baktığımda, onu bıraktığım yerde duruyor ve gözleri her hareketimi izliyor.

İşleri biraz daha ileri götürüyorum. Partnerimin etrafında dönüyorum ve aramızdaki boşluğu kapatmak için onu içeri çekiyorum. Kıçı müziğin ritmiyle sikime sürtünüyor ve başı göğsüme doğru eğiliyor.

"Bu gece iyi bir oyun oynadın," diye fısıldıyor kolunu başının üzerinde dolaştırırken. Saçlarımın ucundan tutuyor ve ben de sırtıyorum.

"Biliyorum." Taytum'a bir bakış atmadan önce göz kırpmıyorum. Gözlerimiz partinin diğer ucunda buluşuyor ve o da alt dudağını dişliyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve ağzımdan "*Gördün mü?*" kelimesi çıkıyor.

Pek ikna olmuş görünmüyor. Ama ben burada durup onun önünde başka bir kıza dokunabiliyorsam, o da dans pistine çıkıp bir erkeğin elini tutabilir. Arkamda durdum ve artık dayanamayacağım kadar öfkelenene kadar durmadan flört etmesini izledim, peki şimdi onu tam olarak ne durduruyor?

Ellerimin ne yaptığına baktıkça midem bulanıyor. Nefes alışının her zamankinden biraz daha düzensiz olduğunu fark ettiğimde nabzımda bir aksama oluyor ve Taytum'un tahrik olduğu düşüncesiyle kanımda hınzırca tehlikeli bir şey mayalanıyor.

Çabuk davranıp dikkatimi başka yöne kaydırıyorum. Puck tavşanını nazikçe uzak duvara, küçük seyircimden köşeye doğru itiyorum ve onu duvara yaslıyorum. Dizim kot pantolonlu bacaklarının arasında kıpırdıyor ve elimi yavaşça kalçasında gezdiriyorum. Parmak uçlarımdaki karıncalanma dikkati kıvrımlarına çekiyor ama bunun Taytum'un şaşkın ifadesine odaklanmak yerine kendimi toparlamak için umutsuz bir çaba olduğunu biliyorum.

Ama bir bakış attığım an yanıyorum.

Birlikte büyüdüğüm kız, sırrımı açtığım tek kişi, saçmalıklarımı yüzüme vuran ve beni en kötü halimle gören tek kişi, sanki onun için yaptığım şovda kendine dokunmak üzereymiş gibi, sık beni gözleriyle ve dolgun, ayırık dudaklarıyla bana bakıyor.

Bu doğru değil. Doğru olamaz.

Ama lanet olsun. Düşüncesi bile beni biraz daha zorluyor.

TAYTUM

Güm, güm, güm.

Nabzım atıyor. Her yerde hissediyorum. Boynumda, bileğimde, uyluğumda... bacaklarımın arasında.

Ford'un küçük dersinin beni tamamen tahrik ettiğini itiraf etmektense, lise birinci sınıftayken kardeşimin amigo takımının kaptanından cinsel bir iyilik aldığını gördüğüm anı yeniden yaşamayı tercih ederim.

Yanaklarım kızarıyor ve bacaklarım titriyor. Altımdaki zemin hareket ediyor ve ben baktıkça diğer herkes kayboluyor.

Bana istediğimi almamı söyledi, ama partinin karşısında durup, ateşli bir baştan *çıkarıcılıkla* bir kıza dokunmasını izledikten sonra, kendimi tamamen büyülenmiş ve bana dokunmasını isterken buldum.

Elimin tersini sıcak alnıma bastırıyorum. Ford'un yetenekli elinin mükemmel bir göğüs kıvrımında gezinmesine bakmaya devam ederken duvar beni ayakta tutuyor. Hareketlerini bir mıknaş gibi takip ediyorum. Şovu beni kısıpaca almış durumda ve bacaklarımın arasındaki sıcaklıktan nefret ediyorum, çünkü Ford bu çizgiye gelebileceğim en son kişi.

Eli hızla sarışının çenesine gidiyor ve onu tüyler ürpertici bir sahiplenmeyle kavıyor. Gözlerim açılıyor ve donup kalıyorum. Onun dikkati tamamen çekildi ve aniden benimki de çekildi, çünkü onu nefes alamayacağım kadar derinden öpmeden önce kapüşonlu gözlerini kısa bir süreliğine bana çevirdi.

Öpüşme çok ateşli. Ford'un ağzı onunkinin üzerinde o kadar baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyor ki, bu bir pornoya ait. Birdenbire kışkırtıcı bir casusluk faaliyetine dahil oluyorum ama yine de gözlerimi kaçırmayı reddediyorum. Ford istediğini alıyor ve oyuncağının bacağı yukarı kalktığında ve onu kendisine hapsettiğinde, kendini isteyerek teslim ettiğini biliyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öpüşüyorlar ve sonunda öpüşmeyi kestiğinde nefes almak için çırpınıyorum. Dudaklarım sık nefeslerle ayrılıyor ve terliyorum. Sonunda kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum çünkü Ford yüzümdeki ifadeyi görürse düşüncelerimi okuyabilir ve ben ona ne düşündüğümü itiraf etmek istemiyorum. Aslında, bunları kendime bile itiraf etmeyeceğim.

Bunun yerine, partide çılgınca kirli düşüncelerimi aktarabileceğim birini arıyorum. Hokey oyuncularını es geçiyorum, çünkü bu mümkün değil ve daha önce hiç görmediğim birine takılıyorum. Koyu renk saçları ışığın parıltısını yakalıyor ve benim baktığımı hemen görüyor.

Ford'un sesi kafamın içinde, beni cesaretlendiriyor ama keşke onu engelleyebilsem. Bana hiç dikkat etmiyor. Onun yerine yüzü pak tavşanın boynuna gömülü ve bu beni o kadar rahatsız ediyor ki kendimi çelik mavisi gözleri olan yabancı adama doğru yürürken buluyorum.

"Selam." Yanına gittiğimde çenesini bana doğru salladı.

Flört etmek benim için ikinci doğa, bu yüzden fazla düşünmüyorum. Tam olarak Ford'un bana söylediği şeyi yapıyorum, kendim gibi davranıyorum. "Merhaba," diye selamlıyorum onu şekerli bir sesle ve gülümseyerek. Gözleri doğrudan ağzıma düşüyor. "Seni daha önce burada görmemiştim."

Adam omuz silkiyor ve sonra birasını geri deviriyor. Ağzında biraz köpük var ama hemen dilini dudaklarının arasından çıkarıp yalayarak temizliyor.

"Yeni olduğumu söyleyebilirsin." Sesi de sıcak.

Dudağımı ısıırıyorum ve ona dikkatle bakıyorum. "Dur tahmin edeyim. Sen oynuyorsun..." Arkama yaslanıp onu inceledikten sonra hafifçe gülüyorum. "Kesinlikle futbol."

Ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Haklısın, ama bunu nereden bildiğini merak

ediyorum." Omuz silkiyorum. "Sporcuların arasında büyüdüüm. Onları kolayca tanıyabilirim."

Elindeki bira şişesini çöpe atıyor ve yüzüme birkaç saniye uzun uzun bakıyor. "Sen Taytum'sun." Ona yan gözle bakıyorum. "Sen nasıl-"

"Kardeşin de Bexley U'nun hokey takımının kalecisi, değil mi?"

İşte başlıyoruz.

Hayal kırıklığı alevleniyor ve dönüp Ford'a bakmak ve partinin diğer ucundan "*Bakın ikiniz ne yaptınız!*" diye bağırarak istiyorum.

Omuzlarım düşüyor ve kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp partiden çıkmak üzereyken adam dilini çıkarıp dikkatimi çekiyor. "Cesaretin kırılmış gibi görünme. Kardeşin seni dansa kaldırmamı engelleyemeyecek."

İnançsızlık beni esir alıyor ve yaşadığım şok yüzümden okunuyor olmalı, çünkü kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışırken ağızımdan çıkan kelimeler ikimizi de şaşırtıyor. "Dans etmek istemiyorum. Yukarı çıkmak istiyorum."

Bilinçaltım kafasının arkasında kafasını sallıyor çünkü tanımadığım bir adamla kaybolmak üzereyim, ama savunmamda, bu partideki neredeyse herkesi tanıyorum ve hepsi kardeşim veya Ford tarafından tamamen sınır dışı olduğum konusunda uyarıldı, bu yüzden seçenekler hiçbir şekilde geniş değil.

Beni hemen bileğimden yakalıyor ve yukarı çıkarmaya başlıyor. Ford'a en kötü şekilde dönüp bakmak istiyorum ama yapmıyorum çünkü bunun onunla hiçbir ilgisi yok.

"Ben Jasper, bu arada."

Bana adını söylediğinde kısa bir an için kaskatı kesiliyorum ama nedenini tam olarak kestiremiyorum. Gergin omuzlarımı gevşetiyorum, Jasper'ın beni koridorun sonundaki kapıya kadar çekmesine izin veriyorum ve sinirlerimi fırçalıyorum. Bilinçaltım muhtemelen Jasper'a sırtımı dönmem için beni kandırmaya çalışıyor çünkü içten içe, Ford'un içeri dalıp gecemi mahvetmeyeceğine dair söz vererek tek başıma olduğumu biliyorum.

Tabii sözünü tutarsa.

"Jasper," diye tekrarlıyorum, adını tekrarladığımda hâlâ biraz aşinalık hissediyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve daha tek bir kelime bile etmeden beni kapıya doğru itiyor ve vücudumun elinin ulaşabildiği her yerine dokunmaya başlıyor. Başım tahtaya çarpıyor ve uzun saç tellerimi çekiştirirken saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor.

Boynum onun oluyor ve ağız hızla atan nabzımın üzerinde gezinirken, kendimi ona karşı sabitlemek için gövdesine tutunuyorum.

"Siktir, buradaki tüm kızlardan çok daha seksisin," diye mırıldanıyor.

Jasper'ın dudakları köprücük kemiğimin çukur kısmından ayrılıyor ve bir saniyeliğine bana bakmak için geri çekiliyor. Gözlerinde tuhaf bir bakış var ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Onu öpmek için öne doğru eğiliyorum ama eli boğazıma doğru uzanınca duraklıyorum. Çok sert sıkıyor ama yine de kekelememe neden oluyor.

"Seni becereceğim," diyor, biraz daha sıkarak.

Diğer eli gömleğimi çekmeye başladığında donup kalıyorum. Bileğini kavrayıp çekiyorum çünkü hâlâ monitörümü kimsenin görmesini istemeyen, çok utangaç bir yanımda var. "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Gömleğim üzerimde kalacak."

"Sikerim öyle işi."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve sinirlerimin yerini öfke alıyor. "Affedersiniz?" Isırarak karşılık veriyorum.

Adını kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum, sanki beynim öfkenin ortasında bu aşinalığın nereden geldiğini anlamaya çalışıyor. *Jasper, Jasper, Jasper.*

Kıkırdıyor ve hakkını vermeliyim ki yumuşak bir kahkahası var ve tehlikeli derecede karanlık yüz hatları en hafif tabirle baştan çıkarıcı.

Ama ben patronluk taslanmasından hoşlanan bir kız değilim. Ford ve Emory bunu doğrulayabilir.

Jasper bileklerimi tutup başımın üzerine kaldırıyor ve kapıya çarpıyor. Oynadığı küçük oyuna dahil olduğumu düşünüp düşünmediğinden emin değilim ama hayatımda çok az insana güvendiğimi ve onun da onlardan biri olmadığını öğrenmek üzere.

"Göğüslerini görmek istiyorum, bu yüzden tişörtünü çıkaracağım. Anladın mı güzel gözlüm?"

Güzel gözlerim onun ses tonuyla parlıyor ve o yine kıkırdıyor. İtirazım alaycı bir kahkahayla kesiliyor. "Hayır, değilsin, Jasper-"

Nefesim kesildi.

Yanılmışım.

Onu tanıyorum.

Çekmeye çalıştığımda bileklerimi sıkıca kavırıyor.

"Kim olduğunu biliyorum," diyorum dişlerimi göstererek. "Ve Aspen'i becerdiğin gibi beni de becererek paçayı kurtaracağını sanıyorsan, başına başka bir şey gelecek demektir."

Jasper'ın dudağı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve bileklerimi tekrar çekiştiriyorum. Bu sefer beni bırakıyor ve bir adım uzaklaşıyor.

İlk kez Emory gibi asabi bir ağabeyle büyüdüğüm için minnettarım, çünkü onun sayesinde sadece bir kavgayı nasıl

ayıracağımı değil, aynı zamanda nasıl başlatacağımı da biliyorum.

Kendimi acıya hazırlıyorum ve duruşumu sabitliyorum. Tırnaklarım avucuma batıyor ve kolumu yeterince geriye sarıyorum.

Jasper'ın burnunun tam üzerine düşecek şekilde hızla ileri doğru itti.

Belinden eğilip bana kaltak diyor ama onu duymuyorum bile çünkü çoktan kapıdan çıkıp koridorun yarısına gelmişim.

FORD

TAYTUM'un gözümün önünden kaybolduğu an ayıldığım andır. Viskim kalsa daha fazla içerdim ama arka cebimdeki matara boş ve ne yazık ki özensiz öpüşmeler de beni sarhoş hissettirmeye yetmiyor.

Lanet olsun.

Öpücükten uzaklaşıyorum ve Wanda'ya gülümsüyorum... yoksa Wilma'ya mı? Willow. Onun adı Willow. "Hemen döneceğim."

Bütün gece gidip geldiğim için onu bıraktığım yerde kalırsa şaşıracağım ama Taytum'la bağlantı kurup iyi olduğunu teyit etmezsem zaten Willow'a fazla dikkat edemeyeceğim.

Partide ilerlerken her bir yüzü tarıyorum, sarışın kadın denizinde kurnazca onu arıyorum. Merdivenlere ulaştığımda, ellerimi yenilgiyle kalçalarımaya koyuyorum ve üst sahanlığa çıkan basamaklara bakıyorum. Göğsüm endişeyle sıkışıyor ve suçluluk duygusu arka kapımı çalıyor.

Onu rahat bırak.

Başımı sallıyorum ve birine çarpmadan önce alçak sesle homurdanıyorum.

"Benim hatam, kardeşim," diyorum, ona rastladığım için pek de memnun görünmeyen bir adamı görünce. Burnunun altında biraz kurumuş kan var ve hemen kimin kavgaya katılmaya karar verdiğini görmek için partiyi araştırıyorum.

Rush futbol evinde fazla çatışmaya izin vermez. Bunu herkes bilir. Yani ya bu adam Rush'ı atlattı ya da Rush henüz farkına varmadı.

"Sen biraz..." Burnumu gösteriyorum ve kanlı burun delikleri açılıyor. Adamın yanından geçip Rush'ın hemen arkasında olduğunu gördüğümde içimden gülüyorum. "Başka bir vuruş için kendini hazırlamak isteyebilirsin."

Rush'ın eli Rocky Balboa özentisiyle temas edince bir adım geri çekiliyorum. "Burada ne halt ediyorsun, Jasper?"

Berkley yanıma geldiğinde elindeki birayı kaptım. Tek ihtiyacımız olan biraz patlamış mısır, sonra hazır oluruz.

Rush, Jasper'ın gömleğini sıkıca avucunun içine aldı. "Sana evimden uzak durmanı söylediğimi sanıyordum."

Jasper, BU futbol takımımızın kaptanının öfkesinden hoşlanmış gibi görünüyor ve Rush'ı kızdırmak için burada olduğu çok açık. "Bu sefer kiminle uğraştın?" Rush, Jasper'ın gömleğini tekrar çekerek soruyor. Wilder U tişörtü giyiyor ve sanırım

ikisi arasında küçük bir rekabet var. "Görünüşe göre sana bir numara yapmış."

Bir kız ona vurdu mu?

Başımı çevirip merdivenlerden yukarı bakıyorum, sonra geri dönüp Jasper'ın kanlı burnuna bakıyorum. Omuzlarım geriliyor, elimdeki bira kutusu varsayımımınla birlikte hafifçe buruşuyor.

"Kalecinin kız kardeşi. Değişiklik olsun diye başka bir sporcuyla kavga edeyim dedim."

Bira kutum yere düşüyor ve bir adım öne çıkıyorum. Göğsüm ölümcül dozda şiddet çılgınlıkları atıyor ve her ne kadar Rush gibi derimin altına girmek için çok şey gerekiyor olsa da, Taytum benim bir numaralı tetikleyicim.

Bir el omzumu kavlıyor ve boynumu kırıyorum.

Rush önüme geçti ve Jasper'ı kapıya doğru itti. "Seni bir daha görürsem, burnunu kanatmaktan daha fazlasını yapmak için bilinçli bir karar vereceğim. Anladın mı?"

Jasper gülüyor. "Sahada görüşürüz, koca adam."

O kadar hızlı değil.

Rush'ı geçip adama saldırıyorum. Ön kolum soluk borusuna dayanıyor ve hastalıklı gülümsemesi açlığını besliyor.

Acı için can atıyor.

Biri beni geri çekip ön kapıdan içeri itti ve kapıyı çarparak kapattı. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Alay ettim. "Ölü et mi?"

Rush başını sallar. "Babası Wilder Üniversitesi'nin dekanı ve torpili var. Sakın ona bulaşma. Güven bana."

Muhtemelen hikâyenin devamı olduğunu biliyorum ama soru sormak umurumda değil. İçimi çekiyorum ve gergin kaslarımı silkeliyorum. Rush uzaklaşıyor ve ben arkamı döndüğümde Berkley ve Efrain'in bana palyaço gibi gülümsediklerini görüyorum.

"Ne?" Şak diye söyledim.

Yakındaki bir alt sınıf öğrencisi homurdanıyor. "Hep aynı bok. Taytum raydan çıkarılmaya çalışılıyor ve Ford araya girip onu kurtarmak zorunda kalıyor."

Sola doğru bir adım atıp onu üç saniye içinde kışının üstüne düşürmeyeceğimi düşünen tıfilla göz göze geldiğimde görüşümü bulanıklaştıran kırmızımsı bir renk var.

"Buraya gel ve bunu yüzüme karşı söylemeyi dene."

"Ford, sakın ol." Berkely aramıza giriyor ve karakterime tamamen aykırı davrandığımı biliyorum.

"Yine de gerçek bu." Kimsenin sormadığı iki sentini ekleyen puck tavşanından gelen kız gibi sesi duymazdan geliyorum.

Alt sınıf öğrencisi, muhtemelen ölüm arzusuna yenilerini eklemek için ağzını açıyor. "Yani, hadi ama dostum. Eğer bir hamle yapmayacaksan, bırak onu başkası alsın. Gücenmek yok ama Taytum..."

Cümlesinin geri kalanını duymazdan geliyorum çünkü benim için neyin iyi olduğunu biliyorum.

Ben evin içinde hışımla dolaşırken kalabalık dağılıyor. Eğer Taytum bu fiyaskonun ortasında değilse, bir yerlerde saklanıyordur.

Merdivenleri koşarak çıkıp her bir yatak odasının kapısını açarken diğer adımları atlıyorum. İlk odada iki çift meme, üçüncüsünde bir penis görüyorum ve sonuncusunda seks kokusu yüzüme çarpıyor.

Medya odası boş ve birkaç kızla tatlı tatlı konuştuktan sonra banyo için ilk sıraya giriyorum, ancak Taytum koridora çıkmak için kapıyı açmayınca hayal kırıklığına uğruyorum.

Lanet olsun!

Sporcu yurtlarına rekor bir sürede yürüyerek varıyorum ve 213 numaralı odanın kapısını çalarken kapı kolunda asılı duran ve diğer tarafta neler olduğunu gösteren tokayı görmezden geliyorum. Mavi tüylü saç zimbirtisini kaptığım gibi Claire'le birlikte gelen Theo'nun suratına fırlatıyorum.

"Ne?" diye tersliyor ve eğilip saç bağını yerden alıyor. Claire'in saçları dağınık ve üzerinde onun gömleği var ama içine girdiğim sahneyi görmezden gelip Taytum'un nerede olduğunu sormayı seçiyorum.

"Son bildiğimde partideydi." Claire telefonuna uzanıyor ve ben endişeyle bekliyorum. Saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve hızlıca bir şeyler yazıyor.

"Peki," diye bastırıyorum. "Nerede o?"

Theo kapıyı açık tutuyor ve sabırsızlıkla aramıza bakıyor.

Başını sallıyor ve bana ekrandaki resmi göstermek için çıplak ayaklarıyla ilerliyor. Taytum'un parlak kırmızı parmak eklemlerini ve oluşan mavi çürüğü görünce burnumun kemiğini sıkıyorum.

"Bozuk olduğunu düşündüğünü söyledi. Ne halt etti o?"

"Sonunda sana yumruk mu attı?" Theo yüzüme biraz daha dikkatle bakıyor ama sırtışını yakalıyorum.

"Komik değilsin," diyorum, her ne kadar o kadar da abartılı olmasa da. "Ve hayır, bana yumruk atmadı." Hayal kırıklığı içimi doldurmaya başladı. "Onu bir geceliğine kendi haline bırakıyorum, o da adamın birine yumruk atıyor ve muhtemelen elini kırıyor."

Taytum'un en yakın arkadaşından ufak bir kahkaha yükseliyor ve o da bunu saklamak için elini ağzına götürüyor. Theo kıkırdıyor ve ben de koridorda hışımla ilerlemeden önce ikisini de tersliyorum. Telefonumu açıyorum ve agresif bir şekilde yazıyorum.

Sana nasıl yumruk atılacağını öğrettiğimi sanıyordum.

Cevap yazmıyor, ki bu hiç şaşırtıcı değil.

TAYTUM

Üzerimdeki yıldızların çizgisini izliyorum ve ağzımdan bir nefes hava üflüyorum, sadece nefesimin serin gecede kaybolmasını izlemek için. Çatı bana adrenalini patlaması yaşatacak kadar eğimli ama yine de düşüp ölmem için güvenli.

Parmaklarımı birkaç kez daha oynattıktan ve bileğime yayılan acıya lanet okuduktan sonra, onu tekrar karnımın alt kısmına yerleştiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ancak bir saniye sonra kiremitlere doğru bir ayak sesi duyduğumda gözlerimi açıyorum.

"Buraya gelmeden nefret ediyorum," diyor.

"Beni rahat bırak, Ford."

Şu anda görmek isteyeceğim son kişi o. Bu gece olanlar yüzünden zaten yeterince sinirliyim. Onun alaycı şakalarının da buna eklenmesine kesinlikle ihtiyacım yok. Ama her zamanki gibi beni görmezden geliyor ve yine de çatıya çıkıyor.

"Al."

Gözümü açtığımda, almam için bir torba donmuş bezelye uzatıyor. Almak için bir hamle yapmadığımda, yaralı elimi sıcak avucunun içine alıyor ve bana teşhis koyma niyetiyle şişliği inceliyor. Birkaç saniye sonra elimi kucağına koyup soğuk bezelye torbasını üstüne bastırıyor ve "Sana artık Kalp Kıran yerine Burun Kıran demeye başlayacağım" diyor.

Kazara yumuşak bir kahkaha attım.

"Ne oldu?" diye soruyor. "Bir saniye önce birini nasıl baştan çıkaracağımı gösteriyorum, sonra da burnu kanayan bir adama bakıp kalecinin kız kardeşinin ona nasıl yumruk attığını anlatıyorum."

Güçlü profiline bakmak için başımı çeviriyorum. Ford'un çenesi bir taş parçası gibi kesilmiş ve üzerinde tek bir kusur bile yok. Gülümsediğinde, odadaki herkesin en sevdiği adam oluyor. Ciddi olduğunda ise mükemmel yontulmuş bir heykele benzer. Her zaman acı verici bir şekilde kusursuzdu, o kadar ki gençken en azından bir kusur bulmaya çalışmak için yemek masasının karşısından ona bakardım.

Yıllar sonra, hala bir tane bulamadım.

"Yüzün o disk tavanının dudaklarına yapışmışken bir şey fark etmene şaşırdım." Ford'un gözleri benimkilere kaydı ve hava çatırdadı. "Kıskandın mı?"

Hemen yalanımı söyledim. "Azıcık bile değil."

Bana sırtlıyor ve başını sallıyor. Arkamı dönüp yıldızlara bakmaya devam ediyorum çünkü yalan söylediğimi anlamasından korkuyorum.

"Peki, bana ne olduğunu anlatacak mısın, yoksa başladığın işi bitirmem mi gerekiyor?" "Hiçbir şey olmadı," diyorum.

Ford beni kolumdan kavıyor ve yattığım yerden kaldırıyor. Kalın saçlarım yüzümden uçuyor ve gözlerimiz buluştuğunda ciddi olduğunu anlıyorum. Yanaklarımı emiyorum ve ona bir oyun oynamaya zorluyorum, çünkü eğer yapmazsam, kaçıp kardeşime söyleyeceğini biliyorum - ya da daha kötüsü, sözünden dönecek ve flört departmanında bana yardım etmeyi reddedecek.

"O zaman yumruğu hak etti." Ford elimi biraz daha incelemek için bezelyeleri çıkarıyor ve ben dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak bekliyorum. "İyi haber şu ki kırık olduğunu sanmıyorum."

"Peki kötü haber ne?" diye sordum.

Yüzüme ölü gibi baktı. "Kötü haber şu ki, biriyle yatmadın."

Benden ani bir kahkaha yükseliyor ve Ford bana o mükemmel gülümsemesini gösteriyor. "Oh, bu arada..." O dışarı bakar

Karanlık. "Erkek seçme konusunda berbatsın."

Öfkelendim. "Elim acı içinde olmasaydı, seni yumruklardım." Bana doğru döndü. "Asla yapmazdın."

Yakına eğildim. "Yapacağımı biliyorsun."

İkimiz de hareket etmiyoruz. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, sanki yine on yaşındaymışız ve ailemin minibüsünün arkasında göz göze gelme yarışı yapıyormuşuz gibi. O yutkunuyor, ben de nefesimi içime çekiyorum. Ağzını açtığı anda bakışlarımı kaçıyorum ama kelimeler dudaklarından dökülmeden önce telefonum ötüyor.

Çenesini açık pencereye doğru çeviriyor. "Kalk bakalım. İnsülin zamanı." Kaşlarım çatıldı. "İnsüline ihtiyacım olduğunu kim söyledi?"

Bir bacağı hâlâ çatıda, yarısı yatak odamda. "Çünkü telefonundaki o çınlamanın ne anlama geldiğini biliyorum." Peşinden gidiyorum. "Bunu nasıl bilebilirsin ki? Daha önce hiç duymadın bile."

Ben aydınlık banyoya girdiğimde Ford ellerini yıkamaya başlamıştı bile. Islak ellerini pembe havluya hızlıca siliyor ve ardından havluyu tezgâhın üzerine atıyor. "Sadece yapıyorum."

Ona şüpheyle bakıyorum ve telefonumdaki şeker değerine baktıktan sonra insülin kalemimi doğru doza ayarlamasını izliyorum. Her şeyi doğru yapmasına daha çok şaşırımalıyım ama Ford aklına koyduğu her şeyde ustadır. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz. Yeni bir beceri edinmesi gerekiyorsa, uzmanlaşıyor.

Aynada bakışlarımla karşılaştığında bir yutkunuş boğazımda düğümleniyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni gömleğimin kumaşından tutup kendine çekiyor. Gömleğimi yukarı kaldırıyor ve iğneler yüzünden tahriş olmuş cildime bakıp yüzünü buruşturuyor.

"Uyluktan yapalım." Ford'un sesi alçak ve yumuşak, ama yemin ederim daha önce olmayan bir nefessizlik var.

Aşağıya bakıyorum ve kotumun düğmesini deliğinden geçirip fermuarını yavaşça açmadan önce başparmağıyla her zamanki enjeksiyon yerimin etrafındaki kırmızı derimi izleyişini izliyorum. Kotumu kalçalarımın altına indirildiğinde kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. Sıcak avucuyla kalçamı kavradığında nefesimi tutuyorum ve muhtemelen kendimi iğneye hazırladığım için olduğunu düşünüyor ama nedeni bu değil. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve nefes veriyorum, dizlerinin üzerinde bana bakarken kapüşonlu mavi gözlerini kısa bir süre yakalıyorum.

Vay be.

Alkol kokusu etrafımızı sarıyor ve elinin kalçamdan yukarı doğru kıvrıldığını ve beni sabit tutmak için popomu sardığını hissettiğimde karnımın alt kısmındaki çekilmeyi görmezden geliyorum. Avucunun çıplak kıcımında olduğunu fark ettiğimde yanaklarım alev alev yanıyor, çünkü *elbette* sevişeceğimi düşündüğüm kardeşlik partisine en skandal tangamı giymiştim.

Yüksek sesle yutkunuyor. "Güzel külot seçimi."

Başımı eğip tavana bakıyorum çünkü hem utanıyorum hem de tahrik oluyorum.

"Yine de, bu kumaş parçasını külot olarak kabul eder miyim bilmiyorum." Ses tonundaki sertliği duyunca dikkatimi ona yöneltiyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ve onun damarına basmaya karar veriyorum çünkü bana yaptığı şey açıkça bu. "Jasper onları umursamıyor gibiydi."

Ford bana insülin dozumu vermek için tam o anı seçiyor. Parmakları beni sabitlemek için popoma giriyor ve kalemi çıkarıp çelik mavisi gözlerini benimkilere dikmeden önce ağzının sessizce ona kadar saymasını izliyorum.

"Nefes al," diye fısıldıyor.

Parmağı kalçamda gezinirken tüylerim diken diken oluyor, en ufak bir kan sızıntısının olduğu noktayı daire içine alıyor. Ağzımdan birkaç kez nefes alıyorum, Ford'un düzenli nefes alışına uyuyorum. Göz göze geliyoruz ve kalbim yerinden fırlıyor. Başka tarafa bakmak yerine bakışlarımı ondan ayırmıyorum ve "Teşekkürler" diye fısıldıyorum.

Gözleri bir saniye sonra ağzıma düşüyor ve ben donakalıyorum. Banyodaki hava aniden yabancı bir şeyle ağırlaştı, ama ne olduğunu çözmeden yatak odamın kapısı uçarak açıldı ve Ford ve ben şarapnel gibi birbirimizden ayrıldık.

Pantolonumu yukarı çekip arkamı dönüyorum ve sırtımı Ford'a dayıyorum. Emory'nin sesi banyoya taşındı. "Taytum!"

"Ne?" Gözlerimi aynaya çevirip Ford'un soğukkanlı yüz ifadesini yakaladıktan sonra sinirleniyorum. "Bu gece bir adama yumruk attın mı?!" diye soruyor banyoya girerken.

Sıkı omuzları ve onaylamayan kaşları yeni bir şey değil, bu yüzden aldığı tek tepki göz devirmek. Onu iterek geçiyorum ve yatağıma uzanmadan önce iki adamı da arkamda bırakıyorum. İngilizce notlarımı alıyorum ve Emory'nin sorularını ve Ford'un ortalığı yatıştırma çabalarını duymamak için AirPods'umu takıyorum.

Dudaklarını kelimesi kelimesine okudum. Her seferinde aynı güvenceyi veriyor ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz çünkü Ford ilk kez sözünü tuttu ve müdahale etmedi.

Profesör Petit sahnenin öbür ucundan bana bakıyor ve ben de dramatik bir şekilde iç çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

arabesk. Sırtımı onun boş ifadesine dönüyorum ve sıkıntımı bastırmaya çalışıyorum. Artık antrenmanda bayıldığım için beni eskisinden çok daha fazla izliyor.

Keşke yeteneğim yüzünden olsaydı ama değil. Bu bir önlem.

Yüzümün kenarından ter damlıyor ve mor şal üstümü çözüp normal leo'mla pratik yaparsam bu kadar sıcak olmayacağımı biliyorum, ama diğer dansçıların gösterinin ortasında bayılacağım için zaten gergin olmaları yeterince kötü. Kolumdaki robot cihaza da gözlerini devirmelerini istemiyorum.

Kate, yaklaşan gösterimiz için uzun kollu bir kostüm giymem gerektiğini, çünkü seyircilerdeki herkesin kolumdaki "şey" yüzünden dikkatinin dağılacağını yüksek sesle belirtmek üzere bir not aldı bile.

O *şeyden* bahsetmişken. Yan taraftaki çantamdan tanıdık bir bip sesi geliyor ve bunun şeker ölçümüm olduğunu biliyorum. Son zamanlarda birden fazla nedenden ötürü sinirime dokunuyor. Claire sahnenin karşısından bana bakıyor ve ben de ona güven verici bir baş selamı gönderiyorum. *Bir saniye içinde halledeceğim.*

Uzuvlarımı silkeliyorum ve kafamı boşaltıyorum. Ayağımın topuna basıyorum ve arka bacağımı arkama atarak arabeski olabildiğince uzağa ve zarif bir şekilde uzatmaya çalışıyorum. Gerilme gövdeyi parçalıyor ve sonra bacağımı hızla geri indiriyorum.

İşte. Bu daha iyi hissettirdi.

"Taytum Elizabeth."

Başım Ford'un sesinin tanıdık yumuşaklığına doğru savruluyor ve nabzım hızlanıyor.

Onun burada ne işi var?

Tek kaşı ön sıradan giydiği Bexley U kapüşonunun altından kalkıyor ve onu gördüğümü anladığı anda çenesi geriliyor.

"Affedersiniz, sizi tanıyor muyum?" Kafam karışmış gibi davranarak sordum.

Ford'a sırtımı dönüyorum ve yavaşça Claire'e doğru ilerliyorum, o yokmuş gibi davranıyorum. Onunla sohbet ediyormuş gibi yaptığımda bıyık altından gülüyor ama sanki saçımı zorla çekiştiriyormuş gibi başımın arkasına dik dik baktığını hissediyorum.

Claire'in gözleri büyüdü. "Sahneye tırmanıyor."

"Çıkmasa iyi olur," diye söylendim.

"Bir şey mi unuttun?" Nefesi enseme ısıtıyor ve bir adım geri atmamla göğsüne çarpmam bir olacak.

Omzumun arkasından bakıyorum. "Sahne sadece dansçılar içindir."

Ford muzipçe sırıtıyor ve ben de ellerimi onun kollarına koymak için hızla dönüyorum. "Bu, dans yeteneklerini sergilemeye başlaman için bir davet değil."

"Senden daha iyi olacağımdan mı korkuyorsun?" diye soruyor sesini alçaltarak.

İç çektim. "Ne yapıyorsunuz burada? Eğer bu sahneden inmezsen Profesör Petit birkaç saniye içinde seni azarlayacak."

Azarlamayacak, çünkü Ford'u seviyor. Ama yine de tehdit ediyorum.

Ford parmaklarımı kollarından çözüyor ve göğsünde çaprazlıyor. "Taksimetren bozuldu."

Evet, biliyorum. Kendime iğne yapmak için neden acele etmediğime dair tamamen geçerli bir neden var, ancak bu onun bilmesi gereken bir şey değil.

"Biliyorum," diyorum.

Kaşları saç çizgisine kadar iniyor. "Eee?"

Açıklamamda kararsız kaldım. "Sadece bir kez daha alıştırma yapıyordum-"

Sözümü kesti. "Arabesklerin harika. Onları çalışmana ya da bu sahnede kendini kimseye kanıtlamana gerek yok."

Şimdi git şeker seviyeni kontrol et ve yapman gerekeni yap."

Dudaklarım kenetlendi. Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum ve onu kızdırmaya çalışıyorum. "Arabeskin ne olduğunu bilen tek hokey oyuncusu sen olabilirsin."

İşe yaramıyor. Bana bir adım daha yaklaştı. "Ve Bexley Üniversitesi'nde nasıl randevu alınacağını bilmeyen tek kadın sen olabilirsin."

Nefesim kesildi. Yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor ve eminim ki çevremizdeki tüm bale dansçıları bu gülümsemeye hayranlıkla bakıyor. Ona hafifçe vurmak istiyorum, ama acıyan bileğimi kavırıyor ve sabit tutuyor.

"Merak etme," diyor gülümseyerek. "Bir planım var. Sana nasıl çıkılacağını öğreteceğimi söyledim ve sözüme sadık kalacağım."

"Bir plan mı?" *Harika.* "Ne zaman bir planın olduğunu söylesen, sonu kötü bitti." Ford

bileğimi bırakmıyor. "Bu doğru değil. Bana bir örnek ver."

Aklıma ilk gelene parmak kaldırıyorum. "Hani babamın içtiğimiz tekilasını değiştirmek için bir planın olduğunu söylemiştin ve içine su koymuştun, o da buza dönüşmüştü..."

Ford'un dudakları düzleşir. "İçkinin donmadığını nereden bilebilirdim ki? On iki

yaşındaydım." Boğazımda bir kahkaha köpürüyor ama tutuyorum.

"Ayrıca, Emory ve benim başınız belaya girmesin diye suçu üstlendiğimizi çok net hatırlıyorum."

Gülümsemem kayboluyor çünkü o haklı. Sıralayacağım diğer örnekleri düşündüğümde, onları teker teker kapatıyorum çünkü Ford'un şimdiye kadar yolunda gitmeyen her planında, beni başımı belaya sokmaktan koruyacak başka bir plan vardı.

Sonunda bileğimi bırakıyor ve ben de iç çekiyorum. "Peki. Plan nedir?"

Ford bale çantama doğru ilerlemeye başlıyor, ben de isteksizce onu takip ediyorum. "Önce şunun icabına bak." Elinde insülin kalemim var ve bana yan gözle bakıyor. "Sonra seni bilgilendireceğim küçük hanım."

Sahnenin sonuna doğru geri çekilirken ona bakıyorum. "Küçük hanım?" Göz kırıyor. "Hepsi planın bir parçası. Şimdi başını döndür."

Neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyorum ama zarif bir şekilde sahneden atlıyor ve antrenmanımızın geri kalanını izlemek üzere yerine oturmadan önce görünmez bir şapkayı bana doğru uzatıyor gibi görünüyor.

FORD

Odasına girdiğimizde Taytum'a güven verici bir gülümseme gönderiyorum. Bana biraz şüpheyle bakıyor ve saçını topuzundan çıkarmak için öne doğru uzandığımda, hızla geriye doğru sarsılıyor ve beni durdurmaya çalışıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor.

"Duracak mısın?" Kıkırdarak soruyorum. "Bana güvenmiyor musun?"

Alt dudağına fiske vuruyorum, dudaklarını büzerek dışarı fırladığı anda. O benim bitmek bilmeyen flörtlerime alışkın, tıpkı benim onun tavırlarına alışkın olduğum gibi.

Dolabına girip taşan giysi raflarını tararken sesi beni takip ediyor. Bir insanın nasıl bu kadar çok giysiye sahip olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama rafın sonuna doğru tam da aradığım şeyi buluyorum. Kıyafeti kovboy çizmeleriyle birlikte fırlatıp atıyorum ve onları en son ne zaman giydiğini hatırlamamak için elimden geleni yapıyorum.

Taytum + sürtük kovboy kostümü = cehennem.

Dolabından çıkarken kafamı ve boğazımı temizliyorum. Elinde en iyi dar kot pantolonunu tutuyor -her şeftaliyi utandıracak bir pantolon- ve ona çok yakıştığını bildiğim küçük bir bluz.

"Bu geceki kıyafetin." Yatağına oturdum. "Şimdi giyin."

Gülümsememi gizlemek için yanağımın içini ısııyorum. Ses tonumun onu rahatsız edeceğini biliyorum çünkü Taytum patronluk taslanmasından *nefret eder*, özellikle de benim tarafımdan.

"Bunun benimle ve biriyle çıkmakla ne ilgisi var? Bana yardım etmek için bir planın olduğunu söylediğini sanıyordum." Ağzım açıklamak için açılıyor ama Taytum gözlerini sıkarak kapatıyor ve elini kaldırarak beni durduruyor. "Yemin ederim, eğer bana *'ipleri* gösteriyorum' ya da *'ata binmeyi* öğretiyorum' gibi *bir* şey söylersen, bu botlardan birini kafana fırlatırım. Sırf kelime oyunu olsun diye kovboy kıyafeti giymeyeceğim Ford."

Yüksek sesle gülüyorum ve bu şakaları kendim yapmayı düşünmediğim için biraz nefret ediyorum. "Seni dışarı çıkaracağım. O yüzden giyin, oraya vardığımızda planın geri kalanını sana anlatırım."

O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Ne kadar inatçı olabileceğini biliyorum, bu yüzden daha fazla zaman kaybetmek yerine, her hareketimi takip eden kız kokusuyla yatağından fırladım ve tişörtünü tek bir vınlamayla yırtıp attım.

"Ford!"

Taytum göğsüme tokat atmaya çalıştığında geri çekiliyorum. Hızla eğilip biraz önce ona fırlattığım tişörtü yerden alıyorum ve başının üzerinden aşağı çekmeye hazırlanırken bir de bakıyorum ki elim ayağıma dolaşmış.

Mayoymuş gibi davran Ford. Bu sadece bir mayo.

Taytum'un açık pembe sütyeninin elleri aniden büyüdü ve boğazıma dolanmaya başladı. Mükemmel kremsi tümseklerini ve ince dantelin üzerinden nefes alamayacağım kadar taşmalarını görünce boğuluyorum. Boğazımı gizlice temizliyorum ve iyi geliştirilmiş bir kendine hakimiyetle, kendimi yeterince toparlıyorum ve mükemmel vücudunu güvenilmez düşüncelerimden gizlemek için üstünü başının üzerine itiyorum.

Küçük gömleğin ilk birkaç düğmesini iliklemeye başlıyorum ama onun ürkütücü bir sessizliğe büründüğünü fark edince duruyorum. Gözleri sol koluna kayıyor ve odaklandığını fark ettiğimde içim öfkeyle doluyor.

"Kes şunu," diyorum.

Bana bakarken mavi gözleri öfkeyle parlıyor, ama benim önümde utangaç davrandığı için ondan daha çok öfkeliyim. Ellerim kalçalarına düşüyor ve onu hızla döndürerek aynasına doğru götürüyorum. "Bunu bir daha asla yapma."

Sesimin ne kadar sert olduğuna şaşıyorum ve Taytum'un ses tonuma bir tür karşı çıkışla karşılık vermemesi beni daha da şaşırtıyor. Dikkatimi başka yöne çevirip yansımamıza bakmadan önce onun aynaya bakışını yakalıyorum.

Yarı giyinik ve uzun, dağınık saçları omuzlarının üzerinden sarkıyor, bir saniye önce bakmaktan kendimi alamadığım diri göğüslerini saklıyor. Ellerim kalçalarında, arkasında yükseliyorum ve bir an için onu en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi yerine, önünde *tehlike* yazan küçük bir kutuda tutmak zorunda kaldığım benim kız kardeşim olarak hayal etmekten *nefret ediyorum*.

Elimi vücudunda gezdirip şeker ölçüm cihazının altına yerleştiriyorum. "Bu katil vücuda mükemmel bir ekleme yapmak yerine bu bir kusurmuş gibi davranmayı bırak Taytum."

Ona yaptığım iltifattan neredeyse irkiliyorum ama bu gerçek ve onun bunu duymaya ihtiyacı olduğu açık.

"Mükemmel ekleme mi?" Koluna bakmaya devam ediyor ve sırf bana bakmasını sağlamak için hırlamak istiyorum.

"Bu... seksilikten en uzak şey. Bir erkeğin gömleğini çıkardığını ve gördüğü ilk şeyin bu olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"*Bu*" -parmaklarımla cihazı daire içine alıyorum- "seni hayatta tutuyor," diye hatırlatıyorum ona. "Yani bana göre bu lanet bir hediye."

Taytum hiçbir şey söylemiyor ve aynada kalp atışlarımızdan başka bir şey olmadan durduğumuz süre uzadıkça, ona mükemmel olduğunu kanıtlamak zorunda hissediyorum - ki bu akşam için planlarımda yok - ya da *asla*.

"Döndür."

Taytum kımıldamıyor, ki bu şaşırtıcı değil.

Onu zorla döndürüyorum ve parmaklarım dar taytının içine giriyor. Tek bir hamlede, pürüzsüz bacaklarından aşağı itip ayak bileklerinde sonlandırıyorum ve sevimli küçük ayaklarından koparıyorum.

Dönüp her erkeğin ağzının suyunu akıtan yırtık dar kotunu elime aldığımda dişlerim birbirine çarpıyor ve arkamı döndüğümde gözlerimi külotuna indirmemek için kendime yalvarıyorum ama o kadar disiplinli değilim.

Eşleşen sütyen ve külot. Sik beni.

Kotunu uzattım, o da hüsranla kaptı. Düğmelerini ilikler ilemez onu yatağa götürüyorum ve oturtuyorum. Kovboy çizmelerini ayağına geçiriyorum ve beni tekmelemediğinde açıkçası biraz şaşıyorum. Onu ayağa kaldırdığımda çıkardığı tiz çığlık beni kıkırdatıyor. "Hazır mısın?"

Kalçalarına inmeden önce ellerini havaya kaldırıyor. "Bilmiyorum! Öyle miyim?" "Oh, hazırsın." Ona göz kırpıyorum ve kapıya doğru gidiyoruz.

Onu sütyen ve külottan başka bir şey giymemiş halde gördüğümde aklımdan geçen kirli düşüncelerden kurtulmak için omzumun arkasından ona bakıyorum. "Beni biraz yalnız bırakır mısın? Seksi kız kardeşlerinin yanlış bir fikre kapılıp birlikte olduğumuzu falan düşünmelerini istemiyorum."

Taytum'un göz devirmesi eminim bu geceki göz devirmelerin ilki olacak.

TAYTUM

Birkaç saniyede bir *Rodeo Bar'ı* gösteren NEON TABELA muhtemelen benim yaşımdaki her kız için, şu anda içinde bulunduğum durum dışında başka *herhangi bir* durumda caziptir. Ford kapımı açıyor ve yolda rimelle kapladığım kalın kirpiklerimin arasından ona bakıp hemen gülüyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Uzattığı elini görmezden gelerek gülerek soruyorum.

Aramızdaki kısa mesafeyi silerken kovboy çizmelerim çakıllara çarpıyor. Çenemi eğip onun tembel gülümsemesine karşılık veriyorum ama botlarım bana avantaj sağlasa bile Ford benden en az bir baş daha uzun.

Kovboy şapkası benden en az *iki* kafa daha uzun.

"Ne?" Yüzünü nasıl düzgün tuttuğunu asla

bilemeyeceğim.

Babam her zaman Ford'un en iyi poker suratına sahip olduğunu söylerdi ve şu anda ben de aynı fikirdeyim.

Ağzımdan bir kahkaha daha dökülüyor ve ne olduğunu anlamadan, omuzlarım kahkahadan titrerken kendimi sabitlemek için elimi onun bembeyaz tişörtünün üzerine koyuyorum.

"Affedersiniz *hanımefendi...*" Ford'un sesinde genellikle içki içtiğinde ortaya çıkan Güneyli bir ton var, ama ayık olduğundan eminim, çünkü aksi takdirde karakteri içinde kalamazdı. "Komik bir şey mi var?"

Homurdanıyorum ve yanağında küçücük bir gamze belirliyor.

"Hadi gel." Arkamdaki işi görebilmek için sarı saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum. "Bütün bunlar da ne?"

Ford yanıp sönen bar tabelasını işaret ediyor. "Bu bizim sahnemiz."

Şaşkınlıktan dudağımı ısırtıyorum ama Ford elimi tutuyor ve ben daha soru soramadan beni barın önüne doğru çekiyor. Mavi ışıklar dar tişörtünü aydınlatıyor ve ona bir saniye bile uzun süre bakmaktan kendimi alamıyorum. Deri çizmeli, mavi kot pantolonlu, pazularını saran tertemiz beyaz tişörtlü ve kovboy şapkalı bir hokey oyuncusunun bu kadar *seksi* görünebileceği kimin aklına gelirdi?

Utanç tenimi ısıttığında elimin tersiyle kısa bir süre alnıma dokunuyorum. Cadılar Bayramı'ndaymış gibi kovboy gibi giyinmiş olsa da o hâlâ *Ford*. Hâlâ çıktığım her randevuyu sabote eden ve kimse bana çıkma teklif etmesin diye ağabeyimin lise çevresinde dedikodu yaymasına yardım eden adam. Aynı zamanda son birkaç yıldır karşılaştığım her öpücüğü yarıda kesen hokey oyuncusu.

"Önden buyurun, güzel bayan."

Dudaklarım titriyor ve onun sahte Güneyli aksanına gülümsemek için yalvarıyorum. Eli belime iniyor ve beni işletmenin içine doğru iterken dokunuşunun anında farkına varıyorum. Bir kez daha baktıktan sonra göz göze geliyorum ve o da utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Burayı nasıl buldun?" Huşu içinde sordum.

Barın üzerine yerleştirilmiş başka bir neon tabela ile içerisi karanlık ve karamsar. Duvarlar harap bir bina gibi görünmesi için tuğlalarla kaplanmış, ancak ahşap kirişler ve parlak dans pisti yeterince sağlam görünüyor - özellikle de üzerinde dans eden insanlardan oluşan bir halka varken.

Bara doğru yürümeye devam ederken Ford orada burada birkaç kişiye başını sallıyor. Sıcak nefesi kulağıma değdiğinde kollarımı ürpertiyor. "Her zaman araştırma yaptığımı biliyorsun. Bu gece için Bexley U'dan çıkmanın iyi olacağını düşündüm, böylece dizginleri sana devredebilirim." Ford kaşlarını oynatıyor ve omzunu omzuma vuruyor. "Anladın mı? Dizginler."

Gülümsememeye çalışıyorum. "Benimle böyle giyinmişken en azından bir kelime oyunu yapacağını biliyordum."

Kıkırdıyor ve beni bara götürüyor. "Böyle giyinmek sana çok yakışıyor. İkimiz de öyle." Ben bir koltuğa oturduktan sonra Ford

kovboy şapkası taktı ve sonra gitmek için döndü.

Panikledim ve kolunu tuttum. "Bekle! Nereye gidiyorsun? Beni burada mı bırakacaksın?"

Ford sıkı kavrayışımı pazusundan sıyrıldı. "Affedersiniz, sizi tanıyor muyum?"

Botlarım yapışkan zemine değdiği anda ağzım bir karış açık kalıyor. "Cidden benden alıntı mı yapıyorsun? Bu bir intikam mı?"

Dudağını bükmeden önce Ford'un esneyen çenesi boyunca uzanan gölgeler gözüme çarpıyor. "Karakterinde kal! Pratik yapman için buradayız Taytum. Seni neden Bexley U'dan bu kadar uzağa getirdim sanıyorsun?"

Gürültücü üniversiteli kızlardan oluşan bir ekip bara yanaşıp içki istediğinde sesimi yükseltiyorum. "Ne alıştırması?"

"Bir randevu ayarlıyorum, bebeğim." Daha yakına eğiliyor ve parfümünün kokusunu alıyorum. "Benimle." Müzik kulakları yırtan bir country şarkısına dönüşüyor ve Ford beni kendine çekip kulağıma fısıldıyor. "Bu gece, sen Taytum değilsin. Sen..." Bir saniye düşünüyor. "Belle?"

"Belle? Güneyli bir dilber gibi mi?" Ciddi olamaz.

Omuz silkiyor, ben de dudaklarımı büzüyorum. "Peki, o zaman sen kimsin?"

Bana en iyi sırtışını attığında midem bulanıyor. Arkamdaki kızların ona baktığını biliyorum ve o da kollarını göğsünde kavuşturup pazularını esneterek bunu daha da belirginleştiriyor. "Kim olmamı istersen o olurum."

Ses tonu seksiliğin ötesinde ve beni korkutuyor. Yanaklarıma sıcaklık akıyor ve kalçalarım sıkılıyor. *İmkânı yok.* Çabucak başımı sallıyorum. "Seninle pratik yapmayacağım."

Ford ve ben sessizliği paylaşıyoruz ve konu ona geldiğinde benden daha inatçı kimse yok. Bara daha fazla müşteri yığıldıkça küçük balonumuz daha da daralıyor ve o bakışlarımı tuttukça nefes almak zorlaşıyor.

İlk iç çeken Ford oldu, görünüşe göre pes etmişti. "Bu durumda..." Dönüyor ve parmak eklemiyle bara vuruyor. Hemen kadın barmen yanımıza geldi. İçeri girdiğimiz anda ağzı sulanmıştı. "Viski. Neat."

"Evet, efendim."

Ses tonundaki sertlik karşısında gözlerimi deviriyorum.

Ford bara yaslanır ve dans pistini işaret eder. "O zaman sen seç *Belle*. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

Güçlü profilinden gözümü kaçırıyorum ve viski kokan nefesiyle alanıma eğilmeden önce dans pistini birkaç kez gözden geçiriyorum. "Bana meydan okumayı ne kadar sevdiğini biliyorum, bakalım ilk kim sayı yapacak."

Çizmelerimi yere vuruyorum. "Bu hiç adil değil. Sen Bexley U'nun en çok aranan playboylarından birisin. Buradaki herkesi elde edebilirsin ve bunu biliyorsun."

"Bu doğru değil." Tartışmaya giriyorum ama gözlerini kaçırıyor ve "Sana sahip olamam" diyor.

Kalbim garip bir takla atıyor. Elimi tutuyorum ve avuç içimin topuğunu kısa bir saniyeliğine göğsüme bastırıyorum, sonra da dans pistine koşup bu cümlemin içime yaptığı şeyden kaçıyorum.

Sana sahip olamam.

Sadece beni tahrik etmek için bir şeyler söylediğini biliyorum ama kesinlikle işe yaradı. Dans pistini bir fahişe avcısı gibi inceliyorum ve birkaç erkek arasında gidip geliyorum. Midem sinirle doluyor ama nedenini anlayamıyorum. Çenem hayal kırıklığıyla geriliyor. Yardım için Ford'a bakmak için dönüyorum ama aniden göğsüme ağır bir yumruk yiyorum. Etrafı çoktan papatya desenli elbiseler ve bluzlar giyen kovboy özentisi kızlarla çevrilmişti.

Bir adrenalin patlaması beni en yakındaki adama yapışmaya itiyor ve cazibemi artırmakta gecikmiyorum. Eli belime dolandığında omurgam karıncalanıyor ve glikoz monitörümünden bahsetmemesi için dua ediyorum.

"Hey," diyor, beni daha yakına çekerek. Dönüyorum ve kotunun ön tarafına bastırıyorum. "Wilder'dan olmadığını zaten biliyorum.

U."

Ona bakmak için çenemi eğdiğimde saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor. "Bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü seni fark ederdim." Parmak uçları kot pantolonumun üstündeki teni izliyor.

"Güven bana."

Kirpiklerimi kırıştırıp gülümsüyorum ve neredeyse boşalmış olan içkiyi elinden kapıp bir dikişte yudumluyorum. Alkol ama Dr. McCarthy insülin dozajımı dengelediğimde bunun çok fazla sorun yaratmayacağını söyledi. Yanmayı takip eden bir heyecan kıvılcımı var ve her dokunuşunda kendimi biraz daha güvende hissediyorum. Şarkının değişmesiyle birlikte dönüp kollarımı boynuna doladığımda kendime olan güvenim biraz sarsılıyor. Ford'un uzun bakışları beni yere seriyor ve yanaklarım alev alıyor, sanki başım beladaymış gibi. *İçkiyi bitirdiğimi gördü mü?*

Mavi gözlerindeki flörtöz parıltı tehlikeli bir şeyle sertleşiyor ve yutkunuyorum. Boynu yavaş bir yutkunmayla hareket ediyor ve en yakındaki kızı elinden tutup dans pistine sürüklediğinde işlev görmeyi bırakıyorum.

Tam yanımda.

FORD

Ona Belle'den başka bir isim vermeliydim, çünkü Taytum'un bir erkeğe karşı kalçalarını hareket ettirme şekliyle, Güneyli bir dilberden *en uzak* şey.

Her senaryoda bana karşı çıkmak onun tipik huyudur, bu yüzden test mankeni olmayı teklif ettiğimde sinirleneceğini biliyordum ama kendimi zihinsel olarak buna hazırladığımı düşünürsek, onu rastgele bir adamla dans ederken izlerken bu kadar çekingen hissetmeyi beklemiyordum. Yine de aralarına girmek için duyduğum güçlü dürtüyü inkâr edemem ve bunun kardeşinin korumacı çizgisinin bana bulaşmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Şarkı değişiyor ve önümde dans eden iki kıza ve tempolarının ne kadar seksi olduğuna dikkat etmem gerekiyor ama Taytum'un saç çizgisinde oluşan tere bakmakla meşgulüm. Adam eğilip kızın kulağına duyulmayacak bir şeyler söylediğinde ağzım kuruyor ve aptalca bir şey yapmamak için arkamı dönmek zorunda kalıyorum.

Bu onun için.

Taytum'u buraya getirdim, akranlarımızın dikkatli gözleri olmadan, özgürlüğünü kucaklayabilsin diye. Bunun özgürleşmeyle ilgili olması gerekiyordu. Onu gevşetmesi gerekiyordu ama ben ellerimi uzatıp vücudunu kendime hapsedmek istiyorum.

Esmerin elini tutuyorum ve onu kendi etrafında döndürüyorum, ancak son saniyede tökezleyip gitmesine izin veriyorum. Taytum'un ağzı dans ettiği adam tarafından parçalanıyor ve ben nefes alamıyorum.

Kalbim yere düşüyor ve kanım kaynıyor. Bıraktığım kız tökezlememizi atlatıp tekrar dans etmeye başlıyor ama ben onu düşüncesizce Taytum ve *erkek arkadaşının* üzerine uçuruyorum. Anında birbirlerinden ayrılıyorlar ve kız bana ters ters bakıyor, ama elimde olmadan gözlerimi kaçırıp ağzını bir kez daha yokluyorum.

Bara giderken dudaklarına sürdüğünü gördüğüm pembe ruj gitmiş ve ben sinirleniyorum. Onun kalıntılarını yumruğumla ağzından silmek istiyorum.

Lanet olsun. Dur.

Çenem kilitleniyor ama kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. "Merhaba," diyorum Taytum'a, sanki onu tanıımıyormuşum gibi davranarak. "Bunun için üzgünüm."

Şişmiş dudakları kaşlarını çattı.

"Senin adın ne?" Onun ilgisini bırakmayı reddederek soruyorum.

Taytum boğazını temizliyor. Dans ettiği adam, neredeyse üzerlerine fırlattığım esmeri elinde tutuyor ve umarım onu alıp karşılığında bana Taytum'u verir. "Belle."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve omuzları hafifçe düşmeden ve ağzından tatlı bir iç çekiş çıkmadan önce birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. "Senin adın ne?" diye soruyor.

Oh, şimdi de oyun mu oynuyoruz? Elimi uzatıyorum ve onunla dans etmek için sıraya girmiş başka bir adamın önüne geçiyorum. Daha önce söylediğim cümleyi tekrarlıyorum ama bu sefer espri ortadan kalkıyor. "Kim olmamı istersen."

Taytum gülümsemesini tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. Eli benim elime değdiğinde, birden her şey *yoluna* girmiş gibi hissediyor.

Onu döndürüyorum ve kız kahkahalarını kovalıyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, önüme sürtünüyor ve yıllar boyunca onunla dans ettiğim her seferde olduğu gibi, anında pişman oluyorum.

Taytum uzanıyor, ben de şapkamı alabilmesi için başımı eğiyorum. Başına takıyor ve o kadar uzun süre dans ediyoruz ki ikimiz de terliyoruz ve nefes nefese kalıyoruz. Odayı hızlıca tarıyorum ve Bexley U'ya ait olan herhangi bir gözün

dolaşmadığından emin oluyorum ve onu bana doğru döndürüyorum. Kollarını tutup omuzlarımın üzerine koyuyorum, sanki yine liseliymişiz, dans ediyormuşuz gibi.

Balo.

"Yaklaş, Belle." Aramızdaki boşluğu sildiğinde sırtıyorum. Çenemi aşağı doğru eğdiğimde ağzım *tam* kulağının yanında. "İyi iş çıkardın. Ama şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?" derken sesi törpüleniyor.

"Bir sonraki adımın ne?" Kolumu onun beline doluyorum. Aramızdaki küçük boşluk çatırdıyor ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. "Seni çaldıktan sonra benimle uzun ve sert bir şekilde dans ettin... peki şimdi ne olacak? Şimdi ne yapacaksın? Bu bir alıştırma, hatırladın mı? Eğer beni tavlama çalışıyorsan bir sonraki adımın ne olacak?"

Gülümsemesini boynumun kıvrımında hissediyorum. Şampuanının kokusunu alıyorum ve karın kaslarım geriliyor. *Kahretsin.* "Bunu neden yaptın?"

Aramıza biraz mesafe koymak için geri çekiliyorum. "Ne yapacaksın?"

"Beni neden kaçırdın? Karışmayacağını sanıyordum."

İyi bir bahane bulmaya çalışırken sert bir yutkunuş boğazımda düğümleniyor. "Bu konuda kızgın görünmüyorsun."

Gerçeği gizlemek için hafifçe alay ediyor ama işe yaramıyor. Tek düşünebildiğim kovboy şapkamın içinde ne kadar sevimli görüldüğü.

"*Kıskandın* mı, Ford?" Bana takılıyor, normalde ben de ona takılırdım ama cilveli gülümsemesi ve ışıltılı mavi gözleri bana vahşi bir şeyler yapıyor.

"Seni başka bir erkekle gördüğümde kıskandığımı söyleyemem," diye dürüstçe cevap veriyorum çünkü kıskanmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ama söz konusu o olduğunda kıskançlığı aştım. Çok daha tehlikeli bir şey hissediyorum.

Diğer elimi vücudunda gezdirip sıcak yanağını okşarken kolum sırtının alt kısmına yaslanıyor. Yakınlığımızla damarlarımda ateş yanıyor. Etrafımda beni gerçekliğe geri döndürebilecek ve onun Emory'nin küçük kız kardeşi ve hayatımın çoğunu borçlu olduğum iki insanın kızı olduğunu hatırlatabilecek kimse yok. Taytum benim için bir benzin ve onunla yandığım gibi hiç yanmadım.

"O zaman ne hissettiğini söyledin? Çünkü bu kesinlikle eski bir erkek arkadaşın yapacağı bir şeydi. Biriyle yatmama yardım edeceğine yemin eden kardeşimin en iyi arkadaşının değil."

Yüzünü biraz daha sıkı kavırıyorum ve sarı saçları parmaklarımın arasında sıkışıyor. Kelime ağzımdan kontrolsüzce dökülüyor. "Sahiplenici."

Etrafımızdaki hava değişiyor. Taytum gerçeğimi kavrarken sarsılıyor ve birkaç saniye önce takındığı küçük sırtış, az önce söylediklerimi hatırlayınca kayboluyor.

"Konu sen olunca kendimi *çok* sahiplenici hissediyorum."

Hay sikeyim. Kapa çeneni.

Sarhoş değilim, ama öyleymişim gibi gerçeği söylüyorum.

"Sahiplenici..." Bu kelimeyle birkaç kez oynadı ve ağzımdan kaçırdığım için kendimden nefret ettim.

"Birinin bu dudakları öpmesine izin vermek çok zor." Başparmağımı kaldırıyorum ve yumuşak deriyi ovuyorum. Elimin kendi akıllı var ve tüm kirliliği küçük sırlarımı ele vermemek için kaslarımı kilitlemeye çalışıyorum, ama Taytum bebek mavilerinin arkasında yüzdüğünü görebildiğim beklenmedik bir sürprizle onları benden tek tek çıkarıyor.

Kahretsin. Bunu düzeltmeliyim.

"Bana öyle bakmayı kes, Belle." Göz kırıyorum ve ikimizin de iyiliği için, rol yapıyormuşum gibi davranmamı ve bunun küçük bir oyun olduğunu yutmasını umuyorum.

Taytum birkaç kez göz kırıyor ve ben de farkına

varıyorum. "Hâlâ oyun mu oynuyorsun?" diye soruyorum.

Gözlerini kaçırıyor ve ben göğsümden sıkışmış bir nefesle bekliyorum. Bir parçam az önce söylediğim her şeyi geri almak istiyor, eğer bir saniyelik bile olsa bunun doğru olduğunu düşünürse, ama diğer parçam oyunu oynamaya devam etmesini istiyor, böylece bunu bir adım daha ileri götürebiliriz.

"Walker."

Durakladım. "Ne?"

"Kim olmanı istersem o olacağını söylemiştin, o yüzden adın Walker." Taytum'un sıcak parmakları bileğime yapışıyor ve kolumu ince beline doluyor. Sanki ait olduğumuz yer orasıymış gibi bizi birbirimize doğru itiyor. "Ben Belle. Sen de Walker'sın."

Omuzlarıma bir rahatlama çöktü ve plan bütün gece aklımın bir köşesinde olmasına rağmen, onu o botların içinde gördüğüm an, yarın sabah bu geceden pişman olacağımı biliyordum.

Ama yine de onunla koşuyorum.

"Tamam, Belle." Sesim gergin ve ellerim vücudunun fantezi kurmama izin vermediğim kısımlarına dokunmak için kaşınıyor. "O zaman sırada ne var? Bana sahipsin. Benimle ne yapacaksın?"

Taytum dudaklarını aralıyor. Yay şeklindeki ağzına odaklanıyorum ve gülümsediğinde neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor. "Bir arkadaşım bir keresinde bana istediğimi almamı söylemişti, ben de

öyle yapacağım."

TAYTUM

ASLA YÜKSEK SESLE İTİRAF ETMEYECEĞİM ama bir an için Ford'un beni Bexley U'dan birkaç kasaba ötedeki bir bara getirmesinin gerçek nedenini unuttum. Flört becerilerimi geliştirmek için buradayız, çünkü bundan not alacak olsaydım F alırdım.

Bununla birlikte, saflığım üzerinden notlandırılacak olsaydım, A alırdım.

Sanki kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi hayal kırıklığı her hareketimi destekliyor. Ama kendimden başka kimseye kanıtlayacak bir şeyim yok.

Bir an için, bu çıkmaza girmemin en başta sebebi olan adam yüzünden heyecanlanmama izin verdim. Onunla bir şey olabileceğimizi düşünecek kadar aptal değilim ama yine de... doğruyu söylediğini umduğum kısacık bir an oldu.

Ugh.

Ford'u dans pistine çekiyorum ve her zamanki gibi çapkın bir üniversiteli kız olmak, havalı kahkahalarımınla havayı doldurmak yerine, tam olarak geçen gece bana yapmamı söylediği şeyi yapıyorum. İstediyimi alıyorum.

Kapının üzerindeki "Kullanım Dışı" yazısına aldırmadan iterek açıyorum ve içeri girdiğimizde sıkıca kapatıyorum. Burası iki banyodan biri ve tam da bir bar banyosunun, özellikle de kullanılmayan bir banyonun nasıl görünmesini bekliyorsanız öyle. Loş bir aydınlatma, Lysol ile zar zor gizlenmiş misk kokusu ve duvarların her yerinde elle oyulmuş notlar. Hatta aynada, kızların ruj sürdükten sonra ağızlarını kurumasından kaynaklanan birkaç kırmızı ruj lekesi bile var.

Ford küçük alanın diğer ucundan bana bakmadan önce etrafına bakıyor. "Şimdi planın ne?" Sesi keyifsiz ve dengemi bozuyor. Midem bulanıyor ve birkaç dakika önce hissettiğim ve beni görevime iten hayal kırıklığını hissetmemek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Bizi ayıran boşluğu silmek için yapışkan zeminde yavaşça yürüdüğümde hareketsiz kalıyor. Başımdaki kovboy şapkasını çıkarıp kapı kolunun üzerine koyduktan sonra onun önüne geçip göğsüne bastırıyorum. Vücut ısımız birbirine karışıyor ve titreyen elimi kumlu saçlarının arasından geçirmek için parmak uçlarıma uzanıyorum. Son anda saç tellerini kavriyor ve yüzünü kendime doğru çekiyorum.

Boğazının arkasından gelen hafif iniltiyi yakalıyorum ve beni öpmesini istememe rağmen, onun yerine boynuma gidiyor. Güçlü kavrayışıyla kalçalarımı lezzetli bir şekilde sıkıyor ve dudakları narin tenime değdiğinde vücudumdaki her sinir ucu kıvılcımlanıyor.

Daha önce hiç dokunulmamış gibi nefesim kesiliyor ve bunu omurgamdan aşağı inen bir dizi ürperti takip ediyor. O kadar yakınız ki aramızdaki boşluğa bir nefes bile sığmıyor. Ford'un dudakları köprücük kemiğimin yanından öpücükler gönderirken üzerimde geziniyor. Ona daha fazla erişim sağlamak için boynumu eğiyorum ve sıcak nefesi kulağımın önünde birbirine karıştığında görüşüm bulanıklaşıyor.

"İstedğin bu mu?" diye soruyor. "Seni öpmemi ve her yerine dokunmamı mı?"

Tanrım, evet.

Onun pençesinde titriyorum. Ona yaklaştığımda Ford kapıya bastırıyor ve onun da benim kadar tahrik olduğunu hissettiğimde parmaklarım karıncalanıyor.

Onunla göz göze gelebilecek kadar uzaklaşıyorum ve sonunda "Evet" diye cevap veriyorum.

Çenesi geriliyor ve ağır elleri beni tekrar belimden sıkıyor. "Söyle o zaman. İstedğini almayı ne kadar çabuk öğrenirsen, o çok arzuladığın tek gecelik ilişkilere o kadar çabuk ulaşırın."

Bunu acı bir tonla söylüyor, ama bunun beni caydırmasına izin vermiyorum. Ağzını ağzımda hissetmek için çok

hevesliyim ve kardeşimin en iyi arkadaşının bana onun kadar deneyimli biri tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu öğretmesi fikrine çok kapıldım.

Biri beni çekip götürüyor.

"Öp beni." Ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor ve ben yanıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı isteseydi, muhtemelen yapardım.

Yüzümü kabaca kavradığında Ford'un parmakları saçlarımı kazıyor. Ağzıma doğru ağır ağır nefes alıyor ve bunun yaptığı tek şey beni çılgına çevirmek. "Peki seni öptükten sonra? Sonra ne olacak? Çünkü duramayacağımdan korkuyorum."

Yutkunuyorum. "Sen ne istersen." "Siktir."

Şehvetle dolup taşıyorum ve onun sıkılmış gözleri bacaklarımın arasındaki nabzın daha sert atmasına neden oluyor. Şehvetli bir iç çekiyorum ve Ford'un gözleri hemen açılıyor. Bakışlarındaki ani sıcaklıktan sıçıyorum ve sonra ağzı benimkinin üzerinde ve her şey *duruyor*.

Dudakları bunu yapmaması gerektiğini biliyormuş gibi bir an oyalanıyor, ama sonra eli vücudumda hızla ilerliyor ve beni boynumdan yakalıyor. Tam geri çekileceğini düşündüğüm anda, daha fazlası için içeri giriyor ve sıcak dili sanki doyamıyormuş gibi benimkiyle kucaklaşıyor. Beni tekrar tekrar öpüyor, daha fazla dalıyor ve beklenmedik bir şekilde geri çekilip bir eliyle yüzümü sıkmadan önce ağzımın her santimini keşfediyor.

"Yaptı..." Ağzını kapatıyor ve bakışlarını aniden benimkilerden çekiyor. "Sen içtin mi?"

Uh-oh.

Sessiz kalıyorum, çünkü öpüşmemizden sonra nefesimi tutamıyorum. Daha önce tek bir öpücükten sonra hiç böyle hissetmemiştim.

Ford düşüncelerimi aldı, onları karıştırdı ve şimdi bir cümle bile kuramıyorum.

"Taytum." Adım onun sıkıdığı dişlerinin arasından çıkan sert bir ses. Belle olmaya geri dönmek istiyorum.

Biz olmaya geri döndüğümüzü bilmenin verdiği hayal kırıklığı beni sarsıyor. Elini yüzümden çekmeye çalışıyorum ama yanaklarımı daha sert sıkarak beni yerimde tutuyor.

"Cevap ver bana." Bu küçük oyunu oynamamız için ısrar eden o şakacı Ford gitmişti.

"Küçük *bir* içki içtim. Bir yudum."

"Lanet olsun, Taytum! Şeker hastasıyken içemezsin! Ne zaman içki içtin ki sen?" Ford inledi ve elini bıraktı. Hızla bana sırtını dönüyor ve suçluluk duygusu son mutluluğumu da alıp götürüyor. Çok fazla olmasa da içki içerek sorumsuzca davrandığımı düşündüğünü biliyorum ama bu doğru değil. Yaptıklarımın ve arkasındaki nedenlerin gayet iyi farkındayım ve bu ona açıklamak istediğim bir şey değil.

"Sakin ol, Ford. Barın etrafında koşuşturan papatya fistanlılarla bu kadar meşgul olmasaydın, o adamdan bir yudum aldığımı görürdün."

Ford aceleyle arkasını dönüyor ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz. Kollarımı ağır göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum ve beni bu kadar tahrik ettiği için ona lanet ediyorum.

Ne berbat bir fikir.

"Gidelim," diye tersledi Ford. "Hayır," diye karşılık veriyorum.

Tam yanımda duruyor ve karnımın alt kısmına saplanan çarpık bir his bana gülümsememi söylüyor, sadece onun damarına basmak için. Bana bakmak için başını çevirdiğinde, bakışları hararetli ve kızgın mı, tahrik mi, yoksa ikisi birden mi karar veremiyorum. "Seni omzuma alır ve bu bardan dışarı taşıyım. Şu anda beni test etme." Yarı gülüyor ama alaycılığının farkındayım. "*Özellikle de şimdi.*"

Reddetmek için ağzımı açıyorum ama gözlerini kısıarak beni durduruyor. Ford'un gardını düşürüp sırtışının ardındaki gerçek duyguları göstermesi pek sık rastlanan bir durum değil ama şu anda saklanmaya çalışmıyor.

"Aslında..." diye çocukmuşum gibi beni aşağılayarak konuşuyor. "Hemen şimdi aileni arayacağım ve onlara içki içtiğini söyleyeceğim."

Nefesim kesildi. *Yapmazdı*. Alnım çatlıyor, o da meydan okurcasına bir kaşını kaldırıyor.

"Kendi kararlarımı verebilirim ve bir adamdan bir yudum bira almak istersem alırım! Bana çocukmuşum gibi davranmayı kes." "*Çocuk* gibi davranmayı bırakırsan *yaparım*." Ford üzerime çullandı ve banyo kapısına iki elimle bastırdım. saniyeler içinde. Benim tepki veremeyeceğim kadar hızlı hareket ediyor ve kolumu monitörümün hemen altından kavıyor. "Unuttuysan söyleyeyim, bu şey seni hayatta tutmaya yardımcı oluyor." Gözlerimiz çarpışıyor ve ben konuşamıyorum çünkü bir akor yakaladığımı biliyorum. "Kendi sağlığını tehlikeye atacak bir şey yaparsan lanetleneyeceğim. Seni kendi aptallığın yüzünden kaybetmeyeceğim." Bir hışımla kolumu bıraktı ve uzaklaştı. "*Şimdi git.*"

Aceleyle hareket ettiği için banyonun kapısı açılıyor ve kapıyı benim için açık tutuyor. Yanından geçerken rolümü bırakıyorum çünkü o yüksek sesle söylemese bile ben tam olarak hangi akorda bastığımı biliyorum.

FORD

Duvara daha da bastırıyorum ve kasılan kaslarımı çalıştırmak için dizlerimi büküyorum. Taytum'un kız öğrenci yurdundaki en iyi yatak odalarından birine sahip olduğundan ve onun yatağının okulun her yurt odasına sağladığı benim yatağımdan daha rahat olduğundan oldukça eminim, ama yine de neredeyse hiç dinlenemedim.

Bardan döndüğümünden beri yüzüncü kez Taytum'a bakarken, utançla dudaklarının dış hatlarını izlemekten kendimi alamıyorum. Birden yeniden on üç yaşına girdim, beynimi onu görünce ereksiyon olmamak için eğitiyorum. Yatak odasında geçirdiğim birkaç saatten sonra, o aptal bar tuvaletinde onu öpmenin ne kadar ateşli olduğunu düşünmeyi nihayet bıraktığımı duyurmaktan mutluluk duyuyorum. Ona hâlâ kızgın olsam da, onu öperken hissettiğim çılgınlığı hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Elimi yüzüme sürüyorum ve öpücükten *sonra* olanları düşünüyorum. Geçmişin bariz bir tetikleyicisinden kaynaklanan panik içimde ağırlaşıyor ve bunu onun önünde gizli tutmadığımı için kısmen suçlu hissediyorum.

Panik atak geçirdiğimi gören tek kişi Taytum ama uzun zaman önce kendime bir daha asla kimsenin önünde kendimi kaybetmeyeceğime dair söz vermiştim. Doğal olarak, bunu benden çıkaracak kişi o olacaktı, çünkü Taytum işin içindeyse, her şey daha da yoğunlaşıyor. *Her şey.*

Telefonu alıyor ve uykusunda kıpırdanıp kıpırdanmayacağını görmek için bekliyorum. Dün gece onu arabama koyup Bexley U'ya döndüğümünden beri hiç konuşmadık. Onu bıraktıktan sonra odasına geri döndüğümünden haberi yok, çünkü endişem bunu kaldıramadı.

Şaşırtıcı bir şekilde, güneş doğmaya başlamış ve üzerine meleksi bir parıltı yayıyor olmasına rağmen uyumaya devam ediyor. İçimi çekiyorum ve alarmı kontrol etmek için telefonuna uzanırken bacaklarımı önüme uzatıyorum. Grup sohbetinden gelen mesajı kaydırıyorum çünkü zaten gece boyunca sürünmüştüm ve makyaj hakkında konuştukları için benim için neredeyse yabancı bir dildi.

Monitörüne bağlı olan glikoz takip uygulamasını açtım. Küçük ding sesi yüksek glikoz değeri için bir uyarıydı, ancak şu anda normalden daha yüksek değil. Ona haklı olduğunu ve dün gece içtiği bir yudum alkolün şekerini çok fazla etkilemediğini itiraf etmeyeceğim, ancak geçtiğimiz yıl daha önce hiç olmadığı kadar çok kez hastaneye gitmişken ona güvenmem zor.

Taytum söz konusu olduğunda, kendime bile güvenemiyorum.

Açıkça.

Esniyorum ve ağrıyan boynuma masaj yapmak için uzanıyorum. Kendi telefonum alıyor ve hemen cebimden çıkarıp Theo'nun bu sabah maçıdan önce anlık bir antrenmanla ilgili mesajını görüyorum.

Nefesimin altında mırıldanıyorum. "Kahretsin."

Uyku vaktim gitti.

Telefonumu kapatıp cebime atıyorum ve insülin kalemimi hazırlamak için banyoda meşgul oluyorum. Yatağının başucundaki masaya yürüyorum ve hazırladığım kalemi alkollü çubukla birlikte oraya koyuyorum. Alarm sesini en sinir bozucu olana çevirip birkaç dakika içinde çalacak şekilde ayarladıktan sonra, parmağım X işaretinin üzerinde gezinirken duraklamadan önce insülin uygulamasından çıkmaya gidiyorum.

Kontrollü bir şey ama telefonumu çıkarıp aynı uygulamayı indiriyorum.

Taytum'un giriş bilgileri gençliğimizden beri değişmedi; Emory ve benim onun şifresini tahmin etmemiz sadece üç denememizi aldı, bir keresinde girdik ve üç günlük erkek arkadaşından onun haberi olmadan sosyal medya hesabından

ayrıldık.

En iyi animız değildi ama neyse.

Kan şekeri ölçümleri parmaklarımın ucundayken içimde tuttuğum son öfke kalıntılarının yerini rahatlatma alıyor.

Uygulamaya erişimim olduğunu öğrenirse çok sinirlenecek. Özellikle ailesine ve Emory'ye bunun gereksiz olduğunu çünkü artık bir yetişkin olduğunu söyledi ama bu onun için olduğu kadar benim için de önemli.

Belki şimdi, şeker komasına girmediğinden emin olmak için bütün gece odasında kalmak zorunda kalmayacağım ve uykusuzluktan oyunumda bok gibi oynayabileceğim.

Defter kağıdının yırtık bir parçasına bir şeyler karalayıp *Walker*'a imzalattıktan sonra alnına yerleştiriyorum. Sonra yatak odasının kapısından çıkıyorum ve omzumda küçük bir çip ile doğruca antrenmana gidiyorum.

□

Patenlerim buzun üzerinde her zamanki gibi pürüzsüzce kayıyor ama odaklanamıyorum, bitkinim ve Emory'ye her baktığımda tek düşünebildiğim, bir gece önce dilimi kız kardeşinin boğazının yarısına kadar nasıl soktuğum.

Rol yapıyor olsak da olmasak da, bu olay beni mahvetti.

"Neyin var senin?" Theo bana doğru patenle kayarken arkasından buzlar uçuşuyor. Kaskımın yan tarafına tokat atıyor ve bunun yaptığı tek şey başımın daha çok çarpması oluyor.

Görüşümü temizlemeye çalışıyorum. "Yok bir şey, yok bir şey. Ben iyiyim. Yemin ederim."

"O zaman savunmaya başla. Bu yedinin en iyisi ve ben bununla kumar oynamak istemiyorum. Bu antrenman değil."

Pratik.

Basit bir kelime ve ben yine Taytum'u düşünüyorum.

Burada olup olmadığını görmek için kalabalığa bakmama bile izin vermiyorum, çünkü onunla göz göze gelmekten ve buzun üzerinde ereksiyon olmaktan korkuyorum. Kupa takarken ereksiyon olmak benim için cehennemden ta kendisi.

"Bok gibi görünüyorsun," diye sesleniyor Emory, kayarak evine, diğer adıyla kaleye gittikten sonra. "Sen de bok gibi oynuyorsun."

Peşinden gidiyorum ve dün gecenin utancını silmek için çaresizce soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. O çok canlı anıyı da silmek istiyorum. "En azından bok gibi kokmuyorum," diye espri yapıyorum.

Takım arkadaşlarımız gülüşüyor, geri kalanımız da Baba Bir ve Baba İki diye hitap ettiğim kaptanlarımızın cesaretlendirici sohbeti için kalede buluşmak üzere kaymaya başlıyor. Kenarda pancar gibi kızarmış bir suratla duran koç ise büyükbabam.

Gerçi arkasından böyle dediğimizi bilmiyor.

Şimdi daha da komik çünkü Aasher kızını beceriyor, bu yüzden ona Büyükbaba denmesi şakası soyunma odasında gerçek bir zinger.

"Pekâlâ, biz kimiz?" Theo sopasını buza vurur.

Biz de aynı şeyi yapıyoruz ve "*Kurtlar!*" diye bağırırken aynı anda bizimkileri de tokatlıyoruz.

"Bu yedinin en iyisi, ama boş ver. İlk dört maçta buzu süpüreceğiz ve yolumuza devam edeceğiz. Anlaştık mı?"

Anlaşmak için sopalarımızı tekrar tokuşturuyoruz.

"Durum 2-1, onlar. Galibiyeti garantilemek için bir periyodumuz kaldı. Hadi gidelim."

Sopaların sesi buzda yankılanıyor ve hepimiz pozisyon almak için ara veriyoruz. Aasher bir tur atarak kalabalığı coşturuyor, ardından Theo ile birlikte sopalarını kaldırarak tribünlere bakıyor ve kızlarına sevimsiz bir selam veriyor.

Tepkiyle birlikte gözlerim de onları takip ediyor. Hemen aralarında, tam ortada duran Taytum'un üzerine düşüyorum.

O yapmadı. Taytum'un tatlı gülümsemesi beni hemen uyandırdı. Sonra, "Yee-haw!" diye bağırıyor ve kovboy şapkamı kafasından çıkarıp bana doğru uzatıyor.

Sırtışıma gizlemek için arkamı döndüm.

Beklediğim tepki bu değildi. İhtiyacım olan şey ona kızmak ya da en azından bir erkekle birlikte olması, böylece bu oyunu kazandıktan sonra bir ödül gibi kendini benim için sakladığını gizlice ummaktan vazgeçebilirim.

Çünkü o benim değil ve asla da olmayacak.

TAYTUM

Claire gerinerek, "Sağ tarafa doğru," diyor.

İkimiz de kırmızı deri bar taburelerinin üzerinde dengede duruyoruz ve yıllarca bale yaptığımız için esnek olmamıza rağmen, pankartı barın üzerine asmakta hâlâ zorlanıyoruz.

"Bunu neden yapıyoruz?" Parmak uçlarımda daha yükseğe uzanarak soruyorum. "Bunu mamut büyüklüğündeki hokey oyuncularının yapması gerekmez mi?"

Claire pankartın kendi tarafını tutuyor ve neredeyse barın üzerine devrilmeden hemen önce heyecandan çılgılık atıyor.

"Kahretsin, Claire! Yere yat." Theo koşarak geliyor ve onu düşerken yakalayıp göğsüne bastırıyor. Kahverengi saçları oyun sonrası aldığı duştan dolayı hâlâ nemli ve onaylamaz bir tavırla ona bakıyor.

"Oh, sakin ol. Ben iyiyim!" Göğsünü okşuyor ve ben de içimden gülüyorum.

Sol tarafı kancalamak için bir saniyeliğine barın üstüne tırmanmaya karar vermeden önce hala bir bar taburesi üzerinde geriniyorum. Kancayı takar takmaz ellerimi birbirine sürtüp yaptığımız işe başımı sallıyorum.

"Bunu astığım için bana ödeme yapacak mısınız?" Claire'in patronuna bakarken siyah tabelayı gösteriyorum. O da homurdanıyor. "Sana bedava patates kızartması vereceğim."

Ellerimi kalçalarıma koymadan önce tabelayı tekrar işaret ediyorum. "Bu gece herkese patates kızartması bedava!"

Gözleri tabelayı tarıyor ve yüksek sesle okuyor. "Hokey gecesi. Wolves kazandığında bedava patates kızartması." Omuz silkiyor ve yaptığı tabelaya şaşırılmış gibi davranıyor. "Lanet olsun. Haklısın."

Bir kahkaha attım. "Ayrıca patates kızartması bile yiyemiyorum. Ama sorun değil.

Yardım etmekten mutluluk duyarım." Angie'nin kaşları çatıldı. "Ne? Neden?"

Rahatsız bir şekilde başka tarafa bakıyorum. "Ben şeker hastasıyım. Karbonhidrat alımına dikkat etmem gerekiyor."

Angie aşağıdan bana bakıyor. Bex gürültülü taraftarlarla dolmaya başlıyor. Ekibin geri kalanının da yakında ortaya çıkacağını biliyorum. "Ne? Ne zamandan beri? Ne zamandan beri?"

Claire yanına gelir ve başını patronunun omzuna koyar. "Yeni bir teşhis. Kısa bir süre önce bir müşterinin bayıldığını ve acil yardım ekibinin gelmek zorunda kaldığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Angie bana kısa bir süre şaşkınlıkla baktıktan sonra rahatlatıcı bir gülümseme gönderiyor. O doğal bir anne dokunuşuna sahip kadınlardan sadece biri. Sadece Claire'e değil, bana da sıcak ve nazik davranıyor. "Biliyorsun, babamın şeker hastalığı vardı. Bir ara yoğun bakımda yatmıştı, o yüzden kendine iyi baktığından emin ol Taytum."

Gülümsemeye zorluyorum.

Claire, "Beni bunun için tutuyor," diye ekliyor.

"Tamam, şimdi sağlık departmanı beni aramadan önce oradan inin."

Gülüyorum ve Claire kabine geri dönerken bardan inmeye başlıyorum. Kapının üzerindeki zil çalıyor ve kardeşimin yanında yürüyen Ford'a kilitleniyorum. Claire'le birlikte olmak için aceleyle buraya gelen Theo'nun aksine, ikisi de yeni toplanmış ve saçları tamamen kurumuştur.

Ford'un burnunun ucundan kar dökülüyor ve geniş omuzlarının üzerinde kalan taneleri silkeliyor. Midem sinirle doluyor ve bu o kadar beklenmedik bir şey ki neredeyse düşüyordum. Şeker ölçüm cihazımı bar taburesine çarptığımda irkiliyorum. Hemen elimle üzerini kapatıyorum.

Kahretsin, bu acıttı.

Kardeşim koşarak geldi. "Barın tepesinde ne halt ediyordun? İyi misin?"

Arkamı dönüyorum. "Ben iyiyim." Cihazın hala takılı olduğundan emin olmak için yavaşça kolumu kaldırıyorum ve bölgenin etrafında biraz kızarıklık olmasına rağmen hala takılı ve herhangi bir alarm çalmıyor, yani iyiyim.

Kolumu geri çekiyorum, sonra dönüyorum ve Ford'un kardeşimin yanında durduğunu, güçlü kaşlarını çatmış koluma baktığını görünce sığıyorum.

"Siz ikiniz sakın olur musunuz?" Ford'dan kaçınmak için yanlarından geçip gidiyorum.

Ben Belle'ken ve o Walker'ken her şey eğlenceliydi ama o dönem geride kaldı.

Claire'in yanındaki kabine girdiğimde boğazımı temizliyorum. Theo bana yer açmak için onu kucağına çekiyor ve her zamanki gibi Ford ve Emory de diğer tarafa, tam önüme geçiyorlar.

Ford telefonunda Emory'ye bir şey gösteriyor ve kardeşimin omuzlarının düştüğünü izliyorum. Yumruk tokuşturuyorlar ve ben de onları dikkatle izliyorum. Masamız birkaç hokey oyuncusu ve disk tavşanının yanı sıra bazı kız kardeşlerimle hızla doluyor ve ardından ortaya birkaç tabak patates kızartması konuyor.

Herkes maçı ve Rush'taki parti sonrasında konuşurken bir yandan da ısırık almak için öne doğru uzanıyor. Angie masamıza geri dönüyor ve önüme bir tabak koyuyor -başka kimse yok. "Al bakalım." Üzerinde yeşil yapraklı sebzeler olan kişisel pizzaya bakıyorum. "İnce hamurlu, yani neredeyse hiç karbonhidrat yok. Eskiden babam için yapardım."

Kısa bir gülümseme paylaşıyoruz ama onunki, garsonluk not defteriyle Ford'un eline tokat atmadan önce kayboluyor.

"Çek ellerini." "Angie," diye azarlıyor. "Ben senin en iyi müşterimim. Hadi ama!"

Çenesini bana doğru eğiyor. "Ben onu daha çok seviyorum ve o senden daha güzel." Ford ellerini havaya kaldırıyor ama başını sallayarak bitiriyor. "Bunu kabul ediyorum."

Tabağımı yaklaşıtıyorum ve dilimi Ford'a doğru uzatıyorum. Ağzıma odaklanıyor ve yemin ederim zaman duruyor. İkimiz de donup kaldık, oysa diğer herkes kızartmalarını kapmaya ve sohbetlerine devam ediyor. Gözlerini hafifçe kırıştırarak boynundan aşağı bir yudum yuvarlıyor ve ikimizin de dün gece olanları düşündüğümüz belli oluyor.

Masanın altında bacak bacak üstüne atıyorum, ellerinin tüm vücudumda dolaştığı ve beni dünyanın en ateşli öpücüğüyle esir aldığı düşüncesini bir kenara itiyorum ve pizzamı yemeye geri dönüyorum.

"Rush'a mı gidiyorsun?" Claire soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyor Emory benim yerime ve ben de masanın öbür ucundan ona ters ters bakıyorum. Ford onun yanında telefonuna gömülmüş durumda, ki bu alışılmadık bir durum. Emory bir saniye kadar Ford'un telefonuna baktıktan sonra dikkatini tekrar bana yöneltiyor. "Eve gidecek." "Neden böylesin?" Göğüslerim büyüdüğü andan beri ona sorduğum soruyu soruyorum. Henüz cevap vermedi.

Be

n. Emory koluma bakıyor. "Vurduğundan beri monitörünü kontrol ettin mi?"

Masanın etrafına bakıyorum, kimsenin gerçekten dikkat etmediğine şükrediyorum. "Evet..." Emory ve Ford göz göze geldiler ve ben de onların ortak bakış.

"Tamam..." Kendimi kabine geri itiyorum. "Ne yapıyorsunuz?"

Dün gecenin beni masanın karşısındaki Ford'a bakmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim. İçlerinden biri kırılacaksa, bu o olacak. "Ford?" Çenesi bükülüyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"İkinizden de nefret ediyorum." Claire'i dirseğimle dürtüyorum ve kabinden çıkıyorum. Kalabalık dağılıyor ve ben kimseye veda etme zahmetine bile giremiyorum çünkü aklım Emory ve Ford'un yan bakışlarında.

Bir şeylerin peşindeler ya da benden bir şey saklıyorlar.

Telefonum çalıyor ve Claire'in aramasını bekliyorum ama Walker ismini görür görmez inliyorum.

Eğer geri dönmezsen, pizzanı yerim.

Ona bir orta parmak emoji gönderdim ve adını Ford olarak değiştirdim.

Ford: Buraya geri gel.

Ben eve gidiyorum.

Yürüyor musun? Hava karardıktan sonra mı? O dar kotu mu giyiyorsun? Hiç şansın yok.

Ben: Emory ile benden ne sakladığınızı söylediğinizde geri geleceğim.

Alt dudağımı kemiriyorum ve cevabını bekliyorum.

Dün geceyi öğrendi.

Telefonumu yanıyormuş gibi düşürüyorum. Kalbim karlı zemine düşüyor ve telefonumun hemen yanına iniyor. Dönüp sisli Bex penceresinden bakıyorum. *İmkânı yok*. Emory Ford'u öldürecekti, Ford ona bunun hiçbir anlamı olmadığını söylese bile.

Telefonumu yerden kaldırdıktan sonra hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Bana gerçeği söyle yoksa Emory'nin dün geceyi öğrenmesini sağlarım.

Heyecan beni geriye doğru çekiyor ve yüzümde memnun bir sırıtış belirirken elim Bex'in kapısında. Hareketli restorana giriyorum ve yavaşça masamıza doğru ilerliyorum. Ford telefonunun üstünden kaşlarını çatarak bana bakıyor ve ben neredeyse anında kendim gibi hissetmeye geri dönüyorum.

Onu kızdırmak her zaman ödüllendirici olmuştur.

Bir yandan Ford'un dikkatini çekmeye çalışırken bir yandan da kabine kayıyorum. Claire eğilip kulağıma "İyi misin?" diye fısıldadığında Emory'ye doğru kayıyorum.

Başımı salladım.

Tekrar fısıldıyor, "Hava gergin. Neler oluyor?" "Sana sonra anlatırım, ama sen de eşlik et," diye fısıldıyorum.

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Theo, Claire'i kendine doğru çekerek soruyor.

"Dün gece bulduğum şu yeni bar."

Emory dikkat kesildi. "Ne?"

Heyecanlanmış gibi yapıyorum. "Evet! Burası ile Wilder U. arasında birkaç kasaba var. Western temalı. Kovboy çizimlerini giymek için harika bir bahane oldu."

Nola somurtuyor. "Bensiz mi gittin? Ben de gitmek istiyorum."

Kız kardeşime gülümsedim. "Ben seni götürürüm. Diğer kızları da davet ederiz."

Ford hızla mesajlaşıyor ve birazdan bacağımda bir titreşim daha hissedeceğimi biliyorum.

"Bekle," diyor Emory. "Oraya kiminle gittin?"

Utangaç bir şekilde omuz silktim. "Sadece Walker adında bir adam. Çok iyi öpüştü."

Ford hem suyunu içerken boğuluyor hem de beni tekmeliyor. Emory onu görmezden gelip bana Walker'ın kim olduğunu soruyor ama ben Ford'un kıvranışını izlemeden duramıyorum. Telefonum son otuz saniye içinde üçüncü kez titriyor ve sonunda onun acısına son verip mesajları okuyorum.

Ford: Ona söylemeyeceksin çünkü artık sana yardım etmeyeceğimi biliyorsun.

Ford: Yardımcı olacağını düşündüğüm bir şey var, ama önce monitörünüzü

düzelteniz gerekiyor. Ford: Şunu keser misin?

Ford: Ciddi misin, Taytum?

Ford: Ve teşekkürler, ama zaten iyi öpüştüğümü biliyordum.

Ağzıma minik bir gülümseme düşüyor ve onun damarına daha da basmak istiyorum ama ekranımın üst kısmında glikoz takip cihazımdan gelen bir bildirim var. *Lanet olsun.*

"Haydi." Ford başını kapıya doğru iter.

"Git," diye kabul ediyor Emory, bir adamla bara gitmemle ilgili sorgulamayı bırakarak. *Bekle, ne?*

Aptal rolü yapıyorum, çünkü belli ki benim farkında olmadığım ama onların farkında olduğu bir şeyler oluyor. "Nereye gideceğiz?" diye sordum. "Git monitörünü tamir et. Yeniden senkronize edilmesi gerekiyor."

"Nasıl-" Ford'a ters bir bakış atıyorum ve bakışlarını paylaştıkları ve Ford'un telefonuna baktıkları son birkaç saniyeyi hızlıca gözden geçiriyorum. "Yapmadın!"

Masanın üzerinden hızla Ford'un telefonuna uzanıyorum ama o benden daha hızlı. Hızlı refleksleri beni çılgına çeviriyor ve kabinden dışarı çıktığında, adını bağırabileceğimden daha hızlı bir şekilde peşinden gidiyorum.

Peşimden gelen kapı ziliyle birlikte yüzüme kar yağıyor. Ford'un ayak seslerinin peşinden koşmaya fırsatım olmuyor çünkü hızlı bir şekilde belimden kavırıyor ve beni binanın yan tarafına, görüş alanımın dışına doğru çekiyor. Sırtımı tuğlalara dayadım ve ellerim yanlarımda sıkıştı.

"Diyabet krizi geçirebilecekken kendini zorlaman hiç akıllıca değil Taytum." Ford dilini birkaç kez tıkırdatıyor, elimde olsa ısırırdım. "Monitörünüzü yeniden senkronize edin."

Kollarımı çekiştiriyorum. "Cidden uygulamayı indirip giriş yaptın mı? Şifremi nereden biliyorsun? Bunu ne zaman yaptın?"

Benimkine karşı nasıl hissettirdiğini bildiğim için ağzı artık delicesine sıcak. Sırtıtışının içimi kızgınlık yerine arzuyla doldurmasından nefret ediyorum. "Senin hakkında her şeyi biliyorum. Şifreni tahmin etmek zor değil ve bunu sen uyurken yaptım."

Alaycı bir kahkaha aramızdaki boşluğu dolduruyor. "Bütün gece benim odamda kaldın, değil mi?" diye sordum.

Ford kendini kötü hissediyormuş gibi başka tarafa bakıyor. Bu düşünceyle öfkemin içinde ufacık bir kayma oluyor. Aşırı korumacı, sinir bozucu ve sınırdaki takıntılı olabiliyor ama *Tanrım*, çok düşünceli de olabiliyor.

"Bu yüzden bu gece en iyi oyununu oynamadın, değil mi? Beni izlemek için bütün gece uyumadın."

Ben de bunun öpüşmemizi düşünmeden edemediği için olduğunu sanıyordum.

benimkinde olduğu gibi.

Ford bana bir bakış fırlatıyor ve mavi tonun ardına hapsolmuş, okunamayan bir şey var. "Kısmen."

Aramıza düşen kar taneleri kızarmış tenimi serinletmek için hiçbir şey yapmıyor. Önceden ses tonunda şakacı bir ima vardı ama şimdi başka bir şey var. Ağır ve çok baştan çıkarıcı bir şey.

"Peki ya diğer kısım?" Kısık sesimle gözlerimi kırıştıyorum. Göğsüm çok hızlı inip kalkıyor ve fark etmemesi için dua ediyorum. Bileklerimi sıkıca kavrayışına ve bizi ayıran küçük boşluğa odaklanıyorum. Dün gece barın tuvaletinde elleri kıvrımlarımın üzerinde gezinirken sanki istese bile bana dokunmaktan kendini alıkoyamayacakmış gibi davranmasına çok benziyor.

Ford başını karanlık gökyüzüne çeviriyor ve çenesi bir bıçaktan daha keskin. "Bana bunu söyletme." Bana baktığında dudaklarım aralanıyor.

"Çünkü bir kez yüksek sesle söyledimde, geri alamam."

Hareketlerini hayatım buna bağlıymış gibi takip ediyorum ve parmaklarını bileğimden ayırdığında, kolunu belime doluyor ve içgüdüsel olarak eğiliyorum. Göğsüm onunkine sürtünüyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Kar her şeyi sessizleştiriyor.

Sessizlik bizi çevreliyor.

Ford gözlerini benimkiler arasında gezdirdiğinde kalbim hızla çarpıyor ve tek bir bakışla hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim.

Kapıdaki zil sesi bulunduğumuz yere kadar geliyor ve Ford nefes almamdan daha hızlı bir şekilde bedenimden uçup gidiyor. Ona tokat atmışım gibi görünüyor ve ben de onun bana tokat attığını hissediyorum.

Kahretsin. Ne yapıyoruz biz?

Ford'un çukur yanakları havayla doluyor ve ensesini tutuyor. "Monitörünü tamir ettikten sonra, sana bir eş bulmana yardımcı olmak için telefonuma başka neler indirdiğimi göstereceğim..." Cümlesi kesiliyor ve "Ya da sevişecek birini" dediğini zar zor duyuyorum.

Geriye doğru bir adım daha atıyor ve cümlesine ekliyor. "Ben olmayan biri."

Yüzüm kızarıyor ama bir yanıt veremiyorum çünkü o haklı. Belki de delice özlemimi dindirecek birini bulabilirsem, kardeşimin en yakın arkadaşının beni bu acıdan kurtarmasını ve bu işi kendisinin yapmasını dilemekten vazgeçebilirim.

FORD

"ÇİFTE RANDEVU MU?" Taytum başını sallar. "Hayır. Asla olmaz. Zaten sağa kaydıran erkekleri görüyorsun ve şimdi de benimle randevuya gelmek istiyorsun... ne için?" diye bağırıyor. "Onlardan biri tarafından tecavüze uğramamı da mı izlemek istiyorsun?"

Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor ve bu düşünceye kızıyor muyum yoksa tahrik mi oluyorum karar veremiyorum. Belki ikisi de? Dürüst olmak gerekirse, bu da kötü.

Taytum, çılgın düşüncelerime hiçbir faydası olmayan aptal küçük mayosuyla sahneye geri dönüyor. Öpüşmemiz içimdeki bir şeyi uyandırdı ve korkarım ki bu şeyin tekrar uykuya dalmasının tek yolu onu kapatacak kişinin *o olması*. İşte tam da bu yüzden ona ayarladığım randevu uygulamasında daha aktif olmasını istiyorum. Benim dışımda bir erkek tarafından ayaklarının yerden kesilmesi gerekiyor ve ben de arkama yaslanıp izlemeliyim ki yerime oturtulabileyim. Gün geçtikçe, ince dokunuşlarımız daha az eğlenceli ve daha cazip hale geliyor.

Aramızdaki kimyayı onun da benim kadar derinden hissettiğini biliyorum, çünkü her dokunuşumuzda göz bebekleri büyüyor. Kafamı karıştırıyor.

"N'aber?" Theo yanıma oturuyor ve ben de telefonumdaki flört uygulamasından çıkıyorum. Ekrandan yüzüme bakarken bana yan gözle bir bakış gönderiyor. "Henüz sıkmediğin bir kız bulmakta zorlanıyor musun?"

"Sanki iki kere dalmazmışım gibi," diyorum.

Kıkırdıyor. "O zaman neden Bex Hex'tesin?"

Bex Hex, üniversite terk birinin yarattığı ve şimdi milyonlar kazandığı okulun flört uygulamasıdır. Profilinizi oluşturmadan önce açılış biyografisinde, nasıl bir inek olduğu ve çevrimiçi buluşmaya başlayana kadar bir kız bulamadığı gibi bazı ilham verici şeylerle birlikte.

Şimdi, cebinin derinliği nedeniyle kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde kedi yediğini hayal ediyorum. Yine de onun için iyi.

"Değilim," diye cevap veriyorum.

Theo bana şüpheyle bakıyor ve ben de Taytum'u izlemek için sahneye dönüyorum.

"Ah," diye bıyık altından gülüyor. "Em'in kız kardeşiyle birlikte olmaya çalışan her erkeğin geçmişini araştırmak zorunda mısın?"

Onun gibi bir şey.

"Kızın bir arkadaşlık uygulamasında olduğunu biliyor mu?"

Hemen cevap veriyorum, "Hayır. Ve ona söyleme."

Theo alay ediyor. "O dramın yanına bile yaklaşmam."

Müzik başlıyor ve balerinlerin çoğu sahnede, gelecek ayki gösteri için açılış hareketleri üzerinde çalışıyor. Kaç provaya katıldığımın haddi hesabı yok ama Taytum dans ederken peşine takılmayı hiç umursamıyorum.

Orada güneş ışığı gibi parlıyor. Zahmetsizce onun sıçrayışlarını ve dönüşlerini takip ediyorum ve dansçıların geri kalanı bulanıklaşıyor. Taytum'un sarı saçları topuz yapılmış ama yüzünün etrafında birkaç kıvrıkcık dal sarkıyor. Bir sıçramadan sonra ayağa kalkıp bir sonraki sekiz sayımını yapan Claire'e ıslıl gülümsediğinde nefesim kesiliyor.

"İkisi de dans etmek için doğmuş, ha?" Claire sahnede hareket ederken Theo'nun trans halinde olduğu belli.

Başımı sallıyorum ve dansın geri kalanını sessizce izliyoruz. Müzik kesilir kesilmez hava değişiyor ve Theo'nun bana baktığını biliyorum.

"Bir fotoğraf çek. Daha uzun süre dayanır."

Çocukça şakamı görmezden geliyor ve iç geçiriyor. "Sen Walker'sın, değil mi?" Omurgam dikleşti.

Yavaşça dönüyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Sırıttırıyor ve aramızdaki rollerin tersine dönmesi hoşuma gitmiyor. Birazdan ağzından bir uyarı çıkacak ama zaten bildiğim için söylemesine gerek yok, ben de ondan önce davranıyorum. "Her şey kontrol altında."

Aslında Taytum söz konusu olduğunda tamamen kontrolden çıkmış durumdayım ama Theo'nun bunu bilmesine gerek yok, o da bilmiyor.

O kadar yüksek sesle gülüyor ki Profesör Petit omzunun üzerinden bize pis bir bakış atıyor. Theo sesini alçaltıyor. "Evet, tıpkı Claire ile kontrol altında tuttuğum gibi."

Başımı salladım. "Bu farklı. Siz ikiniz yalandan çıkıyordunuz. Tabii ki ona aşık olacaktın. Sürekli birlikteydiniz, dokunuyordunuz... öpüşüyordunuz... *sevişiyordunuz*."

Theo'nun sırıttışı derinleşir. "Claire'le ilişkimizi taklit etmemiz arasındaki tek fark, bunu herkesin önünde yapmış olmamız. Kapalı kapılar ardında bile olsa Taytum'a aşık olabilirsin." Arkasına yaslanıyor ve sandalyesi gıcırıyor. "Bana güvenin. Ben Claire'e kimsenin izlemediği sessiz anlarda aşık oldum."

Ona siktir olup gitmesini söylemek istiyorum, tıpkı ona aşık olduğum için onunla dalga geçtiğimde bana söylediği gibi, ama bunun yerine profilinin altındaki flört uygulamasını açıyorum ve sağa kaydıran her erkekle mesajlaşıyorum.

Taytum biriyle buluşacak ve ben de acı hapı yutmak zorunda kalacağım.

Taytum ve Jack adında bir adam arasındaki konuşmayı tekrar okudum. Ama uygulamada adı Taytum değil. Belle. Çünkü Emory Bex Hex'te olmasa bile bazı hokey oyuncuları Bex Hex'te ve onu orada bulurlarsa ilk başvuracakları kişi o olacak.

Profil resmini yüklerken yüzünü kesmemin bir nedeni de bu.

Diğer kısmı ise bencilliğim yüzünden kimsenin onun yüzünü görmesini istemememdi.

Taytum'un son birkaç gündür meşgul olduğu çeşitli mesajlara göz gezdiriyorum. Benimle durmadan flört eden biri, bu adamların ona verdiği tüm işaretlere karşı nasıl bu kadar saf olabilir? Sanki denemiyor bile.

Tüm hokey takımı ve atletizm yurdunda kalan birkaç kişi daha futbol izleme partisi için toplanırken onu koridorun karşısında görüyorum. Bexley U'nun futbol takımı üniversite futbol şampiyonası için zorlu bir rakiple karşılaşılıyor ve hepimiz onlara tezahürat yapıyoruz. Taytum ayağa fırlıyor ve kız kardeşlerinden birinin yanında tezahürat yapıyor. Gömleği biraz fazla yukarı kalkıyor - Emory'nin darlığından dolayı gözlerini devirdiği gömlek - ve göbek deliğinin birkaç santim ötesindeki mor çürüğü gösteriyor.

İnsülin iğnelerinden olduğunu biliyorum ve ilk içgüdüm onu kenara çekmek, ağrıyan yeri ovmak ve sonra bütün geceyi iğneleri nasıl yapacağımı yeniden öğrenerek geçirmek, böylece acıtmayacaklar.

Öpüşmemizin önündeki günler arttıkça onu daha çok düşündüğüm için sinirlenerek arkamı dönüyorum. Yani, o her zaman aklımın bir köşesindeydi ama dudaklarını dudaklarımda hissetmek onu kan dolaşıma gönderdi.

Dişlerim birbirine çarpıyor. Futbolculardan birinin koridorun sonuna kurduğu ekrana odaklanmaya çalışıyorum ama çok heyecanlıyım. Sahte bir oyun oynadığında Rush'ı televizyondan takip ediyorum ama arkamdan Taytum'un kız kahkahalarını duyar duymaz uygulamayı açıp onun profilinden çıkıyorum ve başka bir tane yapıyorum.

Sahte isim. *Kontrol*

et. Sahte biyografi.

Kontrol edildi.

Gizli profil resmi. *Kontrol et.*

Belle ismini aratıyorum ve profili çıktığında sinsice gülümsüyorum. Sağa kaydırıyorum ve sürpriz bir şekilde sohbeti kabul etmesi sadece birkaç dakika sürüyor.

Emory gözlerini oyundan ayırmadığı için benimle hiç ilgilenmiyor, ben de kendi oyunumu oynamaya karar veriyorum.

Gecenin sonunda kaybeden tarafta olacağım, ama onunla işim bittikten sonra, Taytum kesinlikle gol atacak.

Umarım bu beni tekrar forma sokar ve ben de gol atarım.

Ama kesinlikle onunla değil.

TAYTUM

Bex Hex'in köşesindeki küçük kalp simgesine tıklamadan önce gözlerinin başka yerde olduğunu teyit etmek için kalabalık salonda kardeşimi ARIYORUM.

Kuşkusuz, Ford'un beni bir flört uygulamasına sokma planının, bana ağabeyimin etkisinde kalmayacak bir erkek arkadaş bulmaya yönelik aptalca fikirlerinden biri olduğunu düşünmüştüm, ancak çok sayıda sağa kaydırma aldıktan sonra, bu bir tür güven artışı oldu.

Elbette tüm erkekler sıkıcı ve hiçbirisi kalbimi hoplatmadı ama yine de biraz pratik konuşma yapmak faydalı. Son kaydırmadan gelen mesajı okudum.

En sevdiğiniz renk, en sevdiğiniz yemek, izlemek için en sevdiğiniz spor... 3, 2, 1 ve başla.

Hemen ilgimi çekti çünkü en azından otomatik olarak göğüs fotoğrafı istemiyor.

Mor, kahve... oh bekle, bu bir yemek değil, ve hokey.

Telefonumu kapatıyorum ve başka bir mesaj gelene kadar maçı izlemeye devam ediyorum.

Oh, o hızlı.

Diğerlerinin yanıt vermesi günler alıyor ve çıplak fotoğraf göndermeyi reddedersem bazen hiç yanıt vermiyorlar.

Kahve kesinlikle bir yemektir. Bu konuda sana katılıyorum.

Gülümsüyorum ve yazıyorum.

Senden şimdiden hoşlandım.

Kız kardeşlerimden birkaç adım uzaklaşıp duvara yaslanıyorum. Dikkatimi oyuna veriyorum ve çıplak gözle bakıldığında dikkatle izliyordum gibi görünüyor ama bunun yerine başka bir mesaj bekliyorum.

Bir ara kahve içelim o zaman.

Birileri hevesli.

Bu konuda kızgın değilim ama bu konuşma kesinlikle diğerlerinden farklı. Çoğu erkek Bex Hex'i seks aramaları için kullanır, ama bu adam... farklı görünüyor. Hemen cevap yazmıyor ve ben de kendimi sorgulamaya başlıyorum.

Kahve seks için bir kod falan mı?

Kahve hakkında şaka yapmam.

Sessizce gülüyorum.

Kalbime göre bir adam.

Tam olarak neden bu uygulamadasın, Taytum?

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve aceleyle telefonumun ekranını kapatıyorum. *Bu da ne böyle?* Cihazı göğsüme bastırıyorum ve panikliyorum. Ağabeyime lazer tutuyorum ama o tanımadığım bir kızla sohbetin ortasında, Ford ise tembel tembel duvara yaslanmış futbol maçını izliyor.

Telefonumu yavaşça göğsümden kaldırıp mesaja bakarken bir mesaj daha geliyor.

Bu kalabalık salonda herhangi bir erkeğe yaklaşabilirdiniz ve sizin için dizlerinin üzerine çökerlerdi.

Çenemi kapatmadan önce bir anlığına gevşetiyorum. Koridoru gözden geçiriyor ve her bir erkeği tek tek inceliyorum. Benimle göz teması kuran birkaç kişi var ama hiçbirinin elinde telefon yok.

Bunu ona vereceğim. Şimdi kesinlikle ilgimi çekti.

Bir çeşit sapık mısın?

Kalabalığın içinde telefonuyla yazan birini arama şansım olmuyor çünkü mesajı çok hızlı geliyor.

Bu değişir. Bu tür şeyler sizi tahrik mi ediyor, yoksa korkutuyor mu?

Tamam, kim bu adam?

Yine duvara yaslanıyorum, Claire'in kapalı kapısının hemen yanında, kapı tokmağından sarkan tüylü bir toka ile.

Nasıl görüldüğüne bağlı sanırım.

Yanağımın içini ısıırıyorum ve mesajını merakla bekliyorum.

Senin tipini biliyorum.

Ben bile tipimi bilmezken o benim tipimi nasıl bilebilir?

Oh? Lütfen bana tipimin ne olduğunu söyle. O zaman belki bu uygulamada olmazdım.

Gönder tuşuna bastıktan sonra gözlerimi deviriyorum.

Tekrar yap. Gözlerini devirmene bayılıyorum.

Hemen dikkat kesildiğim için boynum çatlıyor. Kalabalığı tekrar tarıyorum ve atan kalbimin bana sinirlendiğimden daha heyecanlı olduğumu söylemesi uzun sürmüyor.

Kimsin sen?

Beni bulduğunda anlayacaksın.

Konuşmadan çıkıyorum ve ismine bakıyorum. *Runner mı?* Bu bir lakap mı? Yoksa soyadı mı? Birçok sporcu soyadını kullanır, bu yüzden mantıklı olabilir. Tekrar mesaj attığında öğrenci rehberine bakmak üzereydim.

Anlamaya çalışmayı bırak ve oyunu benimle oyna.

Sırıttıyorum.

Benimle oyun oynamak istemezsin. Ben her zaman kazanırım.

Sayı yaptığını görmek isterim.

Parmaklarım ekranın üzerinde duraklıyor çünkü bunun cinsel bir ima mı olduğuna yoksa Ford'un beni allak bullak ettiği geçen gecedен dolayı mı kafamın bu kadar karışık olduğuna karar veremiyorum. Bu noktada her şey için çaresizim - sapık olma ihtimali olan bir adamın arkadaşlık uygulamasındaki müstehcen mesajları için bile.

Tanrı aşkına.

Acınacak haldeyim. Kendi hayal gücüm ve parmaklarımla bile kendimi normale döndüremiyorum. Ne yazık ki Ford her zaman tam orgazm olmak üzereyken aklıma geliyor ve sonunda alabileceğim tek zevki kendimden mahrum bırakıyorum.

Başka bir mesaj geliyor.

Ve evet, düşündüğünüz şekilde söyledim.

Bexley U ekranda bir gol atıyor ve herkes etrafımda tezahürat yapıyor. Görünüşe göre görebildiğim tek kişi benim.

Ellerinde telefonları var, bu yüzden daha iyi bir bakış açısı için kaosun biraz daha uzağına gidiyorum.

Bu mesajı okuduğunuzda yanaklarınız pembeleşti.

Aman Tanrım. *Bu da kim-* Başka bir mesaj geliyor.

Bu, bu gece gol atmak istediğin anlamına mı geliyor, Taytum?

Ford tarafından öpüldüğümünden beri gol atmak istiyorum.

Öyle yapıyorsun. Uygunsuz bir şey düşünüyormuş gibi alt dudağını ısıyorsun.

Aman Tanrım. Çabuk yazıyorum.

Kimsin sen?

Midem kelebeklerle doluyor ve terlemeye başlıyorum.

Şimdi size söylesem ne kadar eğlenceli olurdu?

O haklı. Böylesi daha heyecan verici. Ford bu mesajları okuyor ve kıskançlıktan ağzı köpürüyor olsaydı daha da heyecan verici olurdu. Ama burada kendisinden olmayan birini bulmamı isteyen o, bu yüzden bu düşünceyi kafamdan atıyorum.

Ne düşünüyorsun? Gözlerinde o bakış var... sanki ağabeyinin onaylamayacağı bir şey yapmak üzereymişsin gibi.

Kaşım oynadı.

Yaptığım hiçbir şeyi onaylamıyor, bu yüzden her şeyi gizlice yapmak zorundayım.

Pis bir bar tuvaletinde en iyi arkadaşını öpmek gibi.

Yine dudağımı ısıyorum ve bir yanıt bekliyorum. Kalabalığa bir göz atıyorum ve telefonlarını çıkarmış olan birkaç adamla oyalanıyorum, ama onları kaldırdıklarında bir mesajım yok, bu yüzden içten içe somurtuyorum.

Bana gizlice ne yaptığını söyle.

Ford'un kafasının arkasına kilitleniyorum, çünkü o da artık o sırlardan biri. Yanında duran ve elini pazusuna koymuş, söylediği bir şeye gülen bir kız gördüğümde karnım hafifçe dönüyor.

Nefesim kesiliyor ve hissettiğim kıskançlık duygusuyla anında sinirleniyorum.

Sanki bir yabancıyla bu küçük oyunu oynamak vücudumun ona verdiği tepkiyi silecekmiş gibi sert ve hızlı yazıyorum.

Yalnızken mi?

Bana hemen mesaj atmadığında huzursuzlanmaya başlıyorum. Titreşimi avucumda hissettiğimde, neredeyse telefonu düşürüyordum.

Evet.

Etrafta kimse yokken ne yaptığını bilmek istiyorum.

Gece geç saatlerde.

Kapalı kapılar ardında.

Gelen her mesajla birlikte tenim daha da kızarıyor. Saçlarımı ensemden topluyorum ve biraz hava alması için yana doğru çekiyorum.

Terlemeye başladığına göre oldukça iyi olmalı.

Koridorda tekrar etrafa bakmayı reddediyorum ve o kızın hâlâ yanında olup olmadığını görmek için kesinlikle Ford'a doğru bakmayacağım, çünkü içten içe umursamamam gerektiğini biliyorum.

Güzel ve kesinlikle terliyorum.

İlk nereye dokunuyorsun?

Bu neden bu kadar ateşli? Ve neden bir arkadaşlık uygulamasındaki rastgele bir adamın beni tahrik etmesine izin veriyorum? Ağzım kurudu ve

bir kural ve Ford'a tekrar bakmak. Yanında aynı kızı bulduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kıskanmaya ya da daha da kötüsü incinmeye hakkım yok.

Yine de incindim. Parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

Kalçalarım

Nabzım hızlanıyor ve gece bitmeden gizemli adamı bulmaya kararlıyım.

Ben olsaydım, oraya da dokunurdum. Giydiğini bildiğim o dantelli külotun kenarına inene kadar her bir pürüzsüz bacağın üzerinde bir parmak izlerdim.

İçinden sıyrılıp az önce tarif ettiği şeyi yapabilseydim ne kadar rahatlayacağımı hayal ederken kot pantolonum birden çok dar geliyor.

Sonra ne olacak?

Cevabını umutsuzca bekleyerek soruyorum.

Mesajı hızlıydı ve boğazımda kelebekler uçuşuyordu.

Onları vücudundan sıyrır ve seni genişçe yayardım.

Nefes veriyorum ve tembelce öğrenci denizini tekrar tarıyorum çünkü onun kim olduğunu bilmek zorundayım.

Sonra yapacağın şey bu mu? Külotunuzu kalçalarınızdan geçirip kendinizi iyice açarak boşalacak mısınız?

Tanrım. Bacaklarımın arasında lezzetli bir sıcaklık oluşuyor ve aniden susuyorum.

Bilmek istemez misin.

Alay ediyorum.

Alt dudağımı kemiriyorum ve ağızımdan hızlı bir hava üfleyerek kendimi serinletmeye çalışıyorum. Külotum ıslak ve yeterince dinlersem bacaklarımın arasındaki zonklamayı duyabileceğime bahse girerim.

Bilmek isterim.

Senin de ısırmadan duramadığın dudağını emmek isterdim.

Bu gizemli adamın bana dokunduğunu düşündükçe nefes nefese kalıyorum. Ford'dan başka ilk kez bir erkeğe karşı bir çekim hissettim ve neye benzediğini bile bilmiyorum.

İyi misin ve tahrik oldun mu, Taytum?

Tanrıya şükür duvara yaslanıyorum, çünkü dizlerim güçsüz ve göğsüm hava almak için bağılıyor.

Şuraya bak. Kalabalık bir odanın ortasında sıcaktan bunalmışsın.

Hızlıca yazıyorum.

Bu konuda bir şey yapacak mısınız?

Gönder tuşuna bastığımda hemen başımı kaldırıyorum.

Belli ki beni izliyor ve ben de kim olduğunu bulacağım.

Kız arkadaşlarıyla oturan erkekleri ve ekranda oynayan futbol maçı hakkında derin bir sohbete dalmış olanları geçiyorum. Koridorun sonunda görmezden geldiğim yoğun bir bira pong oyunu var, bu yüzden bakışlarımı koridorun diğer tarafına çeviriyorum ve midem dibe vuruyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kulaklarım duyuyor. Kardeşimden birkaç metre ötede tanıdık mavi gözlere takıldığımda alevler içinde kalıyorum.

Derin bir bakışla birbirimize kilitleniyoruz ve ben bakmadan mesajımı yazıyorum.

Bana eziyet etmek hoşuna mı gidiyor?

Hissettiklerimi öfke olarak gizleyebilmeyi isterdim ama vücudum her konuda aynı fikirde değil. Ford yanındaki kızı görmezden gelerek yavaşça telefonuna bakıyor ve bir şeyler yazıyor. Titreşimi avucumda hissediyorum ve sonunda gözlerimi ondan

ayırıyorum.

Hayır, ama seni tahrik etmek hoşuma gidiyor.

Parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

Senden nefret ediyorum.

Arkamı dönüyorum ve koridordan aşağıya, arka merdivenlere doğru yürüyorum. Erkek kardeşime ya da kız kardeşlerimden herhangi birine veda etmedim. Tutarlı bir şekilde konuşmak bir yana, doğru düzgün düşünemeyecek kadar heyecanlıydım.

Ford ne cüretle sahte bir profille bana mesaj atar, beni açar ve sonra böyle bir bomba patlatır? Ne tür bir oyun oynuyor?

Peki neden oynamaktan zevk alıyorum?

Kapıyı itip açıyorum ve aceleyle merdivenlerden iniyorum. Kış havasını sıcak yüzümde hissetmek için can atıyorum, çünkü belki bu beni serinletmek için yeterli bir şok olur.

Onun yerine, başka tür bir şok yaşıyorum. Kemiklerimde hissettiğim türden.

Karlı hava ile aramda duran kapıya yaslanmış olan rakibim. Ne yazık ki kendi oyununda kaybetmek üzere.

FORD

ONUN IRZINA GEÇEBİLİRİM.

Pembe yanaklarıyla iri gözlü Taytum, bir bakışıyla beni içine çeken o bebek mavileriyle son basamakta duruyor.

"Nereye gidiyorsun?" Şakayla karışık.

Ellerimi ceplerimin içine sokup kilitliyorum çünkü belini kavrayıp onu döndürmemek ve kulağına daha edepsiz şeyler fısıldamamak için kendime güvenmiyorum.

Bu planın bir parçası değil ve rotamdan sapmamam hayati önem taşıyor.

"Ben gidiyorum!" Taytum delirmenin eşiğinde ve ben buna bayılıyorum. Başımı sallıyorum. "Hayır, gitmiyorsun."

Son basamaktan aşağı inerken omurgasını dikleştiriyor. Neredeyse bana daha fazla yaklaşmasını göze alamayacağım için olduğu yerde kalmasını söylemek istiyorum ama bunun yerine bir omzum duvara yaslanmış ve ellerim ceplerimde rahat duruşumu sürdürüyorum. "Arkana dönüp yukarı çıkacaksın ve sayı yapacaksın." Dar alanı ağır bir iç çekiş dolduruyor ve ona sinirlenmiş gibi görünüyorum ama sinirlenmiyorum. Yarı sertleşmiş sikime sinirleniyorum. "Ne istiyorsan onu alman gerekiyor, unuttun mu? Benim de sana birkaç tek gecelik ilişki ve potansiyel bir ya da iki randevu ayarlamanda yardımcı olmam gerekiyor."

Kolları göğsünün üzerinde uçuşuyor ve bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir cazibe. Gözlerim onun mükemmel göğüslerine kayıyor ve boğazım düğümleniyor. "İstediğim şey suratına bir yumruk atmak," diye tersliyor.

Kıkırdıyorum. "Bana yapmak istediğin şey bu değil."

İptal. İptal. İptal.

Bağlarım gevşiyor ve Taytum'un bakışlarındaki öfke tohumu beni cezbetmekten başka bir işe yaramıyor. Duvarı itiyorum ve kafamın arkasında çalan uyarı zillerini görmezden gelerek ona doğru ilerliyorum. Hareket etmediğinde şaşırmadım ama keşke etseydi.

Bana bakmak için başını eğdiğinde elimin tersini tutup parmak eklemlerimi yavaşça sıcak yanağına sürüyorum. "Seni çok heyecanlandırdım Tay. Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Dudaklarının kıvrımını izlediğimde parmağımın ucu karıncalanıyor. Isırmaya çalıştığında hırıltılı bir kıkırdama beni terk ediyor ve bir saniye sonra sırtını duvara yashıyor. Kırmızı çıkış tabelası küçük alanı kırmızımsı bir renkle boyuyor ve düşünebildiğim tek şey kotunun düğmelerini açmayı, elimi bacaklarının arasına sokmayı ve onu ne kadar tahrik ettiğimi hissetmeyi ne kadar çok istediğim.

"Sana verdiğim sorunu çözecek misin? Yoksa mesajlaştığın diğer tüm erkeklere yaptığın gibi korkup kaçacak mısın?"

Yutkunuyor ve ben bir yırtıcı gibi başımı eğiyorum. Etrafımda beni durduracak kimse yokken, kollarımın arasında sıkışıp kalmışken kendimi vahşi hissediyorum.

Daha da yaklaşıyorum ve Taytum başını duvara yasladığında sarı saçları belindeki elime değiyor.

Göğüs kafesi bir saniye fazla hızlı genişliyor ve yaptığım tek şey işleri daha da kötüleştiriyor ama yine de duramıyorum. "Sanki korkmuş gibisin. Özgürlük istediğini sanıyordum ama kabul etmiyorsun."

Taytum'un tatlı nefesi yüzüme çarpıyor ve ağzım sulanıyor.

Aletim o kadar sert ki acıtıyor, ama ona değdirmemem gerektiğini biliyorum. Tek bir dokunuşla sınıırıma ulaşmış olacağım. "Geçmişte ne zaman bir erkekle kaçsam, sen ya da Emory'nin lanet olası bir

Kabus, evet, belki biraz korkuyorum. Başboş bırakılmaktan hoşlanmıyorum." Küçük çenesi geriliyor ve gevşetmek için

çenesini kavıyorum.

"Sana söz veriyorum. Emory çoktan bir tavşanla birlikte ortadan kayboldu ve sana söz veriyorum, bu işe karışmayacağım." Bakışlarımı ayırıp kapıya bakıyorum. "Bütün o mesajları neden gönderdiğimi sanıyorsun? Sana yardım etmeye çalışıyorum. Sana biriyle çıkmana, tek gecelik ilişkiler yaşamana yardım edeceğimi söyledim. Bu benim sözümü tutmam ve seni konfor alanının dışına itmem."

Tamamen saçmalık.

Onu konfor alanının dışına itiyorum, böylece onu kendime saklamama engel olacak.

Taytum'un parmakları onu sabit tutan elimin parmak boğumlarının her birini izliyor. Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve dudaklarının kulaklarım için tehlikeli kelimeler oluşturmasını izliyorum. "Peki ya şu anda seni istiyorsam?"

Kendimi fiziksel olarak uzaklaştırmak zorundayım. Ona yapmak istediklerimle ilgili kafamdaki görüntüler beni doğruca mezara gönderecek ve eğer gözümün önünden kaybolmazsa pişman olacağım bir şey yapacağım.

"Hayır." Ses tonum sert. "Git başka birini bul."

Ağzından kısa bir nefes kesiliyor ve bu nefes beni kanatacak kadar

keskin. "Tamam!"

Arkamı dönüp merdivenlerden çıkmasını izlemeyi aklım almıyor, bu yüzden kapının açılıp kapandığını duyana kadar bekleyip dönüyorum ve onu sıkıştırdığım duvar parçasını tokatlıyorum.

Eğer onu bu küçük köşede tanık olmadan saklasaydım bir şeyler olurdu ve muhtemelen pişman olurdum. Ama o üst katta muhtemelen onu hak etmeyen bir adamla flört ederken burada tek başıma durmak daha da pişman olabileceğim bir şey.

Birkaç derin nefes daha alıyorum ve gittiğinden beri makul bir süre geçtiğine karar veriyorum, bu yüzden onun çıktığı basamakları tırmanıyorum ve partiye dönüyorum. Salon önemli ölçüde boşalmış ve Bexley U son çeyreğe neredeyse hiç zaman kalmadan zirvede gibi görünüyor.

Theo ve Claire odalarından çıkmıştır ve Claire onun göğsüne yaslanmış, Rush'ın sahaya attığı bir pasın ardından aldığı darbeyi izlemektedir.

Dikkatimi oyunda tutmaya çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum. Taytum için hızlı bir arama-kurtarma yapıyorum. Onu geri çevirdim ve bu onu yaraladı, bu da kesinlikle harekete geçeceği anlamına geliyor. Muhtemelen nefret ettiğim biriyle birlikte. Onu tanıyorsam, muhtemelen odamda onunla sevişiyordur.

"Nerelerdeydin?" Theo parmak eklemlerini bana doğru uzatarak soruyor.

Onlara biraz fazla sert vuruyorum ve hem o hem de Claire bana şüpheyle bakıyor. Theo beni inceliyor ve muhtemelen nerede olduğumu biliyor ama onu başından savıyorum ve telefonumu çıkarıp Taytum'la aramızdaki tüm mesajları silmeden önce ekrana bakıyorum.

Kanıt yoksa, böyle bir şey olmamıştır, değil

mi? "Taytum'un nerede olduğunu biliyor

musun?" Claire soruyor.

Parmak uçlarında, dikkatimi çekmek isteyen bir grup kızın arkasından bakıyor ama ben onlarla ilgileniyormuş gibi bile yapamıyorum. "Hayır."

Theo boğazını temizliyor ve ben de ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum. Claire tam önüme geçti ve dikkatimi onun küçük bedenine yöneltmek zorunda kaldım. "Evet?" Kelimeyi uzatarak soruyorum.

"Ne oldu?" Eli, en yakın arkadaşının sahip olduğu aynı tavırla kalçasına düşüyor.

"Hiçbir şey olmadı." Gerçek bu ama yalan gibi geliyor. "Emory'nin dikkati dağınık ve benden uzak durmamı istedi, ben de ona özgürlük veriyorum."

"Öyle mi?" Claire'in sorusunun ardında biraz şüphecilik var ama tek yaptığım başımı sallamak ve maçı izlemeye devam etmek. İç geçiriyor, başını sallıyor ve sonra tekrar Theo'ya doğru ilerliyor. Çok geçmeden oyun bitti ve herkes salonu boşaltmaya başladı.

Yanağım çiğnemekten acıyor ve son bir dakika içinde telefonumu en az beş kez kontrol ettim. Kendi akıl sağlığım için sessize alıyorum ve cebime atıyorum. Dikkatimi çekmeye çalışan kızları görmezden gelerek kendimi odama geri dönmeye zorluyorum ve bütün gece orada kalmayı planlıyorum.

Kendimi Taytum'dan uzaklaştırmamın bu kadar zor olmaması gerekiyordu. Yıllarca bunu yaptım, lisede iki kapı ötemde uyumuyormuş gibi davrandım ve kalabalık bir odadayken tek yapmak istediğim ona doğru bakmakken o yokmuş gibi davrandım. Eskiden onu yakalamak yerine kızı kenara çekmek için kendimi zorlardım ama şu anda kendimi eziyet çekiyormuş gibi hissediyorum.

Başımı öne eğerek yataktanemin kapısını açtım.

Eşikten içeri girer girmez, olduğum yerde duruyorum.

Yapmadı amına koyayım.

Onu bu kadar iyi tanımam korkutucu.

Taytum'un gömleği ayaklarımın dibinde duruyor ve onu odanın öbür ucuna tekmeliyorum. Gözlerimi pamuktan ayırıp yatağımın üstündeki yarı çıplak bedenine dikiyorum.

Yer sallanıyor.

Çürük sütyeninin askısı omzundan aşağı çekilmiş ve birlikte olduğu adam boynunu emiyor.

Vampir.

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Tek yapabildiğim bakmak.

Sahneyi endişe verici bir sakinlikle izliyorum. Kanımda ölümcül dozda bir öfke uçuşuyor ve bunu hızla arzu takip ediyor. Dudaklarından küçük bir inilti dökülüyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey.

Hayatımda hiç bu kadar kıskanç olmamıştım.

Taytum burada olduğumu biliyor. Odaya girdiğimde bunu hissedebildiğini biliyorum, tıpkı onun girdiğinde benim hissedebildiğim gibi. Benim için bir gösteri yapıyor çünkü hala oyunu oynuyor, ama ben buna bir son vermek istiyorum.

Onun üzerine oturmasını izlerken boğazım düğümleniyor. Pürüzsüz bacaklarını adamın beline doluyor ve adamın kirli elleri sanki dokunması gereken kendisiymiş gibi kalçalarına iniyor. Yüzü göğüslerine gidiyor ve sonra ne yapacağını biliyorum, çünkü her erkeğin yapacağı şey bu. Onun tadına bakmak, meme uçlarını emmek ve diline karşı büzüşmelerini sağlamak istiyor.

Bu kadar.

Şimdi yurt odamı ateşe vermek zorunda kalacağım, Bexley Üniversitesi'nden atılacağım ve asla profesyonel olamayacağım. Ama en azından burada durup birileri benim olana dokunurken yavaş yavaş ölmek zorunda kalmayacağım.

Taytum saçlarının kalın telleri arasından bana baktığı anda ters ters bakıyorum. İlk bakışta hilekâr gibi görünüyor. Kendisiyle çok gurur duyuyor ve *İntikam bir sürtüktür* sözü şu anda gerçekmiş gibi geliyor. Ama sonra bir şeyler değişiyor. O kalın, koyu kirpiklerini birkaç kez kırıştırıyor ve kaşları çatılıyor. Porno yıldızı kalça hareketleri duruyor ve adam - muhtemelen onun cazibesine kapılan aptal bir alt sınıf öğrencisi- ona neden durduğunu soruyor.

"Dışarı!" Havlıyorum.

Adam neredeyse Taytum'u fırlatacaktı, ben de onu fırlatmak üzereydim. Neyse ki, Taytum'un sırlı sersemliğiyle o kadar ilgileniyorum ki, yaşayıp yaşamayacağı konusunda endişelenmiyorum.

Yatağıma doğru koştum ve elimi yüzünde gezdirdim.

Cildi nemli ve nefes alış veriş düzeni düzensiz. Onu hızla kollarıma aldım ve parmaklarımı nabzına bastırdım. *Kahretsin.*

"Taytum, en son ne zaman yemek yedin?" Delirmenin eşiğindeyim. Korku beni sarıyor ve nabzım onunkiyle eşleşiyor. Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve mide bulantısı bana doğru koşuyor.

Gözleri kayıyor ve ben onu sallıyorum. Birkaç kez göz kırpmıyor ve odaklanamadığını anlıyorum. "Siktir, Tay. Şekerin düşük. Çok fazla insülin mi aldın?"

"Evet. Yani, hayır. Ben... Ben iyiyim." *Hayır, değilsin.* "Ne yaptığımı biliyorum."

Onu yatağa yatırdım ve spor çantama koştum. Titreyen bir elle, Emory'ye teşhis konur konmaz ikimizin de satın aldığı acil durum atıştırmalık setini açtım ve glikoz tabletleri şişesini çıkardım. Şişeyi o kadar hızlı açıyorum ki yarısı yere düşüyor ama birkaç tanesini avucumun içine alıp onu kucığıma çekiyorum.

"Ağzını aç."

Dediğimi yapıyor ve pembe tabletleri ağzına atıp çenesini kapatıyorum. Başı yana doğru sallanıyor ve ikimiz de terliyoruz. Saçlarını yapış yapış alnından uzaklaştırıyorum ve o da gözlerini kapatıyor.

"Seni yakaladım," diye fısıldıyorum.

Göğsüme doğru başını sallamadan önce neredeyse yirmi dakika boyunca aynı pozisyonda kalıyoruz. Elim kolunda gezdiriyorum ve tüylerimin diken diken oluşunu izliyorum. "Daha iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor.

Gözleri kapalı ve yan tarafına doğru dönüyor. Yatağıma doğru kayıyorum ve kolum onu yakalamak için dolandığında yavaşça nefes veriyor. Bir bacağını benimkinin üzerine attığında başını göğsüme yaslıyorum.

Az önce ne olduğu ya da şekerinin neden bu kadar düşük olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama sormak yerine, daha sonra gündeme getirme sözüyle dinlenmesine izin verdim.

Yatağımda bir adamla yatmaya çalıştığı için onu cezalandırdıktan hemen sonra.

TAYTUM

Klik sesini duyuyorum ve yarım saniye sonra küçük bir çimdik hissediyorum. Biri parmağımı sıktığında gözlerim kenetleniyor ama gözlerimi kapalı tutmaya karar veriyorum çünkü onun Ford olduğunu zaten biliyorum. Uykuya geri dönmeye çalışıyorum çünkü onunla hiç göz teması kurmazsam, akşamın erken saatlerinde olanları kabul etmek zorunda kalmayacağım.

Nefes verdiğinde başım öne eğiliyor ve kalp atışları kulağımda sabitleşerek bana kan şekeri değerimin iyi olduğunu söylüyor.

Kolumda herkesin ısrarla taktığı bir monitör varken neden elle aldığını sormak istiyorum ama bunun yerine kaçınma yolunu seçiyorum.

En az yirmi dakika gözlerimi kapalı tutup nabzının sabit kaldığından emin olduktan sonra tek gözümü açıyorum ve odasının tamamen karanlık olduğunu görüyorum. Koridordaki sesler kesilmişti ve kimse görmeden Ford'un odasına çektiğim rastgele adam çoktan gitmişti.

O geceyi tekrar tekrar yaşıyorum, Ford'un müstehcen mesajlarının etkilerini hala hissedebildiğim için nefret ediyorum ve onu kızdırmanın ne kadar iyi hissettirdiğini... ta ki işler tersine dönene kadar.

Kan şekeri hızla düştü ve doğrusu Ford içeri girdiği için şanslıyım çünkü hazırlıksızdım - ki eninde sonunda düşeceğini bildiğim için dikkatsiz davrandım.

Sonrasında gelişen olaylar yüzünden randevumu tamamlayamamış olmam utanç verici. Hayal kırıklığı hissine alışmış olmalıyım ama Ford'un üzerinde ne kadar uzun süre yatarsam, bedenim elde edemediklerimi o kadar çok hatırlıyor.

Yer değiştiriyorum ve uykuya dalmış olması için dua ediyorum. Burnumdan eşit bir şekilde nefes alıyor ve düşüncelerimi düzeltmeye çalışıyorum ama hep aynı yere geliyorum: *Ford*. Ağzımdaki dili, kıvrımlarımdaki elleri, beni yatağının üstünde gördüğünde gözlerindeki kıskançlık parıltısı. Vites değiştirip kendimi yakışıklı ikinci sınıf öğrencisi ve ateşli öpücüğünü düşünmeye zorluyorum ama bu her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Taytum."

Donup kalıyorum ve uyuyormuş gibi yapıyorum.

"İyi misin?" Ford sorar. "Kıvranıp duruyorsun. Kan şekeri kontrol ettim. Şu anda oldukça iyi durumdasın."

Göğsüne karşı usulca başımı sallıyorum. Bacağımı onun boynundan çözüyorum ama eli bacağımın üstüne geliyor ve bacağımı tekrar aşağı itiyor.

"Neyin var? Hasta hissediyorsan bana yalan söyleme," diyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "İyi hissediyorum."

Bu yarı gerçek. Çözülmesi gereken kocaman bir düğümüm, ama bunun kan şekeriyle *bir* ilgisi yok, yani bu anlamda ben iyi.

Birkaç dakika sessizlik oluyor ve ben yine eski halime dönüyorum; tahrik olmuş ve yalnız kalmak için can atıyorum. "Hareket etmeyi bırak ve bana sorunun ne olduğunu söyle," diye ısrar ediyor.

"Ben iyiyim, gerçekten." Yavaşça doğruluyorum ama Ford beni sırtüstü yatmaya zorluyor. Karanlığın içinden aşağıya bakarken yüzünde muhtemelen bir kaş çatma ifadesi var ama tek görebildiğim dağınık saçlarının ve geniş omuzlarının ana hatları. "Taytum."

Alçak ses tonunu taklit ediyorum. "*Ford*."

Üst kollarımı sıkıca kavriyor. "Ne oldu? Bir sorun olduğunda anlarım." Sessizce alay

ediyorum ama o haklı. O her zaman bilir.

Ford'un nefesi göğsüme değiyor ve sütyenimin içinde olduğumu hatırlıyorum. *Harika.*

"Sana güvenmiyorum," diye itiraf ediyor.

Kaşlarım çatıldı. "Bana her türlü edepsiz mesajı atmak için sahte profil oluşturan adam söylüyor bunu." Kollarımı çekiştiriyorum ama o bırakmıyor. "Ben de sana güvenmiyorum."

"Yatağımda bir adamla sevişmeye çalıştın." Sözleri öfkeyle kesiliyor ve yanaklarım yanıyor.

Arkamı dönmeye çalışıyorum, ama Ford beni engelliyor, bu yüzden sadece sözlerimle kalıyorum. "Bu senin hatan. Beni tahrik ettin ve sonra gidip başka birini bulmamı söyledin."

"Başından beri istediğin bu değil miydi? Birini bulmak ve orada burada birkaç tek gecelik ilişki yaşamak? Ben karışmadan ve Emory kapıdan içeri dalmadan randevulara çıkmak?" Ford sırt üstü yatıyor ve kollarım onun dokunuşu olmadan aniden üşüyor. "Ve açıklığa kavuşturmak gerekirse, sana onları yatağımda becermeni söylemedim."

"Yine de istediğimi alamadım, işte bu kadar!" Sinirden köpürüyorum ve hâlâ tahrik olmuş durumdayım, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

"Bu benim hatam değil!" diye savunuyor. "Yatak odama girdim. Küçük sevişme seansınızı bilerek bölmedim." Ford kızgın ve bu pek sık olan bir şey değil.

Aniden doğrudum. "Evet, ama ben inmedim! İşte! Mutlu oldun mu? Sonunda senin küçük taktiklerinle yeterince zorlandım ve buraya bir adam getirdim ama yine de istediğimi alamadım!" Omuzlarım yenilgiyle düşüyor ama içten içe çıldırıyorum. "Şimdi benim sorunumun ne olduğunu biliyorsun. Hem tahrik oldum hem de sinirlendim. Bu hiç hoş bir kombinasyon değil." Vücudum ateşle kızarıyor. "Gelip bana glikoz tabletleri verdiğin ve kan şekerimin iyi olduğundan emin olduğun için teşekkür ederim, ama şimdi gidiyorum, çünkü gecemin nasıl başladığından ve nasıl bittiğinden sonra seninle bu yatakta rahatça yatamam."

Bir bacağımı onunkine geçirip gömleğimi almak için yataktan kalkmaya çalışıyorum ama sırtüstü yatırılıyorum. Nefesim ciğerlerimden fışkırıyor ve dudaklarımdan hızla geçiyor. Bir kaçış yolu bulmak için karanlık odayı taramaya çalışıyorum çünkü onun yatağında kalmamın bana getireceği iyi bir şey yok.

"Neredeyse bayılıyorken seni yalnız bırakmayacağım." Dudaklarım bir cevap vermek için açılıyor ama Ford beni susturmak için elini ağızıma kapatıyor. "Eğer bu kadar rahatlamaya ihtiyacın varsa, devam et. Ama gecenin geri kalanında benimle kalacaksın Tay."

Çığlık atmak ve bacaklarımı tekmelemek istiyorum ama hareketsiz ve sessiz kalıyorum.

Güvenli olduğunu hissettiğinde, elini ağızımdan yavaşça çekiyor ve yatağın kendi tarafına uzanıyor.

Sıkılmış dişlerimin arasından zorla "Peki" diyorum ama yine de üzerine tırmanmaya çalışıyorum. Ben daha kendimi açıklayamadan eli kalçama yapışıyor. "Sakin ol! Gitmiyorum. Diğer yatakta uyuyacağım. Senden uzakta."

Hiçbir şey söylemiyor. Eli belimden ayrılıyor ve ben sessiz adımlarla odanın diğer tarafına geçiyorum. Şifonyerin çekmecesini yırtıp açıyorum ve gömleklerinden birini çalıyorum. Kot pantolonumun yere çarpma sesi sessiz odada yankılanıyor ve sırada sütyenim var. Fazla bir şey göremeyeceğini bildiğimden, büyük tişörtünü başımın üzerine çekerken örtünme zahmetine girmiyorum. Sonra onun yatağının karışındaki yatağa tırmanıyorum ve artık bir oda arkadaşı olmadığı için şükrediyorum, böylece onun yatağında yatarak kendime işkence etmek zorunda kalmıyorum.

"Kan şekeri uyarılarını dinlediğinden emin olacak mısın? Yoksa senin için kontrol etmeye devam etmem mi gerekiyor?"

Küçümseyici tonu beni ateşliyor ama cevabımı sakın ve sabit tutuyorum. "Kendi kan şekerimi kontrol edebilirim." Bir süre sessizlik oldu.

"Kendin mi boşalacaksın, yoksa bunu da ben mi yapayım?"

Bu cüret karışında çenem düştü. "Aslında daha önce burada olan adamı bulup gelip işi bitirip bitiremeyeceğini sorabilir misin diye merak ediyordum."

"Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım," diye mırıldanıyor. "Bu nasıl? Sadece uyu."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanırım senin uykuya dalmanı bekleyeceğim ve sonra kendimden geçeceğim."

Uyuyormuş gibi yapana kadar birkaç saniye geçiyor ve sahte horlaması odayı dolduruyor. Kıkırdayarak gerginliği bozmamaya çalışırken dudaklarım titriyor ama başarısız oluyorum ve ikimiz de sessizce gülüyoruz.

Ford'un ona kızgın olduğumda beni güldürme yeteneği eşsizdir. Onu henüz öldürmemiş olmamın sebebi de bu. Bir yastık alıp odanın öbür ucundan ona fırlatıyorum. "Sinir bozucusun."

"İyi geceler, kalp kıran."

İçimi çekiyorum, yan dönüyorum ve uyumak için elimden geleni yapıyorum.

FORD

Güneş doğmaya başladığında hala uyanık olursak şaşırırmam. Yatağında uzanmak ve onun hızlı yer değiştirmelerini ve dramatik iç çekişlerini dinlemek zorunda kalmak işkence.

Gecenin içinde kaybolan her saniyeyle birlikte oda daha da gerginleşiyor. Bir bombanın içine hapsolmuş durumdayız ve yakında uykuya dalmazsam patlayacak.

Onu yatağında, sutyeni kolundan yarıya kadar sarkmış bir halde görmek omurgamı heyecanlandırıyor ve odanın öbür ucundaki hırıltılı nefes alış verişi beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde kışkırtıyor.

Telefonumu avucumun içinde oynatıyorum ve uzak köşedeki Bex Hex uygulamasına bakıyorum. O da yem.

Ve ben de bunu kabul ediyorum.

Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor ve oda ekranım tarafından hafifçe aydınlatılmış olsa da, karanlıkta onu pek göremiyorum. Yine de kafamda bir görsel oluşturmakta sorun yaşamıyorum.

Uyu hadi.

Telefonunun titrediğini duyduğumda sırtıyorum. Tavanda ekranından gelen ikinci bir parıltı var ama ona bakmayı reddediyorum.

İsterdim ama odada beni uyanık tutan sinir bozucu bir varlık var.

Homurdanıyorum. İnanılmaz derecede sinir bozucu biri ama onunla şakalaşmayı seviyorum.

Seni uyanık tutanın ben olduğumu mu sanıyorsun? Burası o kadar gergin ki nefes alamıyorum.

Parmakları agresif bir şekilde yazıyor. Çevresel görüşümün dışında yan tarafına döndüğünü görüyorum, ancak yüzleşmekten kaçınmak için sırtımda kalıyorum

Onu.

İzin ver eve gideyim, o zaman rahat uyursun.

Hiç şansın yok.

Bu odada seninle kalıp cinsel gerilimden işkence çekmeye devam etmeyi, kendi başına gitmene ve potansiyel olarak diyabetik komaya girmene izin vermeye tercih ederim. Yani hayır. Önceden konuşana kadar burada kalacaksın.

İç çekiyor ve keşke ağzımla yakalayabilseydim diyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve...*siktir*.

Konuşacak bir şey yok.

Sanki yokmuş gibi.

Telefon ekranı kapanıyor ve çenem tıkırdıyor. Başka bir mesaj yazıyorum.

Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun? Hemen şimdi yataktan kalkacağım, yorganı çıplak bacaklarından çekeceğim ve ağzından kaçırdığın o küçük yorum hakkında konuşmayı kabul edene kadar sana eziyet edeceğim. Bilerek mi çok fazla insülin aldın? Bunu neden yaptın ki?

Parmaklarımı daha sert ve hızlı yazmaya iten öfkeli bir güç var. Taytum onun sorumsuz davranışlarının beni neden tetiklediğini herkesten daha iyi biliyor. Sanki sağlığıyla kumar oynuyor ve bunu kendine neden yaptığını anlayamıyorum. Ya da bunu bana neden yaptığını. Bir sonraki mesajını okuduğumda burun deliklerim sinirden alevlendi.

Bana eziyet etmek işe yaramayacak çünkü konuşacak bir şey yok.

Beni test ediyor ve ben oyun oynayacak havada değilim.

Telefonumu yavaşça yatağımın başucuna koyuyorum. Odanın diğer ucundan hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Taytum benimle tartışmayı en az benim onunla tartışmayı sevdiğim kadar seviyor ama en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine haddini bildirmek üzereyim.

Birlikte büyümüş olmamıza ve ona karşı bariz bir zaafım olmasına rağmen, bu geceki küçük gösterisi -her ikisi de- beni kışkırtmaya yetti de arttı bile.

Bir iç çekiş daha duymadan önce birkaç dakikalık sessizliğin geçmesine izin veriyorum ve işte o zaman sessizce yataktan kalkıp odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum.

"Seni konuşmaya zorlayamayacağımı mı düşünüyorsun?" Yatağın üzerindeki kararmış formuna bakarak soruyorum. Duvara doğru dönüyor ve bana sırtını dönüyor.

Ne küçük bir velet.

"Sanırım düşündüğünden çok daha uzun süre dayanabilirim," diye fısıldıyor omzunun üzerinden. "Unutma, yıllardır senin eziyet verici maskaralıklarınla yaşıyorum."

Derinlere doğru yürürken dudaklarım kıvrılıyor. Battaniyeyi bacaklarından sıyrıp yatağa tırmanıyorum.

"Ne yapıyorsun, Ford?" Adımın dudaklarından dökülme şekli baştan çıkarıcı. Sinirlenmiş gibi davranabilir ama içten içe öyle olmadığını biliyorum.

"Haklısın..." Bir kolumu yastığının altına sokarken diğer kolumu gövdesinin kıvrımına koyuyorum. "Yıllar boyunca benim eziyet verici maskaralıklarımla yaşadın..." Ağzımı kulağına götürüp fısıldıyorum, "Ama asla böyle değil."

Ona dokunmak coşku verici. Kalbim kabarıyor ve tişörtünü kalçasını ortaya çıkaracak kadar yukarı çektiğimde aletim karıncalanıyor. Çenemi sıkımdan şakağımda bir zonklama var ve parmaklarımı külotunun en üst kısmının altından geçirdikten sonra dişlerimi tenine batırmak istiyorum. *Tanrım*. Avucumun içinde hissettiklerine bayılıyorum.

"Ford." Adım onun hırıltılı, sıkı nefesleri arasında cızırıyor.

"Konuşmayı kabul edene kadar ne kadar dayanabileceğini mi düşünüyorsun?" Alay ediyorum.

Başını hızla sallıyor ama kıcını bana doğru itiyor. Gözlerim açılıyor ve kendimi desteklemek için başımı omzuna koyuyorum. Tüylerimin diken diken olduğunu hissedene kadar parmağımı tenine sürtmeye devam ediyorum ve sonra onu biraz daha itiyorum. Orta parmağımı alıp onu çılgına çevirecek kadar aşağıya doğru kaydırıyorum. Bacaklarının arasından sıcaklık fışkırıyor ve bu beni çılgına çeviriyor.

Bunun ne kadar yanlışı olduğunu biliyorum ama bacaklarının arasında ne sakladığını bilmek için can atıyorum. Onu parmaklarımda hissetmek ve yalayarak temizlemek istiyorum, böylece sonunda tadının ne kadar güzel olduğunu merak etmeyi bırakabilirim.

Sikeyim.

Çarpan kalbim dışında duyduğum tek ses Taytum'un ateşli nefes alış veriş. Onun tatlı şampuanını koklayarak derin derin içime çekiyorum ve kendimi tutmaya çalışıyorum.

Pes etme.

Parmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve titriyor. Geri çekildiğimde içimde bir şeyler kopuyor ve neredeyse kendi dilimi ısırıp koparıyorum.

"Bu kadar kolay teslim olacağımı ve sana dokunacağımı mı sanıyorsun?" Sözcüklerim gergin ve içimde tam olarak böyle hissediyorum. "Çaresiz kaldığın o orgazmı yaşamana izin vermem için bana yalvarana kadar seni kızdıracağım..." Taytum sırtüstü dönüyor, ama *yanlışıyla* parmağımı içine sokmamak için elimi külotundan çekmekte gecikmiyorum.

Bu ne büyük bir hata olurdu. "Sana ihtiyacım yok," diye tersliyor.

Hızlı davranıyorum ve külotunu hızla yukarı çekiyorum. Dantelli kumaşın yırtılması odanın içinde yankılanıyor ve nefesi kesiliyor. "Görünüşe göre bu külotlara da ihtiyacın yok." Kumaş parçasını elime alıp yere fırlatıyorum.

"Ford."

Kalbim duracak gibi oluyor çünkü benim adım onun ağzından çıkan bir inilti gibi. Ona dokunmazsam ölebilirim.

Ama kendini toparlamaz ve insüliniyle oynamayı bırakmazsa ölecek, bu yüzden bu küçük oyunu kazanmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Hmm?" Parmağım yavaşça bir uyluğundan aşağı iniyor ve diğerine geçene kadar yukarı çıkıyor. Parmak eklemimle klitorisini fırçalıyorum

ve o inliyor. "Kes şunu."

Bir kıkırdama beni terk ediyor. "Bunun hakkında konuşmaya hazır mısın?"

"Hayır." Ay pencerenin köşesine geçti ve birkaç dakika daha beklersem, parıltı tam onun üzerine düşecek ve mükemmel bir görüntü elde edeceğim.

Yine de kirli oynuyor. Küçük seksi inlemeleri ve ağır nefes alışları bağımlılık yapıyor, ama yıllardır kendimi ondan uzak tutuyorum, bu yüzden kırılana kadar dayanabileceğimi biliyorum. Ben bunun için doğmuşum.

"Tamam," diye fısıldadım. "Ama bunu senin istediğini unutma." Elimi bacağından çekiyorum, eğlence olsun diye bir kez daha klitorisinin üzerinden geçiyorum ve boynundan kavıyorum. Avucumun altında boğazının titrediğini hissediyorum ve yüzünü benimkine çevirdiğinde ona sahip çıkıyorum.

Öpüşme geçen geceki kadar yoğundu. Ama bu sefer kendimi tutmuyorum. Ağzımı onunkine doğru hareket ettiriyorum ve dilim onunkine her değdiğinde daha da içeri dalıyor. Onu öpmenin ne kadar bunalıcı olduğu gözümü kör ediyor ve bundan nasıl kurtulabileceğimi merak ediyorum.

Ben dudağını ısırdıktan sonra Taytum kopuyor. "Fi-fine."

Dünyam dönmeyi bırakıyor. Kendime gelmek için birkaç kez göz kırpyorum.

"O da neydi?" "Sen kazandın. Konuşacağım... Yeter ki acıma son ver."

Titreyen parmakları bileğime değişiyor ve bileğimi boynunda tuttuğum yerden çekiyor. Bacaklarının arasına inmesi için yumuşak teninin üzerinden geçirmesine izin veriyorum.

Cehenneme gideceğim.

Soruyu zorla sormak zor, çünkü cevabından korkuyorum, ama yine de soruyorum. "Yani, seni boşaltmamı mı istiyorsun?"

Gergin bir şekilde cevabını bekliyorum, aklını başına toplayıp beni itmesine tamamen hazırım ama onun yerine başını sallıyor. Şaşkınlıkla yer değiştiriyorum ve pencereden gelen parlak ışık yüzünde parlayarak bana ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyor. Uzun kirpikleri nadiren gördüğüm bir kırılganlıkla dalgalanıyor ama istese ona hayatımı vereceğimi bilmiyor mu?

"Bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?" Ben soruyorum.

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Ne zaman inmeye çalışsam bitiremiyorum ve hepsi senin suçun." Alt dudağı öne doğru çıkıyor. "Geçen gece beni mahvettin ve şimdi tek düşünebildiğim sensin."

Ah, lanet olsun.

"Keşke bunu söylemeseydin." Dişleri alt

dudağına batıyor. "Neden?"

"Çünkü şimdi seni yiyip bitirmek üzereyim."

TAYTUM

FORD benimle ne kadar uzun süre oynarsa, ben o kadar açgözlü oluyorum. Onun dokunuşu için çaresiz kalmam ve bir tür rahatlama için can atmam uzun sürmüyor. İkimiz de biliyoruz ki, sabah olduğunda, muhtemelen bir daha asla birlikte bir odada yalnız kalmamıza izin verilmeyecek, ama şu anda kardeşim kapıyı çalıyor olabilir ve ben yine de Ford'a bana dokunması için yalvaracağım.

Parmaklarımı bileğini kavradığım yerden sıyrılıyor ve iki kolumu da başımın üzerine doğru itiyor. Üzerimdeki büyük boy tişört, Ford'un muhtemelen göğüslerimin altını görebileceği kadar yukarı itildi ve sırf tam olarak görebilmesi için sırtımı daha da eğmek istiyorum. Sadece beni boşaltmasını istemiyorum; tam olarak tehdit ettiği şeyi yapmasını istiyorum.

Beni yutmasını istiyorum.

Her bir parçama dokunmasını istiyorum, daha sonra ikimizin de pişman olacağını bilsem bile.

"Ellerini orada tut," diyor. "Seni çıkarmam için bana ihtiyacın varsa, yardımını istemiyorum."

Sertçe nefes alıyorum ama ilk kez dediğini yapıyorum. Kollarımın arkası başımı dayadığım yastığa bastırıyor ve o üstüme çıktığında ona doğru kıvınlıyorum. Gömleğimi yukarı doğru itiyor ve serin hava hassas meme uçlarımın üzerinde gezinirken birden sıcaklıkla kaplanıyorlar. Ağzıyla diğerini emerken eliyle birini çimdikliyor ve usulca inliyorum. Yer değiştirip aynı şeyi karşı tarafa da yapıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Göğüslerimin arasına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce "Nefes al Tay," diye fısıldıyor.

Ellerinin vücudumu kavrama şekli beni çılgına çeviriyor. Mümkün olan her şekilde büküldüm ve düğümlendim.

Ford üzerimde geziniyor ve ben onun seksi sırtışına bakıyorum. "Bakalım seni kaç kez boşaltabileceğim, olur mu?" Hışırtilı kıkırdaması içimde titreşiyor. "Hayal ettiğim sayının yanına bile yaklaşamayacağından eminim."

Klitorisime sürtündüğünde çırpınıyorum. Şimdiden dönmeye başladım ve bir parçam ne kadar tahrik olduğumdan utanmam gerektiğini hissediyor, ama umursamak için içimde bir şey bulamıyorum. İçimde, onun için kaç kez boşaldığımla onu gururlandırmak isteyen derin bir ihtiyaç var.

Bekle, ne?

Ford bu hareketi defalarca tekrarlıyor ve vücudumun en hassas bölgesine sürtünmeye devam ediyor. Aynı parmağı içeri kaydırıldığında gözlerimi kapatıyorum ve yemin ederim oda sallanıyor.

"Lanet olsun," diye tıslıyor.

Gözlerimi açıyorum, ayak bileklerinin üzerinde oturmuş, doğrudan içimdeki parmağına bakıyor. Ateşli bakışları kıvrımlarımın her birinde geziniyor ve göz göze geldiğimizde çözülmesi gereken düğüm uçlarından yıpranıyor. Oda karanlığa bürünüyor ve ben onun bana sanki şimdiye kadar gördüğü en arzulanan şeymişim gibi bakmasının peşine düşüyorum.

Zirveyi aşar aşmaz Ford'un ağzı kulağıma değiyor. "Bu bir tane. Şimdi bana bir tane daha ver."

Nasıl? Bundan sonra nasıl yapabilirim?

Daha önce hiç arka arkaya orgazm olmamıştım. Bunu yapabilir miyim? "Yapabilir miyim bilmiyorum-"

Sözümü kesti, "Yapabilirsin."

Birden Ford doğuştan sahip olduğu çeviklikle ayağa fırlıyor ve ayakları yere basıyor. Ne yaptığını merak edecek zamanım yok, çünkü hızla yatağın kenarına çekiliyorum ve o da bacaklarımın arasına diz çöküyor.

Yüzü karanlık oda tarafından maskelenmiş ama gözlerinin parladığını

gördüğüme yemin edebilirim. Bacaklarımı ayırarak, "Aç," diyor.

İsteyerek açılıyorlar ve ben de kendimi desteklemek için ellerimi arkama koyuyorum ama iş Ford'a gelince hiçbir hazırlık yok.

Birlikte olduğu her kızın neden daha fazlası için sürünerek geri geldiğini anlayabiliyorum.

İç uyuğumda gezdirdiği öpücükleri sayıyorum, dudakları kadife gibi. Narin tenimi emdiğinde ağzının etrafında nabzım atıyor ve yeni bir aç için bacaklarımı omuzlarına koyduğunda mırıldanıyor ve ürperiyorum.

"İşte bu, bebeğim." Övgüsü beni tamamen yeni bir seviyeye gönderiyor. "Şu haline bak, seni yememe izin veriyorsun. İstedğin zaman itaatkâr olabileceğini biliyordum."

Birkaç saniye daha öptükten, emdikten ve yaladıktan sonra battaniyelere sarılıyorum. Arada küçük övgülerle beni yalayıp temizliyor ve kibir dolu bir gülümsemeyle üzerimde yükseldiğinde şaşkınlık içindeyim.

"Bana bir tane daha ver."

Şaşkınlıkla ağzımı açıyorum ama ellerini belime koyup beni döndürdüğünde dikkatim dağılıyor. Beni yüzüstü ittiğinde yanağım yatağa düşüyor. "Bütün bu gece şaplak bankama girecek ama bir daha asla bu konu hakkında konuşmayacağız. Anladın mı?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

Üzerime eğildiğinde eli kalçamın iç kısmında geziniyor. Pantolonunun içinden ne kadar sert olduğunu hissediyorum ama çıkarırsa zararlı olacak. "En azından artık kiminle birlikte olursan ol, ne için çabalaman gerektiğini biliyorsun. Sana kontrolünü kaybettirmeleri gerekiyor..." Ford parmaklarını arkamdan içime sokuyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir noktaya çarpıyor. "İşte böyle."

Çıkardığında dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, ama yavaşça tekrar tekrar içeri sokuyor. Bu bir işkence ama en iyisi. Parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde elim onun elinin içinde sıkışıp kalıyor. Parmaklarımı sertçe sıkıyor ve diğer eliyle üzerimde çalışırken birleşen ellerimizi yatağa doğru itiyor.

"Bunu iyi yap." Dişleriyle kulağımı çekiştiriyor ve ben sayıklıyorum. "Boşalmanın kolumdan aşağı damlamasını istiyorum, Taytum."

Kafa derimden başlayan bir sıcaklık çizgisi ayaklarıma doğru akıyor. Kalçalarımı yukarı doğru itiyorum, o tekrar o noktaya vurduğunda, ben gidiciyim. Parmaklarımızı çözüyor ve ön kolu düşüşümü desteklemek için belime gidiyor. Beni sabit tutuyor ve beni şaşırtarak inlemelerimi ağzıyla yutuyor. Öpüşmemiz orgazmımdan daha uzun sürüyor ve parmakları içimden çıkana ve ben sırt üstü yatana kadar ayrılmıyor.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz ama gözlerim kapanmak için yalvarıyor. Ford yukarıdan bana bakıyor ve elimi uzatıp sağlam çenesini okşamak geliyor içimden ama bu hareket çok samimi geliyor, bu yüzden bakışlarını tutmaktan başka bir şey yapmıyorum.

"Uyu," diyor, üstümü örterek. "Şekerin yükselirse diye telefonumun sesi açık."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Vücuduma yayılan sakinleştirici sıcaklığın tadını çıkarıyorum ve uykuya o kadar yakınım ki Ford'un "Ama yarın ilk iş konuşacağız" dediğini duymuyorum bile.

Tartışacak gücüm yok, onun yerine kendimi tamamen doymuş hissederek uykuya dalıyorum.

□

Bir şey yüzüme çarptığında halsizce uzanıp yüzümün yan tarafını fırçalıyorum. Gözlerim kapalı kalıyor çünkü odanın bir yerinden parlak bir ışık geliyor ve bu beni şimdiden rahatsız ediyor. Yana doğru yuvarlanıyorum, bana vuran bir şeyi hayal edip etmediğimi merak ediyorum, ama sonra yüzüme tekrar vuruluyor ve bunun bir rüya olmadığını anlıyorum.

Yanağımı ovuşturuyorum ve yavaşça bir gözümü açıp tekrar kapatıyorum. Güneş pencereden içeri giriyor ve beni kör ediyor. Yorganı başımın üzerine çekmek için hareket ediyorum, ama tekrar vurulunca duruyorum.

"Tamam, ne oluyor be!" Aceleyle doğrulduğumda battaniyeler kucağıma düşüyor. Hemen Ford'un üzerine düşüyorum ve ne yazık ki gece, bana fırlattığı şeyden daha sert çarpıyor. Göz göze geliyoruz ve sıcaklık yanaklarıma doğru akıyor.

"Beş," diyor.

O konuşurken kalbim küt küt atıyor ve işte o an dün gece yaptığımız şeyin çok uzun süre benimle kalacağını anlıyorum.

Bu çok kötü.

Sırt üstü uzandım ve yüzümü örtmek için battaniyeyi kaptım. "Beş ne?"

"Sadece sen uyanmadan önce sana kaç tane glikoz tableti atabileceğimi sayıyordum." Gülümsemek istememden nefret ediyorum. "Beş, eğer merak ediyorsan."

"Değildim," diyorum gerçekçi bir şekilde.

Tetikteyim, tüm duyularım aşırı tetikte. Yere vuran ayak seslerini duyduğumda kulaklarım dikiliyor ve nabzım hızla atıyor. Bir fare kadar sessiz ama bana ne kadar yakın olduğunu hissediyorum. "Parmak," diyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, glikoz monitörüm bozulmadı, ancak ona neler olduğunu açıklamak zorunda kalacağımı biliyorum ve gerçekten bunu yapmak istemiyorum.

Yine de dün gece bu bedeli ödemeye hazırdım.

Lanet olsun sana, Taytum.

Hâlâ yorganın altında saklanırken bir kolumu battaniyeden çıkarıyorum. Ford kıkırdıyor ve elimi nazikçe avucunun içine alıp yukarı doğru çeviriyor.

"Kolumda otomatik glikoz monitörü varken neden şekerimi böyle ölçüyorsun?" Battaniyenin altından mırıldanıyorum. İğne ağrıyan parmağımı dürttüğünde klik sesini duyup irkiliyorum ama sonra iş bitiyor. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Monitör birkaç saniye sonra bip sesi çıkarıyor ve adam iç geçiriyor. "Kolunuzdaki bununla eşleştikten emin oluyorum çünkü seviyeleriniz endişe verici."

Elimi çekiyorum ama Ford bırakmıyor. Odayı sessizlik kaplıyor ve ter saç çizgime batmaya başlıyor. Elim daha sert çekiyorum, ama sonra beni o kadar şok eden bir şey yapıyor ki battaniyeyi başımdan çekiyorum.

Ağrıyan parmağım ağzında ve onu emiyor.

Göz göze geliyoruz ve dün gecenin telaşı aklımdan uçup gidiyor.

Elimi bırakıyor ve sırtıyor. "Bunun seni o küçük battaniye kalenden çıkaracağını biliyordum."

Tekrar üzerimi örtmek için hamle yapıyorum ama Ford'un kaşının hızlı bir hareketini yakalıyorum ve ardından battaniye odanın diğer ucuna uçuyor. Gözleri hemen bacaklarıma kayıyor ve boynu bir yutkunmayla sallanıyor.

Aniden dönüyor, ayaklarını yere vuruyor ve sonra yüzüme toplanmış kot pantolonumla vuruluyor. Gri bir BU tişörtünün sıkıca örttüğü sırtına bakıyorum ve tişörtün altında titreşen gergin kasları sayıyorum.

"Ne?" Kot pantolonumu çekerken ona takılıyorum. "Külot yok mu? Oh bekle! Onları yok ettin!"

Ford dönüyor ve her göz göze geldiğimizde kalbim daha sert atıyor. Önceden öfke ya da kızgınlıktan atardı, ama şimdi tamamen başka bir şey ve bu beni çok korkutuyor.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, dün gece o narin hurda parçasını senden kopardığımda hiç şikâyet etmemiştin." Parmaklarını sıklatıp beni gerçekliğe geri çekene kadar onun ateşli sırtışına bakıyorum.

Göz göze geliyoruz ve o başını sallıyor. "Hayır. Yapma bunu."

Eğilip yırtık külotumu alıyorum. "Neyi yapmayayım?"

"Ağzıma öyle bakma."

Midem bulanıyor. "Belirli bir şekilde baktığımı fark etmemiştim."

Bana yaklaşıyor ama ben yerimde duruyorum. Çenem meydan okurcasına eğiliyor, ama sanırım bu hoşuna gidiyor, çünkü gözleri baştan çıkarıcı bir şeyle parlıyor. "Bacaklarının arasında olmasını ister gibi bakıyordun ve eğer seni tekrar tatmama izin verirsem, bunu Emory'den saklayamam."

Ağzım kurudu. Kardeşim bilseydi o kadar da büyük bir sorun olmazdı diye kısa ve anlamsız bir düşünceye kapılıyorum ama bu fikri göz ardı ediyorum çünkü kesinlikle büyük bir sorun olurdu.

Flört hakkında pek bir şey bilmediğimi kabul ediyorum, ancak Ford ve ben çizgiyi aştık diye daha fazlası olabileceğimizi düşünecek kadar saf değilim. Çıkar ilişkileri, ilişkiler ve hatta sahte ilişkiler hiçbir şekilde kesin değildir. Küçük bir yanlış adım, çalınan bir öpücük ya da uzun süren bakışlar işleri hızla tersine çevirebilir.

Ford hayatımın vazgeçilmezidir.

O Emory'nin en iyi arkadaşı ve ailem onu kendilerinden biri olarak görüyor.

Ford ve onun çocuksu gülümsemesi çocukluğumun geçtiği evde asılı olan dev aile fotoğrafında yer alıyor.

Cinsel bir çekim yüzünden böyle bir şeyle uğraşmasına imkân yok. Sesi düşüncelerimi dağıtıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Dişlerimin arasından yalan söyledim. "Bunlar için bana nasıl borçlu olduğunu." Yırtık külotum aramızda sallanıyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum.

Gülümsemesini bekliyorum ama yüzü sabit kalıyor. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz, hayır."

Hokey çantasına uzanıp kapıya yönelmeden önce alaycı bir şekilde gülüyor. "Peki, sana arabada söylerim." Bana sırtını dönmesini fırsat bilip, "Claire beni eve bırakabilir" diyorum.

Omzunun üzerinden bakıp bana karanlık bir bakış fırlattığında aramızdaki boşluğu enerji dolduruyor. Kaşları mavi gözlerinin üzerinde bir başlık gibi duruyor ve gergin çenesi *sıcak*. "Dün geceyi açıklamaktan kurtulamayacaksın. Çok fazla insülin aldığını söylediğinde seni yanlış duymadım, o yüzden dediğimi yap Taytum ve git o küçük seksi kıcını arabama oturt."

Gözlerimi kısıyorum ve dramatik bir şekilde yanından geçip gidiyorum, bir yandan da talebinin ardından gelen yarı iltifat karşısında karnımın guruldamasını görmezden geliyorum.

FORD

Taytum'un konuşmadığı her saniye yükselen öfkemden çıkan dumanla arabam hareket ediyor. Sabrım tükendi ve kız öğrenci yurduna yanaşır yanaşmaz büyük bir kaçış yapmak için kapının koluna yapıştı.

Onun için çok kötü, ben hep ileriye düşünürüm.

Kilit tıklıyor ve saçları omzunun üzerinden bana doğru hızlı bir hareketle sallanıyor.

Onu arka koltuğa oturtmalıydım, böylece çocuk kilidi özelliğini kullanabilirdim. Bu küçük fikri bir dahaki sefere kullanmak üzere arka cebime koydum.

"Zorla çıkarmamı mı istiyorsun?" Koltuğumda daha da geriye yaslanıp bacaklarımı gösterge panelinin altına kadar uzatarak soruyorum.

Taytum'un yumuşak iç çekişi arabamı dolduruyor ve kollarını gömleğime yaslıyor. "Peki." Gözlerini deviriyor. "Yemek yemeyi unuttum. Bu yüzden kan şekerim düştü."

Gülüyorum. "Sanki beni tanıımıyorsun bile." Dün gecedен sonra benim hakkımda eskisinden daha çok şey biliyor, mesela onun ne kadar karşı konulmaz olduğunu düşündüğümü. "Muhtemelen diyabet hakkında senden daha çok şey biliyordum ve teşhis konulan kişi sensin."

Masumca omuz silkiyor. "O zaman yemek yemediğimde kan şekerimin düştüğünü de biliyorsundur." "Taytum." Öfke sınırındayım.

"Ne?" Başka biri olsaydım, yalan söylemekten kurtulabilirdi. Ama onu sandığından daha iyi tanıyorum. "Bana yalan söylüyorsun," diyorum. "Burnunla o şeyi yaptın."

Hemen avucuyla kapatıyor. "Ne şeyi?"

"Bilirsiniz işte... küçük bir kıvrım ve sonra gözlerinizi sola çevirirsiniz."

Alnı kırışıyor ve pencereden dışarı bakarak sırtışımlı gizliyorum. Kız kardeşlerinin her biri ön pencerenin yanında oyalanıyor ve onlarla göz göze geldiğimde hepsi senkronize yüzücüler gibi eğiliyor. Bana bakarken yakalanmamak için yere düştüklerini ve birbirlerini ezdiklerini hayal ediyorum.

Arabamdaki sessizliği bozuyorum ve dikkatimi tekrar onun narin profiline çekiyorum. "Şekerin neden birdenbire her yere yayıldı?"

Uygulama yalan söylemez.

Kolundaki glikoz monitörü, parmağına iğne batırdığımda elde ettiğim rakamların aynısını gösteriyor.

Parmaklarımı direksiyonun üzerinde gezdiriyorum ve yalan söylemesini bekliyorum, ama o kayıyor ve bana doğru dönüyor. Taytum'un güzel mavi gözleri, üzerlerini kaplayan parlaklıktan dolayı normalden daha mavi ve etraflarındaki endişe çizgileri beni dün gecedен sonra yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim bir şeyi yapmaya itiyor - ona dokunmak gibi. Elimi dizinin üstüne koyuyorum ve hafifçe sıkıyorum. "Sadece benim," diye onu rahatlatıyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

"Bunu karşılayamazlar, Ford." O soluyor ve benim omurgam dikleşiyor.

Ne?

Taytum'un sesi beni kendine çeken bir hüznle bulanıklaşıyor. "Herkesin daha iyi insülin emilimi için ve benim dikkatsiz olduğumu düşündüğün için ihtiyacım olduğundan emin olduğu pompa." Sulu gözlerle bana bakıyor. "Ailem bunu karşılayamaz. Bırakın pompayı, şu anda insülinimi bile zor karşılıyorlar. Eğer dozajımı ölçümlemleri bozacak kadar karıştırırsam, Dr. McCarthy pompayı önermeyecek ve en azından biraz para biriktirmiş olacağız."

Tanrım. "Sigorta kapsamında olduğunu sanıyordum?"

Taytum başını sallıyor. "Geçen yazdan kalan sağlık faturalarımı karşılamak için hâlâ sigortayla savaşıyorlar ve özel sigorta olduğu için muafiyet çok yüksek." Dudağını kemiriyor. "Her şeyin gerisindeler. İnsülin reçetemi yeniden doldurmaya gittiğimde öğrendim ve ödeme yapılmadı."

Taytum anlattıkça kalbim daha çok çarpıyor. "Ne kadar geride?"

Bana dönüyor ve çenesi sallanıyor. "Bir tanesi bu ayki insülin bedelinin tamamını karşılayana kadar üç farklı kredi kartı denedim."

Kahretsin.

Küçükken Jay ve Mary-Ann'in milyoner olduklarını düşünürdüm. Yoksulluktan gelen ve annemin parası ancak buna yettiği için her akşam off- brand SpaghettiOs yiyen bir çocuk olarak, dört yatak odalı, iki banyolu evlerinin bir malikane olduğunu düşünürdüm. İkisi de çok çalışırdı ve Jo teyzemin parası yetmediğinde ihtiyacım olan hokey malzemelerini karşılamasına sürekli yardım ederlerdi. Şimdi bir yetişkin olarak biliyorum ki onlar asla milyoner olmadılar ama idare ettiler. Taytum ve Emory hiçbir zaman ihtiyaç duydukları hiçbir şeyden yoksun kalmadılar ve cömertliklerini bana da gösterdiler.

Taytum'un ilacını karşılayamayacaklarını bilmek çok alçakça.

Suçluluk duygusu on kat artıyor ve gençken yaptığım ufak tefek işlerden birikim hesabımda ne kaldığını ve kimsenin haberi olmadan nasıl gizlice onların banka hesabına yatırılabileceğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Taytum burnunu çekiyor ve sonunda onu omzuma çekiyorum. "Emory'nin bundan haberi var mı?"

Geriye doğru uçar ve hızla gözlerini siler. "Hayır ve ona söyleme. Onu tanıyorsam, bir iş bulup parasını ödeyebilmek için takımdan ayrılır."

Benim de ilk düşüncem buydu, ancak şimdi profesyonel olmanın her zamankinden daha önemli olduğunu bilecek kadar gerçekçiyim. İnsülin ya da pompa maliyeti bir daha asla sorun olmayacak.

Gösterge panelindeki saate bakıyorum. Birazdan antrenmana gitmem gerekiyor, ama insülin değerleriyle oynamasını sorun etmediğim izlenimine kapılarak arabamdan çıkarsa lanetleneneceğim.

"Yani temelde çözümünüz, Dr. McCarthy'nin dozajın sizi pompaya geçirecek kadar stabil olmadığını düşünmesi için sizi hayatta tutan ilacı almamak mı?"

"Hayır," cevabı ağzından yavaşça çıkıyor ve bunun daha haklı bir neden bulmaya çalıştığı için olduğunu biliyorum. Ama öyle bir sebep yok. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum.

"Hala insülinimi alıyorum..." Başka tarafa bakıyor. "Sadece her seferinde doğru miktarda değil."

Seğiriyorum. "Bu yeterince iyi değil." Bu konuda giderek daha fazla sinirlenmeye başlıyorum. Maliyeti mümkün olduğunca düşük tutarak herkese hizmet ettiğini düşündüğünü biliyorum ama bunu yaparak hayatıyla kumar oynadığını anlamıyor mu? "Bu yüzden kan şekeriniz her yerde. İlaç tarafından düzenlenmiyor çünkü doğru dozu almıyorsunuz."

"Her şey kontrolüm altında. Geçen gece neden o adamın birasından içtiğimi sanıyorsun?"

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyor. Sessizlik arabamı dolduruyor ve her nasılsa, öncekinden daha da gergin.

"Daha iyi bir seçeneğin var mı?" diye soruyor. "Diğer tüm işler dolu olduğu için Angie'nin Bex'te birkaç vardiya almama izin verip vermeyeceğini sormayı düşündüm, ama bırakın dördü, bir kalem insülini karşılamak için orada burada birkaç vardiyanın yeterli olacağını sanmıyorum. Pompa konusuna hiç girmeyeyim bile! Ne kadar olduğunu biliyor musunuz? Sonra bunu bir şekilde Emory'den saklamamız gerekecek çünkü neden çalıştığımı merak edecek, sonra aileme söyleyecek ve zaten kendimi yıpratığımdan ve sağlığıma dikkat etmediğimden endişeleniyorlar... ve..."

Taytum dönüp duruyor, ben de dikkatini çekmek için dizini sıkıyorum. "Nefes al, Tay."

Ağzı kapanıyor ve sanki maraton koşmuş gibi nefes alıyor.

"Bir yolunu buluruz, tamam mı? Birikimlerimde biraz para var ve-"

"Ford, senden bunu yapmanı bekleyemem-"

Onu susturan bir bakış gönderiyorum. "Doğru miktarda insülin al, Taytum. Yoksa onlara ne yaptığını söylerim."

Dudaklarını sıkıyor ve ne kadar ciddi olduğumu görmek için yüzümü inceliyor. Onun tarafında olmak istiyorum ve güvendiği kişi olmak istiyorum, ama onu tehdit etmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Kapının kilidini açıyorum ve eli kapının koluna gidiyor. Havayı yumuşatmak için gözlerinin içine bakıyorum ve onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Bir yolunu bulacağız. Sen ve ben, tamam mı? Ne zaman daha fazla insülin alacaksın?"

"Reçeteyi doldurmam gerekene kadar yaklaşık bir haftam var."

Başımı sallıyorum ve arabamın hoparlörlerinden bir çağrı geliyor. İkimiz de Emory'nin adının ekranda yeşil renkte yanıp söndüğünü görüyoruz. Kapıyı açıyor ve o bir şey söyleyemeden elimi kaldırıyorum. "Sakin ol. Ona söylemeyeceğim."

Rahatlama, kırışmış alnını yumuşatır.

Elimde olmadan ekliyorum: "Son zamanlarda ondan çok şey saklıyorum. Bilirsin... mesela benim üzerime nasıl geldiğini-" Kapı o kadar sert çarpıyor ki bardaklığımdaki bozuk paralar takırdıyor.

Kıkırdayarak spor salonuna doğru uzaklaşıyorum ama Taytum görüş alanımdan çıkar çıkmaz gülümsemem kayboluyor ve gerçekler yüzüme vuruyor.

TAYTUM

Her zaman diyabet hastası olacağım gerçeğini kabullendim.

Bu benim için eski bir haber.

Yine de kendimi gerçekten düzeltilemeyecek bir sorunu çözmek için bir çözüm bulmaya çalışırken buluyorum.

Ford, birlikte her şeyi çözebileceğimizden emin, ama o bile beni ömür boyu sürecektir bir hastalıktan kurtaramaz, üstelik artık gerçekten yalnız kalmamalıyız.

Arkamdan gelen sesle dönüyorum ve uzun bir bacağın yatak odamın penceresinden çatıya tırmandığını görüyorum. Ford aşağı süzülürken içimi bir ürperti kaplıyor ve tek kelime etmeden kalın kazağını çıkarıp bana uzatması birkaç saniyeden fazla sürmüyor.

Sıcaklığı üzerine çöktükten sonra yavaşça uzanıyorum ve gökyüzüne bakıyorum. "Buraya gelmeden nefret ediyordum."

Kendi kendime gülümsüyordum. Her seferinde aynı şeyi söylüyor. "Bu yüzden yapıyorum." Bu doğru değil, ama ek bir bonus.

Ford arkasına yaslanıp yanıma uzanıyor. Birbirimize dokunmuyoruz ama kazağın içinden bile vücut ısısının yanımda titreştiğini hissedebiliyorum.

Geçen gün arabasına bindiğimizden beri baş başa kalmamıştık ve o yanımdayken bedenimin rahatlaması ona itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyacım olduğunu söylüyor.

"Al." Karnıma kahverengi bir kese kâğıdı düşüyor ve nefes nefese kalıyorum. Elime aldığımda buruşuyor ve ne olduğunu hemen anlıyorum.

Dirseklerime kadar doğruldum. "Nasıl yaptın-?"

Ford bana dönüyor ve göz göze geliyoruz. Onun rahat gülümsemesi beni çıldırtıyor. "Taytum, Tanrı'yı cennetten çıkarabilirim. Bir kadın eczacıyı senin için ilaçlarını almaya ikna edemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Eli göğsüne düşüyor. "Bana bu kadar az güvenmen canımı acıtıyor."

Ona *tüm* inancımın tam olduğunu söylemiyorum, çünkü Tanrı biliyor ki egosunun daha fazla büyümesine gerek yok. Arkamı dönüyorum ve çantayı kenara itiyorum. Tekrar uzandığımda kollarım yanlarıma düşüyor ve neredeyse birbirimize dokunuyoruz. "Teşekkür ederim."

Bana baktığını biliyorum ama kafamdaki her düşüncüyü okuyacağından korktuğum için bakışlarımı yıldızlarda tutuyorum. "Vay canına, bıçak yok mu? *Ve* bir teşekkür mü alıyorum?"

Gülümsememeye çalışıyorum. "Biraz zaman ver."

Kıkırdıyor ve aramızda daha fazla sessizlik geçiyor. Yine de rahat bir sessizlik. Kalabalık bir odada düşüncelerinizden başka bir şeyle baş başa kaldığınızda, odanın öbür ucuna baktığınızda size kendinizi güvende hissettiren tek kişiyi gördüğünüzde arzuladığınız türden bir sessizlik.

Ford yanımda kıkırdıyor ve gitmek için ayağa kalktığını düşünüyorum ama onun yerine serçe parmağı parmağıma takılınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ağzımdan ince bir nefes çıkıyor ve en kısa dokunuşta hissettiklerimin şaşkınlığıyla serin havada kayboluyor. Parmaklarımızın küçük bir dokunuşuyla birbirimize bağlıyız ve yine de daha önce hiç hissetmediğim bir şey içeri girip nefesimi kesiyor.

Bu his göğsümün derinliklerine işliyor ve asla gitmeyeceğinden korkuyorum. Ondan başka biriyle asla böyle

hissedemeyeceğim için daha da çok korkuyorum.

Tamamen panikle, tamamen gerçek dışı ve tamamen inkar girişimi olan bir şey geveliyorum. "Bir randevum var." Elini çekmeden önce Ford'un serçe parmağı benimkinin üzerine kenetleniyor. "Var mı? Ne zaman?"

Kahretsın. "Perşembe."

Şimdi Bex Hex'te bir adam bulup beni bir randevuya çıkarmaya zorlamak için üç günüm var, böylece Ford'a söylediğim koca yalanı utanç verici bir şekilde örtbas edebilirim.

Beni aptallaştırıyor.

"Kiminle?" Şüpheli biri. Sorunun ağzından çıkış şeklinden anlayabiliyorum.

Rolümü iyi oynuyorum ve dönüp ona güven dolu flörtöz bir gülümseme gönderdiğimde bunu tamamen yeni bir seviyeye taşıyorum. "Bilmek istemez miydin?"

Ford beni süzüyor ve kalbim hızla çarpıyor. "Sanırım randevularınızı Emory'den saklamayı kabul ettiğime göre, son karar ben vereceğim demektir.

Unuttun mu? Bu kuralların bir parçası."

Başka bir yalanla burnumun direğinin kırılacağını hissettiğim için arkamı dönüyorum. *O haklıydı!* "Onu tanıyorsun." Alay ediyor. "Bana detayları vermen için bir sebep daha."

İsterdim ama hiç yok.

Hafif bir hırıltı onu terk etti. "Muhtemelen bir randevun bile yoktur. Sadece beni kızdırmayı seviyorsun." Doğru ve aynı zamanda doğru.

"Bir randevum var," diyorum tüm inancımınla.

Aniden doğruluyor ve dizlerini büküyor. Bana bakarken kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. "Kanıtla."

FML.

Ben de aynı hızla doğruldum. "Tamam. Kalkacağım."

Bu meydan okuma karşısında gözleri parlıyor, ben de doğal olarak bir adım daha ileri gidiyorum.

"Perşembe günü size tam bir biyografi göndereceğimden ve bir fotoğrafla eşleştireceğimden emin olabilirsiniz. Bu seni mutlu edecek mi?" Ford yavaşça nefes veriyor ve sorumu tekrarlıyor. "Biriyle çıkman beni mutlu edecek mi?"

Dönüp pencereden geri tırmanmaya başlamadan önce soru aramızda bir bütün gibi hissedilen bir süre kalıyor. Eğilip ellerini pencere pervazına koymadan önce istikrarlı hareketlerini ve uzun bacaklarını açıklıktan nasıl kolaylıkla geçirdiğini izliyorum. Gözlerimin içine bakıyor ve şöyle diyor: "Seninle çıkmaktan daha çok istediğim bir şey yok Taytum. Perşembe günü fotoğrafın gelmesini bekliyor olacağım."

Beni çatıda, insülin dolu kahverengi kâğıt torbamla baş başa bırakıp göz kırptı.

Arabasının aşağıdan kalktığını duyduğumda, odama geri dönüyorum, Bex Hex'i açıyorum ve fotoğrafımı sağa kaydıran her bir erkeğe mesaj atıyorum.

Çoğu birkaç dakika içinde yanıt veriyor ve ben de elimde olmadan Ford'u en çok kızdıracağını düşündüğüm birini seçiyorum. Profesör Sterling.

Mükemmel.

FORD

Kartlarımı masaya fırlatıyorum ve Aasher da aynısını yapıyor.

"Pas geçiyorum," diye ilan ediyorum.

"Ben de." Kimse kartlarını masaya koymaya fırsat bulamadan o masadan kalkıyor.

"Çok mu heveslisin?" Emory homurdanıyor. Gözlerini deviriyor ve elindeki kartları masanın ortasına itiyor. Poker oyunu teknik olarak bitmedi ama oyun öncesi küçük ritüelimiz, Aasher'ın koçun kızıyla takılmak için sürekli yan daireye koşturması ve diğerlerini kendi hallerine bırakması nedeniyle artık yok olmaya başladı.

"Eve mi gidiyorsun?" Emory ayağa kalkıp Berkley ve Efrain'in poker fişlerini toplamasına yardım ettikten sonra soruyor. "Gitseniz iyi olur," diye ekliyor Efrain. "Yarınki oyun zorlu olacak."

O haklı. Bu da Taytum'a bu gecenin tanımadığım bir adamla çıkmak için mükemmel bir gece olduğuna karar verdiği için kızgın olmamın bir başka nedeni.

Saate baktım ve kan beynime sıçradı. Ona söz verdiği biyografiyi ve fotoğrafı göndermesi için saat 8:30'a kadar süre verdiğimi, aksi takdirde konumunu açıp sapıklık yapacağımı söyledim.

Kiminle olduğuna bağlı olarak bunu yine de yapabilirim.

"Tay'la konuştun mu?" Emory telefonunu karıştırırken paltosunu giyiyor.

Eğer tam bir pislik olsaydım, ona hayır derdim. Böylece onun planlarını daha başlamadan bozabilirdi ama aramız biraz gerginleşti. Taytum da benim onu atabildiğim kadar hızlı bir şekilde beni otobüsün altına atabilir. "Sanırım bu gece ders çalışıyor." Teknik olarak yalan sayılmaz, çünkü daha önce ders çalışıyordu. "Zaten kampüste pek bir şey olmuyor. Hokey maçından önceki gece nasıldır bilirsin."

Ondan bir şey sakladığım için en ufak bir suçluluk hissetmemem bile rahatsız edici.

"Doğru. Tamam, yarın görüşürüz çocuklar."

Kapı kapanır kapanmaz hemen telefonumu çıkarıyorum.

Üç dakikası var.

Berkley boğazını temizliyor ve ben de hızla ona bakıyorum. "Ben gidiyorum, ben gidiyorum," diyorum ellerimi havaya kaldırarak. "Sakin ol." Kıkırdıyor. "Kız kardeşini becerdiğini öğrenirse seni öldürür."

Başım telefonumdan o kadar hızlı kalkıyor ki oda dönüyor. "Sen neden bahsediyorsun be? Ben Tay değilim."

"Ama o istiyor!" Efrain koridorun sonundan bağırıyor.

"Hepimiz istiyoruz," diye şaka yapıyor Berkley.

Ona ters ters bakıyorum, o da daha sert gülüyor. "Şu haline bak, düşüncesi bile seni çıldırtıyor."

"Bu yeni bir şey değil! Taytum benim için bir kız kardeş gibidir. Tabii ki onu siz sikik oğlanların hiçbirisiyle istemiyorum."

Bir kız kardeş. Evet, doğru. Onu hiç kız kardeşim olarak düşünmedim. Asla.

Efrain çoraplarıyla koridorda kayıyor. "Sen kime sikik çocuk diyorsun?"

Şaka yaptıklarını ve normalmişim gibi davranmaya devam etmek istiyorsam neşelenmem gerektiğini biliyorum ama telefonum titrediğinde, mesajı açmadan önce neredeyse düşürüyordum.

Kesinlikle olmaz.

Parmaklarım ekrana vuruyor.

Peki, adı ne? Büyükbaba mı?

Kapüşonumu çekip kapıya doğru koşuyorum. "Görüşürüz, sik kafalılar."

Taytum'un fotoğrafını yakınlaştırmadan önce arabamda güvenle saklanıyorum. Arka planı tarıyorum ve şehirdeki karnabahar pizza hamuru sunan tek pizzacıda olduğunu hemen anlıyorum - ki bu da şekerini kontrol etmesine yardımcı olmak için yeni tercihi.

Kampüsten çıkarken arabamın hoparlöründen mesajı geliyor. Arabamın robot sesi

Patricia, "Aslında ben ona baba demeyi tercih ediyorum." diyor.

"Kapa çeneni Patty" diye mırıldanmadan önce hoparlörlerin sesini kapatıyorum.

□

Yırtık kot pantolonu, beyaz spor ayakkabıları ve biraz tenini göstermek için omzundan sarkan açık mavi kazağıyla çok şirin görünen bu kadını hemen fark ediyorum.

Kendisinden en az on yaş büyük bir adamla arka kabine sıkışmış durumda ve şimdi Taytum beni Bex Hex uygulamasından attığına ve şifresini değiştirdiğine göre, onu orada mı yoksa başka bir yerde mi bulduğunu merak ediyorum. Bilirsin, huzurevi gibi bir yer.

Sipariş vermek için sırada beklerken dikkatimi birkaç kez ondan menüye yöneltiyorum.

Sıra bana geldiğinde, şaşkınlıktan kekeleyen pembe renkli bir genç kızla karşılaşıyorum. "Merhaba... Nasıl yardımcı olabilirim?" Tanrı onu korusun.

"Ekstra büyük boy karnabahar kabuklu, peynirli bir pizza istiyorum."

Sipariş verirken, Taytum'un geçme ihtimaline karşı kapüşonumu yukarıda tutuyorum. "Burada mı yiyeceksiniz, yoksa paket mi?"

Sanki Taytum *baba* diyeceğini söylediği bir adamla randevudayken bunu kabul edecekmişim gibi. "Burada yemek yiyorum." "Tamam, Collins'ti değil mi? Yoksa Ford mu demek istersiniz?" Kızın yanakları daha da parlıyor.

Sırıtiyorum. "Aslında adım Walker."

Bana uzun uzun bakıyor, muhtemelen hokey oynayan bir ikizim olup olmadığını merak ediyor, ama sonunda ona verdiğim ismi kabul ediyor ve bileti bana uzatıyor.

"Teşekkürler." İşbirliğinden dolayı kavanoza bir bahşiş atıyorum ve Taytum'u hâlâ iyi görebildiğimden emin olarak restoranın diğer tarafına doğru ilerliyorum.

Kabine yaslanıyorum, bacaklarımı masanın altına uzatıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Çıktığı kıza söylediklerini duymak için çok gürültülü ama kahkahalarla başını geriye attığını gördüğümde göğsümde bir şeyler kopuyor. Yanakları kızarıyor ve gözlerinde flört ederken her zaman var olan küçük bir parıltı var.

Umarım sevgilisi ısırarak üzere olduğu pizzadan boğulur.

"Sipariş verin!" Kapüşonumu başımdan çıkarıp ayağa kalkıyorum. "Walker ismi için."

Tezgâha doğru ilerlerken doğrudan ona bakıyorum. Farkındalık yüzünde titreşiyor ve kendimi darbeye hazırlıyorum.

Gözleri ateşle parlıyor ve ben yanıyorum.

Benim sırtışımda derinleşiyor ve onun

gülümsemesi düşüyor.

Taytum oyun oynamak ve babası gibi görünen bir adamla çıkmak mı istiyor? Benim gözetimimde olmaz.

Bana doğru yönelmeden önce pizzadan sadece bir ısırık almama izin veriyor. Her erkek durup bakıyor, randevusu olanlar bile. O kot pantolonun içinde sallanan kalçaları tam bir cazibe merkezi ve bu kadar çekici olmasından nefret ediyorum.

Boş kabinime geldiğinde ağzıma bir pizza ısırtığı daha atıyorum. Dudaklarındaki pembe parlaticı dikkatimi ağzına çekiyor ve bunun randevulaştığı kişinin de dikkatini çektiğini biliyorum, bu da beni daha çok sinirlendiriyor. Elimle oturmasını işaret ediyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Bunun yerine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve nefesi kesiliyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Küçümseyici tonu beni daha yavaş çiğnemeye zorluyor, sırf onu kızdırmak için.

Burun deliklerini açarak bana doğru eğildiğinde, mükemmel bir şekilde kıvrılmış saçlarının uçları koluma değiyor. "Ford!" Taytum'un neredeyse ağzı köpürüyordu, ironik bir şekilde otuz dakika önce bana mesaj attığında da böyle hissetmiştim.

Pizzamı yuttuktan sonra sorusunu tekrarladı. "Burada ne yapıyorsun?"

İçime uzanıyorum ama son anda elinden kapıyor ve içimden gülmeme neden oluyor. "Pizza yiyorum, belli ki." Çenemi sevgilisine doğru çeviriyorum. "O burada ne yapıyor? Beşiği mi soyuyor?"

Ben kendi şakama kıkırdıyorum ama Taytum bunu komik bulmuyor.

Sürpriz, sürpriz.

"Profesör Sterling benden o kadar da yaşlı değil," diyor.

Masayı kavradım. "*Profesör?*"

Taytum'un gözleri büyür. "Augustus'u kastediyorum!"

Cevabını istediğimden emin olmadığım bir soru sordum. "Bexley Üniversitesi'nde profesör mü?" Hayır. Yok. Öyle bir şey yok.

Rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor ve dikkatini tekrar bana vermeden önce masaya dönüp bakıyor. "Evet, ama o artık benim profesörüm değil ve sadece otuz dört yaşında, o yüzden sakın ol."

Ben ona

bakıyorum. O

da bana

bakıyor.

Sessiz bir tartışma yaşıyoruz ve onu belinden tutup omzuma atmama, pizzayı götürmeme ve bizi eve bırakmama üç saniye kaldı.

Bardağımı tekrar masaya koyduğunda fincanım masaya çarpıyor. "Söz vermiştin, Ford." Gözlerinin kenarları yumuşuyor ve ben bir enayiyim çünkü bu masum numaraya kanıyorum.

Arkasını dönüp randevusuna geri döndüğünde yanağımın içini ısırdım. Ona

karışmayacağıma dair söz vermiştim ve verdiğim sözleri nadiren tutarım.

Ama Taytum şimdiden bir istisna haline geldi, çünkü kardeşine verdiğim sözü zaten tutmamıştım ve şimdi bir söz daha vermek üzereyim, çünkü eğer sevgilisi yanlış yönde nefes alırsa, ölür.

TAYTUM

FORD'UN YARIN MAÇI VAR, ancak ben ilgimi çeken bir adamla düzgün bir konuşma yapmaya çalışırken o beş kabin aşağıda, doğrudan bana bakıyor.

Hoparlörden Walker adını duyduğum anda o gemi battı. Onun bilmiş sırtışını yakaladığımda oda yan yattı ve kalbim canlandı. *Ahh.*

"Sınıfta beni hep güldürürdün," diyor Augustus, beni randevuya geri çekerek.

Ford'un restoranın karşısındaki tembel bakışlarını görmezden gelerek ona bakıyorum. "Öyle mi? Her zaman çok ciddiydın. Güldüğünü hatırladığımı sanmıyorum."

"Çünkü ben seninle ilgilenirken sen sürekli arkadaşlarınla sohbet ediyor, onlarla ilgileniyordun" -omuz silkti-"dedi."

Ford içeri girip her hareketimi izleyerek randevumu mahvetmeden önce bu yorum yüzümü kızartırdı. Şimdi ise tek hissettiğim suçluluk duygusu ve nedenini itiraf etmek istemiyorum.

"Oh, *lütfe*." Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum. "Aslında..." Kabine daha da gömülüyorum ve dikkatimi zorla onun üzerinde tutmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. "Sanırım A almayı hak eden bir ödevime D verdiğini hatırlıyorum."

Homurdanıyor. "Notunu alırken bunu yüksek sesle söylemekte bir sakınca görmedin." Ona omuzlarımı silkip sırtıyorum.

Uzun bir saniyenin ardından kollarını kavuşturup gülümsüyor. "Dikkatini çekmek için sana bir D verdim." "Oh, öyle mi?" diye soruyorum.

Başını hafifçe sallıyor ve beni kucağına aldığı anda hissettiğim kıvılcımı aramızda bulmaya çalışıyorum ama onun yerine Ford'a bakmayı arzuluyorum. Bakışlarımı bir an Augustus'un omzunun üzerinden kaydırıyorum ve Ford'un bize bakmadığını görünce hayal kırıklığına uğruyorum.

Onun yerine, telefonuna gömülmüş.

Augustus boğazını temizler. "Yine de ofisime hiç gelmedin. Yeni bir not için gelip bana bağıracağını umuyordum."

Gülüyorum. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Beni başından savdı. "Ofisime gelmemen muhtemelen daha iyiydi." "Neden?"

Masanın karşısında daha da eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Çünkü şu anda karşında oturuyor olsam, seni yalnız bıraktıktan sonra ofisimden ayrılmana izin vermeyeceğimi biliyorum."

Dürüstlüğü karşısında her tarafım kızarıyor ama masamıza yaklaşan bir varlık hissedince hemen sakinleşiyorum. Ford'a ters ters baktım. *Şimdi ne halt ediyorsun?*

Augustus benden uzaklaşıyor ve boğazını temizlemeden önce hızla Ford'a bakıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Collins?"

Ford, Augustus'un öğrencisi olmamış çünkü Augustus sanat bölümünde ders veriyor ve Ford'un diploması bu tür dersler gerektirmiyor ama görünüşe göre o da -Bexley U'nun geri kalanıyla birlikte- hokey oyuncularının isimlerini avucunun içi gibi biliyor.

Ford'un gürültülü kıkırdaması alaycılıkla dolu. Ellerini kapüşonunun cebinden çıkarıyor ve sıkığı parmak eklemlerini görünce geriliyorum. "Hayır, ama suratına yumruk yememek için kendine yardım edebilirsin."

"Ford!" Şok oldum. Ağzım açık kaldı ve planımın onu kızdırmak olduğunu kabul ettim, ama Ford kavga çıkaracak biri değil-

sinirli ya da değil.

"Affedersiniz?" Augustus ona biraz daha dikkatle bakıyor ve midem korkuyla doluyor.

Kıyamet yaklaşıyor ve Ford'u bu restorandan çıkarıp beni eve götürmesine izin vermek dışında bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Daha önce kaç öğrencinizi siktiniz, Profesör Sterling?" Ford'dan ısı yayılıyor ve eminim ki on metrelik bir yarıçap içindeki herkes onun boğuk sesini duyuyor.

Augustus rahatsız bir şekilde gülüyor. "Seni ilgilendirmez ve sen bunun üniversitenin ahlaki değerlerine aykırı olduğunu söylemeye çalışmadan önce, artık benim öğrencim değilse, değiller."

"Evet, ama karınızın ahlaki pusulası ne olacak?"

Nefesim kesildi ve yüzüm tokat yemiş gibi acıdı. İhanet beni aniden ayağa kalkmaya zorluyor ve incelemek için yüzül parmağına bakıyorum. Üzerindeki silik bronz çizginin beynimin bir uydurması olduğunu umarak birkaç kez göz kırpiyorum. Ama değil.

"Bunun ne olduğunu anlıyorum," diyor. "Onun seninle değil de benimle olmasını kıskanıyorsun." Augustus masumca omuz silkiyor. "Ben de kıskanırdım.

Ona bir bakın."

Gözleri üzerimde gezindiğinde iğreniyorum.

Ford gözle görülür bir şekilde öfkeyle titriyor ve ondan önce bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Kabinin etrafından dolanıp onu uzaklaştırdıktan sonra dönüp su bardağımı alıyorum ve önceki profesörümün suratına fırlatıyorum.

Ağzı şokla açılıyor ve yalancı dilini çıkarıp burnundan damlayan su damlacıklarını yakalıyor. Bardağı masaya çarpıyorum. "Karın daha iyisini hak ediyor."

Ford'un kapüşonunu tuttuğumda bizi restoranın içinden çekip tuvalete, meraklı gözlerden uzağa götürüyor. Kendimi bir tür barikat olarak kapıya yaslıyorum ve önümde adımlarken Ford'un göğsünün hızla yükselişini izliyorum.

"Sakin olur musun?" Yalvarıyorum. "O kadar da büyük bir mesele değil."

Onu bu kadar sinirli görmek ürkütücü. Ford'u üzgün görmekten hiç hoşlanmadım ve bugün bile bu beni rahatsız ediyor.

"Öyle olmadığını biliyorum!" Bana sırtını dönüyor ama sadece bir saniyeliğine. Döndüğünde bana kaşlarını çatı. "Eğer biriyle çıkacaksan, daha iyi erkeklerle çıkmalısın!"

Öfkelendim ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Evli olduğunu nereden bilebilirdim ki?!" Öfkeyle omuz silktili. "Bilmem ki! Belki hızlı bir Google araması yaparsın! Ben de öyle yaptım!" Omuzlarım düştü. "İhtiyacım olduğunu düşünmedim, çünkü o tamamen yabancı biri değildi."

Ford burun kemiğini sıkıyor. Tekrar konuştuğunda daha sakın, ama şimdi iki büküm olan benim. "Böyle adamlarla çıkarsan senin çıkmaya nasıl izin verebilirim ki? Daha zevkli ol, Taytum!"

"Tamam!" Bağırıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp hızla Bex Hex'i açıyorum. Göğsüne soktuğumda Ford homurdanıyor. Kalbi o kadar sert atıyor ki elime değdiğini hissedebiliyorum. "Şu adamlara bak ve bana kimin benim için yeterince iyi olduğunu söyle. Onlara hemen çıkma teklif edeceğim."

Kaşları çatıldı. "Hayır." "Neden?"

Hayal kırıklığıyla soruyorum.

Ford ağır ağır nefes alıyor. "Çünkü hiçbirisi senin için yeterince iyi değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Aynı hikaye, farklı yıl. Sen ve Emory liseye girdiğimden beri bunu söylüyorsunuz!"

Ford'un eli benimkini örtmek için kalkıyor ve göğsüne bastırıyor. "Ama gerçek bu."

İç çekiyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum. "O zaman kim benim için yeterince iyi, Ford?"

Ağzını açtığında mavi gözleri benimkilerin arasında gidip geliyor. Cevabını beklerken kaşlarının arasında benimkini taklit eden küçük bir çukur var. Bir kolunu belime dolayıp beni kendine çektiğinde kalbim yavaşlıyor. Işıklar sönükleşiyor ve hava aramızda oluşan kimyanın etkisiyle dolup taşıyor ama sonra birden oda sallanmaya başlıyor. İlk başta, onun dokunuşu yüzünden olduğunu düşünüyorum. Ama titremeye başlayınca öyle olmadığını anlıyorum.

"Tay?"

Telefonum çalıyor ve gözleri açılıyor.

İkimiz de yerdeki çantama uzandık. Parmaklarım fermuara karşı titriyor ama Ford araya girip beni kollarına çekiyor. Ekrandaki numarayı inceliyor ve küfrediyor.

"Çantamda."

Benden herhangi bir talimat almadan kalemi doğru dozajla hızlıca hazırlıyor. Tişörtümü yavaşça kaldırıyorum ve bölgeyi temizlemek için alkol pedini kullandığında irkiliyorum. Sıcak nefesi kuruyana kadar cildime değişiyor ve sonra arkamı dönüp başımı göğsüne gömüyorum.

Ford beni bir porselen parçasıymışım gibi tutuyor. Nazik davranıyor ve iğneyi hissetmiyorum bile. İğne batırıldığında sessizce ona kadar sayıyorum, sonra iş bitiyor ve Ford'un dudakları kulağıma değişiyor.

"Hepsi bitti," diye fısıldıyor. Göğsüne doğru başımı sallıyorum ve o da saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Şimdi iyi misin?" Derin nefes alıyorum. "Olacağım."

"O zaman eve gidelim." Ford yürümeme izin vermiyor. Tüm eşyalarımı çantama geri koyduktan sonra beni göğsüne bastırıyor ve utançtan yürüyen bir reklam panosu gibi restoranın içinde taşıyor.

"Lütfen beni yere bırakır mısın?" diye sordum. "Ve bayılma riskini mi alayım? Hayır."

Tüm bakışlardan saklanıyorum ve serin havanın sıcak tenimi yıkadığını hissedene kadar yüzümü gömleğinden çekmiyorum. Ayağa kalkmak için kıpırdanıyorum, ama Ford arabasının yolcu kapısı açılana kadar beni sıkıca kavıyor ve beni içeri yerleştiriyor.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Ben soruyorum.

Emniyet kemerini indirip bağlamak için bana doğru eğildiğinde sessiz kalıyor. Kolonyasının güçlü kokusunu alıyorum, ama geri çekilip kapımı çarptığı anda kayboluyor.

Otoyoldayken, lastiklerin kaldırıma çarpma sesinden başka bir şey duymadığımızda, sonunda konuşacak cesareti buluyorum. "Bana hiç cevap vermedin."

Arabanın hızlandığını hissediyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kimin benim için yeterince iyi olduğunu sorduğumda." Pencereimin dışındaki bulanık çizgiye bakıyorum ve cevabını bekliyorum.

Ona bakarsam ve bana bir adamın adını verdikten sonra yüz ifademi görürse, hayal kırıklığımı anlamasından korkuyorum.

Ne zaman oldu bilmiyorum ama kim bana ikinci kez bakarsa baksın ya da fotoğrafımı sağa kaydırırsa kaydırsın, onu hemen Ford'la karşılaştırıyorum ve üste çıkan kişi, üstte olmak istemeyen kişi oluyor.

Kız öğrenci yurdunun önüne geldiğimizde Ford arabasını park ediyor ve telefonuna uzanıyor. Işık onun her bir güçlü özelliğini aydınlatıyor ve ihtiyacım olduğunda Ford'un benimle ilgilenmek için orada olduğunu bilmek inanılmaz rahatlatıcı bir şey. Glikoz seviyemi okuduktan sonra gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

Başımı salladım. "Gördün mü? Her şey daha iyi. Ve sen kızmadan söyleyeyim, konuştuğumuzdan beri insülinimi hiç bozmadım." Direksiyonu kavıyor ve ön camdan dışarı bakıyor. "Güzel."

"Gitsen iyi olur," diyorum. "Yarın maçın var ve uykusuzluktan yine bok gibi oynarsan Emory seni öldürecek."

Ford dönüp bana bakıyor. "En kötü günlerimde bile bok gibi oynamıyorum, bunu sen de biliyorsun." Sessizce gülüyorum ve arabasından inmek için yolcu kapısını açıyorum.

Kapıyı kapatıp arabaya döndüğümde camının açıldığını duyuyorum. Sırtımı ona dönüyorum ama adımı söylediğinde duruyorum.

Karnımın alt kısmında kelebekler uçuşuyor ve bu his yorucu olmaya başlıyor.

"Soruna cevap vermememin bir sebebi var."

Nefesimi tutuyorum çünkü Ford'un ses tonunda daha önce olmayan bir samimiyet var. "Ben," diyor.

Onu doğru duymamış olabilirim diye hafifçe döndüm.

"Senin için yeterince iyi olan tek kişi benim." Kalbim küt küt atıyor. "Ama sanırım yakın bir ikinci bulmaya çalışacağım." Arabası hareket ettikten sonra verandada sırtım ona dönük bir şekilde duruyorum.

Sorun şu ki, yakın bir ikinci olacağından emin değilim.

FORD

NEFES ALMAK ACITIYOR.

Göğsüm oksijen ihtiyacıyla inliyor ama savunmadayım ve gözümü bir saniye bile diskten ayırırsam, kaleye uçma riski var. Emory çok iyi bir kaleci ama kimse mükemmel değildir.

Dün gece Taytum'u neredeyse banyonun kapısına sıkıştırdığımı ve onu öyle derinden öptüğümü düşünürsek bunu herkesten iyi bilmem gerekir.

Gördün mü? Ben mükemmel bile değilim.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama kan şekerindeki artış için Tanrı'ya şükürler olsun. Yoksa ağzım ait olmadığı bir yerde olurdu.

Taytum'u kafamdan silkeleyerek küçük siyah bisküviye bakıyorum ve tüm çabamı oyuna veriyorum. Sıkı oynadık ve iki sayı öndeyiz ama Theo'ya doğru bir sos pası göndermezsem maç berabere bitebilir ve ben istediğimi alamamaktan bıktım.

Çenem kilitleniyor ve rakip takım sanki hayatları buna bağılmış gibi oyun kuruyor ve bazıları için öyle. Hokey onların geleceği, tıpkı benim olduğu gibi.

Sarı giysili iki oyuncu yaban arıları gibi birbirlerine sokuluyor ve yemin ederim zaman donuyor. Bir an için göz göze geldiklerini görüyorum ve hemen hücum bölgesine doğru koşmaya başlıyorum, Koç da bana doğru küfürler savuruyor. Yine de takımım nedenlerimi sorgulamıyor. Ben her zaman bir şey olmadan önce sonucunu bilen biri olmuştumdur, özellikle de buz üzerinde.

Kalabalık kükrüyor ve yankı arenada dalgalanıyor. Mümkün olan son saniyede dönüyorum. Yedi numaranın çapraz avantajındayım ve onun bir kaçış planı olduğunu biliyorum.

Ama yapmayacak.

Korkunç bir hızla kayıyorum ve tezahüratları engelliyorum. Sopasını geri sardığı anda bir yılan gibi kayarak paki çalışıyorum. Bir saniye taşıdıktan sonra beni bekleyeceğini bildiğim Berkley'e pas veriyorum. Topa sahip olduğunda, pakın buzun ortasına geri dönmesi ve Theo'nun topu tam zil sesiyle birlikte ağlara göndermesi uzun sürmüyor.

Stadyumun sesi bir şelale gibi içeri doluyor ve takımımız bir araya toplanmış kutlama yapıyor. Emory maskesini çıkardıktan sonra sırtıma bir tokat atıyor. Koyu renk saçları terden alnına yapışmıştı. "Her zaman arkamı kolluyorsun, kardeşim."

"Bunu nasıl yapıyorsunuz?!" Genç oyuncularımızdan Zeke şaşkın. "Pakın bir kaçış fırsatı için dışarı fişkiracağını ancak sen tahmin edebilirdin, ama sonra vahşi bir akbaba gibi üzerine çullandın."

Theo kolunu omzuma doluyor. "Onun yarı kuş olduğunu bilmiyor muydun? Neden bu kadar sinir bozucu olduğunu düşünüyorsun?" Theo'nun karnına dirsek atıyorum ve o da gergin bir kahkaha atarak eğiliyor.

Tribünlerden gelen yüksek sesli bir kız uluması hepimizin dikkatini çekiyor. Dönüyoruz ve Bexley U formalarıyla kurtlar gibi uluyan kocaman bir kız grubuyla karşılaşıyoruz. Taytum'un grubun lideri olması şaşırtıcı değil - en gürültülü ulumayla tam ortada.

Başımı hızlıca salladığımda ağzım kıvrılıyor. Erkeklere hızlıca dokunuyorum ve çenemi kızlara doğru sallıyorum. Aynı anda hepimiz kasklarımızı çıkarıyor ve onların ulumalarına eşlik ediyoruz. Taytum'un kahkahası en gürültülü ve çok geçmeden, el sıkışmak için diğer takıma doğru kayarken tüm stadyum bir kurt sürüsü gibi ses çıkarıyor.

Patenle yedi numaraya yaklaştığımda ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Hokey oyuncuları asabi olur, ben bile bazen öyle oluyorum, bu yüzden ondan belden aşağı bir yumruk bekliyorum ama onun yerine eldiven giymemiş elini uzatıp benimkini sıkıyor.

"İyi bir maçı dostum," diyor.

Elini sıkıca tutuyorum ve onunla şakalaşıyorum. "Beni geçebileceğini mi sandın?" Homurdanıyor.

"Denedim ve başarısız oldum."

Bırakıyoruz ve birlikte buza doğru ilerlemeye başlıyoruz. Kameraların bize kilitlendiğinden eminim, her zamanki gibi sulu bir hokey kavgası bekliyorlar, ama bunun yerine başını eğiyor ve sabaha kadar dönmeyecekleri için bu gece kampüs çevresinde herhangi bir parti olup olmadığını soruyor.

"Genelde rakip takımla parti yapmayız," diye ekliyor Emory arkadan. "Ama bu maç kutlanmayı hak ediyor." "Yani parti senin evinde mi?" Şaka yapıyorum.

"Sikeyim hayır."

Kıkırdıyorum. "Bizi futbol evine kadar takip edebilirsin - kampüsteki en iyi parti yeri orasıdır."

"İyi bok." Yedi numara parmaklarını havaya kaldırır. "Birazdan görüşürüz, ama o atışı çaldığın için bana bir bira borçlusun." Sonra duraklar. "Ya da belki beni şuradaki güzel kızlardan biriyle tanıştıtararak bunu telafi edebilirsin." Çenesini Taytum'a ve kız öğrenci birliğinin diğer kızlarına doğru itiyor. İlk tepkim onu boğmak oluyor ama sonra Emory yanımdan geçip soyunma odasına koşuyor ve ben de sert bir şey yapıyorum.

"Senin için mükemmel bir kızım var."

Ve işte böyle, kazandığım yüksek puan gitti.

□

"Ne yaptın?!"

Taytum göğsüme vurmaya çalışıyor ama vuruşun ortasında bileğini yakalıyorum. Oturma odasında Emory'yi arıyor ama tartışmamızda sıra dışı bir şey yok. Muhtemelen bir içki almaya çalıştığı için onu azarladığımı sanıyor.

"Sakin ol. Yıllar boyunca bana vurmaya kalktığında birçok kez elini tuttum." Bir şeylerin peşindeyken her zaman takındığı aynı ifadeyle tekrar kardeşine bakıyor. "Ama elim bileğindeyken ona öyle bakmayı kesmezsen, o zaman geçen gece yüzüme bindiğini öğrenebilir."

"Ford!"

Adımı söyleyişindeki sertliğe gülümsüyorum. Yanaklarının elmaları pembeleşiyor ve onunla oynamamın *tek* nedeni bu gece benim olmadığını bilmem.

Ya da hiç.

"Ne?" Omuz silkiyorum. "Bu doğru."

Kolundan bir çekiştirme oldu ve sonunda bıraktım. Geriye doğru tökezledi ve elimi beline koyarak onu sabitlemeye zorladım. Ondan hızlı bir soluk ve benden yükselen bir sik sesi geliyor.

Lanet olsun.

Döndüm ve bir içkiye uzandım. Bu noktada herhangi bir içki işimi görür.

"Her neyse, o iyi bir adam, bu yüzden ikinizi ayarladım," diyorum içkimi yudumlarken.

"Emory buradayken diğer takımdan bir hokey oyuncusuyla gizlice kaçmaktan nasıl kurtulacağım ve bir numaralı kural ne olacak? Hatırladın mı? Hokey oyuncularıyla yatmak yok?"

Şüpheli ve bana hiç güveni yok. Adaya yaslanıyorum ve granitin belimi kesmesine izin veriyorum ve "Bunu ekibimiz için söyledim ve sadece izle" diyorum.

Şarkı değişir ve kardeşinin etrafında bir sürü kız vardır. Kadınlar her zaman huysuz ve sert olanı isterler çünkü onu değiştirecek olanın kendileri olduğunu düşünürler. Birini belinden yakalayıp kapıya doğru çekerek seçmesi uzun sürmüyor.

Taytum'un yüzü tiksintiyle doludur. Pembe dudağı kaşlarını çatıyor ve güzel mavi gözlerini deviriyor. "Tam bir domuz."

"Doğru kızı bulana kadar hepimiz öyleyiz," diye düşünüyor Theo.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Theo'nun adanın diğer tarafında Claire'in yanına yaslandığını görüyorum. "Doğru kızın ben olduğumu mu söylüyorsun?" Claire alay ediyor.

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Taytum hüzünle iç geçiriyor. "Siz ikiniz sinir bozucu derecede sevimlisiniz." Sonra bana dönüyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Peki, nerede o?"

Biramın kalanını yudumluyorum ve Knox'a doğru başımı sallıyorum. Onu işaret ettiğimi görüyor ve Taytum'u görünce konuşmanın ortasında durduğunu görünce kararımı anında yeniden gözden geçiriyorum.

Bana dönüp baktığında gözleri açılıyor. Sessiz sorusuna isteksizce cevap veriyorum.

Evet. O.

Nefesini üfler ve Efrain'den uzaklaşır. Taytum'a doğru.

TAYTUM

Olduğumdan daha heyecanlı olmalıydım.

Knox çekici ve gözlerindeki bakış bana onun da beni çekici bulduğunu söylüyor, ama keleklerin uçuşması gereken yerde onun yerine bir çukur var.

Devam etmemi sağlayan tek şey Ford'un yanımda duruyor olması ve ona bir şey kanıtlamam gerektiğini hissediyorum - örneğin, beni kızartabilen veya kafamı kirli düşüncelerle doldurabilen tek erkek o değil.

Bunu kendime de kanıtlamam gerekiyor.

"Hemen döneceğiz." Claire kolumdan çekiyor ve oyun hakkında sohbet etmeye başladıklarında gruptan ayrılıyor.

Arka kapıya doğru ilerliyoruz. Rüzgâr saçlarımızı savuruyor ve ellerini kollarımın üst kısmına koyarak beni yüzüne bakmaya zorluyor. "Tuhaf davranıyorsun."

"Değilim," diye itiraz ediyorum.

Ama ben öyleyim. Tamamen keyifsizim.

Claire'in elleri kollarımdan düşüyor ve ben derin bir nefes alarak yıldızlara bakıyorum. "Sana neler oluyor böyle? Çok keyifsizsin. Antrenmanda bile."

Kollarım yenilgiyle iki yanıma düşüyor. "Çok fazla şey oluyor. Okul, dans, ailem, Ford, Profesör Sterling..."

Claire öne çıkar. "Ne? Geri çekil... Neden bahsediyorsun?"

Ona son birkaç haftanın özetini anlattığımda gözleri doluyor, insülinimle ilgili kısmı atlıyorum çünkü bu yüzden kimsenin bana kızmasına ihtiyacım yok. Arka kapı açılıp Theo'nun kafası dışarı fırladığında, ağzını kapatıveriyor.

"Siz ikiniz buraya geri dönün. Hava buz gibi."

"Geliyoruz!" Claire beni partiye geri çekiyor ama Ford ve Knox'un yanına varmadan önce kulağıma fısıldıyor. "Eğer Ford seni bu adama doğru itiyorsa, bence peşinden gitmelisin. Ya öylece duracak ve ayaklarının yerden kesilmesine izin verecek, sana verdiği sözü tutacak ya da..."

Cümlesi sonda kesiliyor. Çocuklar konuşmayı yarıda kesiyor ve ben bilerek gözlerimi Ford'dan uzak tutuyorum çünkü sanırım ikimiz de bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyoruz. Eğer beni onayladığı bir adama doğru itmek istiyorsa, o zaman yemi yutacağım. Bir şey olursa, belki bu onu aklımdan çıkarır.

Knox'la göz göze geldik ve onu incelemek için zaman ayırdım. Uzun boylu, atletik ve öldürücü bir gülümsemesi var. Hokey oyuncusu kibrini şimdilik bir kenara bırakıp usulca gülümsemeye karar veriyorum. "Dans etmek ister misin?"

Şaşırmış görünüyor, sanki ona soracak kadar cesur olduğuma inanamıyormuş gibi. Ford'la işler karışmadan önce, bir erkekle flört etmek ve onunla oynamak benim uzmanlık alanımdı. İnce, alaycı dokunuşlarla dans etmek heyecan verici bir gecenin reçetesi idi ve bu reçete Ford ve Emory tarafından mahvedilecekti. Ne yazık ki, onların araya girmelerine biraz fazla alıştım ve bu beni engelledi.

Knox bir adım öne çıkıyor. "Hayır dersem aptallık etmiş olurum."

Kot pantolonuma sanki kotla bir bütünmüşçesine yapışmış bir çift sabit el ile aniden partinin ortasına fırlatılıyorum. Normalliğe kaymak ve onunla dans etmek çok kolay. Beni dibe çekmeden önce oda dönüyor ve beni yukarı çektikten sonra saçlarım yüzümden uçuyor. Eli yanağıma kavrarken göğsüne hapsoluyorum ve usulca gülüyorum.

"Senin gibi ukala bir hokey oyuncusu dans etmeyi nereden öğrendi?" diye sordum.

Beni tekrar döndürmeden önce sırtıyor. "Geçen Noel'de kız kardeşimin düğünü için ders almak zorunda kaldım. Uzun vadede işe yararmış gibi görünüyor."

Tekrar gülüyorum ve şarkı daha hızlı bir tempoya geçiyor, böylece kollarında dönüyorum ve ona karşı hareket etmeye başlıyorum. Sıcak nefesi boynumu yıkıyor. "Peki dans etmeyi nerede öğrendin?"

Sırtıyorum. "Yılların pratiği."

"Şanslıym." Dişleri kulak mememi kavlıyor ve titriyorum. *Oh.*

Claire ve Theo dans ederken yanımdalar ve Claire göz göze geldiğimizde kaşlarını oynatıyor. Knox beni döndürüp ellerini kot pantolonumun arka ceplerine soktuğunda Ford'u mutfaktan bakarken yakalıyorum.

Hemen cezalıyım.

O an kısa sürdü. Ford aniden adadan ayrıldı, sarhoş bir kızı elinden yakaladı ve Knox'la benim yanıma yerleştiler.

Hayır. Ona sessizce söyledim. *Beni ona sen ayarladın, bunu kabullen.*

Sanki aklımı okuyabiliyor gibi, çünkü agresif bir şekilde gözlerini deviriyor, arkasını dönüyor ve yarı tökezleyen kızla dans etmeye başlıyor.

Hızlıca partinin etrafına bakıyorum ve sonra Knox'a dönüyorum.

"Hadi gidelim." Elini tutup onu merdivenlere doğru çekiyorum. İsteyerek peşimden geliyor ama kaşları şaşkınlıkla düşüyor. "Kardeşim ortaya çıkıp bizi ayırmaya karar vermeden önce ortadan kaybolmalıyız."

"Kardeşin kim?" diye sorar.

"Emory. Kaleci."

Kardeşim için en ufak bir endişe bile duymuyorum. Onun yerine, en iyi arkadaşı için endişeleniyorum. Knox frene basıyor. "Kardeşin Bexley U'nun kalecisi mi?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Evet, tereddütlerin mi var?"

Ford aklıma geliyor ve bilerek ya da bilmeyerek beynime girdiği için ondan nefret ediyorum. Knox'un yüzü yumuşuyor. "Kesinlikle olmaz. Yolu göster."

FORD

Uber'in üstünü tokatlıyorum ve kapıyı kapatmadan önce kızın kucağına biraz para atıyorum. Uber şoförü camını indirdi.

"Sana adresi gönderdim. Onu sağ salim evine götür," diyorum. "Yapacağım, dostum. Bu gece iyi maçtı."

Yaşlı beyefendiye başımla selam veriyorum, sonra sarhoş dans partnerimle birlikte uzaklaşıyor. Taytum'la arama çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi koymak için yarı yarıya onunla birlikte Uber'e atlamaya meyilliydim, çünkü ne yaptığını biliyorum ve ortasında olduğum şiddetli kıskançlık fırtınası için kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Futbol evine bakıyorum. Verandada asılı duran ve önünde çocuksu bir kurt resmi olan beyaz çarşaf rüzgârda savruluyor ve içeri girip girmemeyi düşünüyorum. Yıldızlara bakmak için bakışlarımı daha da ileriye götürüyorum, orada gizli bir cevap olduğunu umuyorum ama üst kattaki pencereden gelen parlak ışıkla duruyorum. Nefesim kesiliyor ve geriye doğru sendeliyorum.

Gözlerimi bir kez, sonra iki kez kırıyorum ve dilimi öyle bir ısııyorum ki ağzıma kan doluyor. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve Tanrı'ya lanet ediyorum. "Beni test mi ediyorsun?" Ona soruyorum.

Ağaçtan bir baykuş ötüyor ve ben orada öylece duruyorum, boncuk gibi küçük canavarı bulmadan önce tamamen şaşkırım. *Gerçekten mi?*

Elimde olmadan tekrar pencereye bakıyorum, Tanrı'dan Taytum'un hâlâ orada olmadığını umuyorum ama doğal olarak orada. Kanım kaynıyor. Kızın nelerden hoşlandığını biliyormuş gibi ona dokunuyor ve bunu ona söylemekten nefret ediyorum, ama zevkten tamamen kontrolden çıktığında nasıl görüldüğünü biliyorum ve yaptığı yüz ifadesi o değil.

Siktir. Git artık.

Arkamı dönüp arabaların sıralandığı caddeye bakıyorum ama hareket edemiyorum. Olduğum yerde donup kaldım.

Ona sahip olamam.

Alamayacağımı biliyorum.

Ama artık öylece durup ona erkek ayarlayamam.

Sevişmesine yardım edemem.

Ben olmayan birine aşık olmasını isteyerek izleyemem.

Ona asla dokunmamalıydım ama ne yazık ki dokundum ve şimdi sonsuza dek boku yedim.

Eve geri döndüğümde parti tam bir kaos içindeydi. Hokey takımının çoğu gitmiş ama futbolcular hâlâ bira pong oynuyor. Kızlar yavaş yavaş kıyafetlerinden kurtuluyor ve kalp atışlarımdan duyamadığım müzik eşliğinde dans ediyorlar. Dikkatim basamaklardan dans pistine kayıyor ve sonra tekrar basamaklara dönüyor. Bir elim boğazımda ve hareketlerimi yönlendiren dürtülerle basamakları teker teker tırmanıyorum.

Odaya girip benim olana dokunmasını izlersem ona ayarladığım masum adamı öldürebilirim.

Bunun yerine, Rush'ın partilerde kimsenin kullanmasına izin vermediği banyoya gidiyorum çünkü kimsenin "duşta sevişmesini" istemiyor ve bana boyumu verdiği için sperm donörü babama şükrediyorum. Kolayca uzanıp kapı pervazının üstünden anahtarı alıyorum ve içeri girdikten sonra kapıyı kapatıyorum.

Aynada kendime bakmaya tahammül edemiyorum çünkü kendimi bok gibi hissetmem gerekirken planımla çok yüce görüneceğimi biliyorum.

Taytum ruhumu umursamıyor, o yüzden lanetlensin.

Duş açılıyor ve her kızın en sevdiği *sıcaklığa* ayarlanıyor.

Buhar etrafımda dalgalanıyor ve neyse ki aynayı buğulandırıyor da kendimle yüzleşmek zorunda kalmıyorum. Hava nefes alamayacak kadar yoğunlaştığında ve ter sırtımdan aşağı damladığında, kapıyı kırıyorum ve Niagara Şelalesi gibi dışarı akıyor.

Duvara yaslanıp bekliyorum. Ellerim ceplerime giriyor ve bacaklarımı bileklerimden kavuşturuyorum. Saç çizgimden düşen her ter damlasında kalbim daha da hızlı atıyor, ama yangın alarmı nihayet çalıp evin geri kalanını harekete geçirdiğinde, ilerleyip duşu kapatıyorum. Kapıyı daha da açıp tüm yatak odalarının aynı anda açıldığını görüyorum.

Taytum iki kapı aşağıda ve önemsedığım tek oda orası.

Şehvetli ya da sarhoş hallerinde herkesin kafası karışıktır. Bana sorarsanız pek bir fark yok. Yarı giyinik bir halde, elleriyle kulaklarını kapatarak merdivenlere doğru sendeliyorlar ve sonra Taytum'un Knox'u takip ettiğini görüyorum.

Tamamen giyinik ama berbat görünüyor. Gömleği eğri büğrü ve saçları uçlarından birbirine karışmış. Ona bir kez bakıyor ve diğerlerinin izdihamına karışırken omuz silkiyor. Şiddetli alarm, nabzımın hızlı atışına karışmaktan başka bir şey yapmıyor ve koluna yapışmak için yanından geçmesini bekliyorum. Onu buharlı banyoya çekiyorum ve nefesi kesiliyor.

Benim olduğumu anladığında odayı gözden geçiriyor ve bakışlarını tekrar benimkine çevirmeden önce sisli aynada oyalanıyor. Kapıyı yavaşça kapatıyorum ve bu, Rush ve ekip arkadaşları tarafından yavaşça kapatılan yangın alarmlarından gelen bazı bip seslerini bastırıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sorusunun retorik olduğu açık. "Yangın alarmını sen mi çalıştırdın?"

Taytum rahatsız olmamış gibi davranıyor ama ben boynunda oyalanıyor ve nabzının derisinin arkasında bir fırtına gibi atmasını izliyorum. Ona doğru bir adım atıyorum. "Ben yaptım." Söz konusu o olduğunda sahip olduğum kontrol eksikliği acınası.

Okyanus mavisi gözlerini deviriyor ve ben de ona doğru bir adım daha atıyorum. Öne uzanıyorum ve elimi saçlarında gezdirerek dağınık saçlarını düzeltiyorum.

Taytum elimi geri itiyor. "Neden bana birini ayarladın ve tam her şey yoluna girecekken bunu mahvettin? İnanılmazsın, Ford."

"İyi mi oluyor?" Öfkeyle alay ettim. "Sana nasıl dokunduğunu gördüm. Unutma, tahrik olduğunda neye benzediğini biliyorum."

Ağzı düzleşiyor. "Gördüm de ne demek?" Tek kelimeyle cevap veriyorum. "Pencere."

Derin derin nefes alıyor ve sonra kollarını sevdiğim o şımarık tavrıyla kavuşturuyor. "Bir hafta içinde ikinci kez bir randevuya müdahale ediyorsun ve beni buna zorladın."

"Randevu." Gülüyorum ama sesim sert çıkıyor. "Sikiş seansı demek istiyorsun."

Taytum ve ben kafa kafayayız. Bana ters ters bakıyor ve tek düşünebildiğim onu nasıl öpmek istediğim. Onun ağzını benimkiyle değiştirmek istiyorum.

Lanet olsun, ne yapıyorum ben?

"Tamam." Ağzına bakıyorum. "Randevu, sevişme seansı, ne dersen de. Her iki durumda da, madem sonunda sabote edecektin, neden beni ona ayarladın?!"

Hızlı hareket ederim.

Onu banyo kapısına doğru zorluyorum ve ağır bir nefesle aynı anda kapıya vuruyor. Arkasına uzanıp kapıyı kilitliyorum. Klik sesi, çalmaya devam eden yangın alarmının sesini bastırıyor ve onu içeri hapsetmek için ellerimi tahtaya vuruyorum. "Çünkü!"

Taytum meydan okurcasına omurgasını dikleştiriyor ve *Tanrım*, o kadar güzel ki. Pürüzsüz tenini ve kadınsı yüz hatlarını tek bir kusur bile örtmüyor. Dudakları öpülesi ve vücudu ellerime her zaman o kadar mükemmel oturuyor ki günün her saniyesi onu arzulamaktan kendimi alamıyorum. "Neden, Ford?" diye tekrarlıyor. "Sonrasında sinir krizi geçireceksen neden bana birini ayarlıyorsun?"

Kafam söylenmemiş birçok gerçeğe karmakarışık ve tek yapabildiğim düşünmeden bir şeyler gevelemek. "Çünkü eğer başka biriyle kaçmazsan, o zaman daha istekli olacağım-" *Dur*. Kendimi durdurmak için dişlerimi gıcırdatıyorum.

Gözlerindeki pırıltı bir cesaretle parlıyor. "Ne yapmaya meyilli?"

Avucum onun belindeki kıvrımda yerini buluyor ve bu bana her şeyi sorgulattırıyor. "Seni benim yapmaya meyilli olacağım."

TAYTUM

Bir ateş çemberinin içindeyiz ve çıkış yolu göremiyorum.

Kelimenin tam anlamıyla alarmlar çalıyor ve Ford beni fark ettiğinden çok daha sıkı tutuyor. Sonsuza kadar bu banyoda kalabilirim, o bana hissettiklerini kontrol edemiyormuş gibi bakarken, ben de ona doğru düşebilirim. Sert göğsü benimkine bastırıyor ve yüzümdeki eli ikimizin de hissettiği bir korkuyla sıkılaşıyor.

Kalbi bir maçın sonunda buzdan yeni çıkmış gibi çarpıyor ve ben onun adını söylüyorum. "*Ford*," diye uyarıyorum. Yüksek sesle söylemeye gerek yok. İkimiz de yaptığımız şeyin geri tepeceğini biliyoruz.

Ağzı yaklaşıyor ve beni öpmesi için ona yalvarmak istiyorum. Sessizliği bozup "Bana Walker de" dediğinde nefesi benimkine karışıyor.

Gömleğini kavriyorum ve o da gırtlaktan bir ses çıkarıyor. Ağzı benimkine yaklaştığında midem bulanıyor ve sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Öpücük acil ya da aceleye getirilmiş değil. Bunun yerine, hesaplanmış ve istikrarlı.

Ve sıcak.

Belimi sıkıyor ve ben de ona doğru bastırıyorum. Sert boyu bana sürtünüyor ve ben onun avuçlarında titriyorum. Bacağım kalkıyor ve onu sarıyorum, o da dilini yavaşça benimkinin üzerinde gezdiriyor, sanki bana kelimeler kullanmadan bir şeyler anlatmaya çalışıyor.

"Bağımlılık yapıyor," diye mırıldanıyor ve bir anlığına geri çekiliyor. Bana uzun uzun bakıyor, kaşları şaşkınlık ve belki biraz da suçlulukla çatılmış, ama daha fazlası için geri dönüyor ve ben de isteyerek ona veriyorum.

Eli belimden kayıyor ve dudağımı ısırırken aynı anda beni arkadan kavriyor. Sızlanıyorum ve Ford beni susturmak için geri çekiyor. Gözlerimin içine bakarken parmak eklemlerinin arkasını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirene kadar yangın alarmının sustuğunu fark etmiyorum. "Sessiz ol."

Başımı salladım.

"Ama endişelenme." Ağzıma bakıyor. "Onun bitiremediğini ben bitireceğim."

Ford köprücük kemiğim boyunca uzanan hassas noktaya indiğinde başım kapıya çarpıyor. Dili tenime her vuruşunda sıcak ve ıslak oluyor ve bir zevk çılgılığı kaçmakla tehdit ediyor.

Kotumun düğmesinin patlaması bacaklarımın arasında bir kıvılcım yaratıyor. Onları açıyorum ve Ford'un beni daha derinden öpmesiyle, sanırım onaylıyor. Eli külotumun altına girdiğinde zevk kıvılcımları tenime hücum ediyor ve ne kadar tahrik olduğumun kanıtına sürtünüyor.

"Çok ıslaksın. Her şeyin benim için olduğunu söyle," diye fısıldıyor ağzıma karşı. Başparmağı klitorisime sürtünüyor ve hareket o kadar yavaş ki kendimi korumak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Ya öyle olmadığını söylersem?" Ben sorarım.

Bir parmağını içime sokuyor. "O zaman sana yalan söylediğini anladığımı hatırlatırım."

Kalçalarım hareket ediyor ama elini kalçama koyarak beni durduruyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve beni şaşırtacak şekilde, o çok sevdiğim pis sırtışını takmıyor. "Sana yardım etmeyi bıraktım, Taytum."

Bir parmağını daha sokup benimle oynadığında zevk artıyor. Parmakları alaycı bir şekilde dikkatimi dağıtıyor. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

Ford'un teni de benim hissettiğim gibi kızarıyor. Parmaklarını içime her soktuğunda dili alt dudağını ıslatmak için dışarı kayıyor.

Öp beni.

Adem elması sallanıyor. "Randevular. Tek gecelik ilişkiler. Sana yardım etmeyi bıraktım." Gözlerini benimkiler arasında gezdiriyor. "Ben çok bencilim. Seni tamamen kendime istiyorum."

Kalçalarımı eğiyorum ve o beni kıran noktaya vuruyor. Gözlerini kapatıyor ve ben daha fazlasını isteyerek gerildiğimi hissediyorum. Ben de bencilim, çünkü daha sonra bunun için kendini hırpalayacağını ve yarın kardeşimin yüzüne bakmakta zorlanacağını biliyorum, ama onu durdurmak çok doğru geliyor.

Ford bir keresinde bana, annesinin ölümü nedeniyle hayattaki tek korkusunun terk edilmek olduğunu söylemişti, bu yüzden sonunda Emory ile olan arkadaşlığını ve kendi bütünlüğünü bozma riskini almaya devam etmeyeceğini biliyorum.

Çocukluğumuzdan beri benim ve ailemin hayatında bir yeri var. Bir şeye başladıysak ve işe yaramadıysa işler nasıl eskisi gibi olabilir ki?

Olmazdı.

Çizgiyi bir kez *açıkça* aştığımızda, artık geri dönüş yoktur.

Bu da buna bir son vermem için bir sebep daha. Ama onun yerine yüzüne bakıp "Ben de bencilim" diyorum.

Başını eğiyor ama durmuyor. Başparmağı klitorisime değiyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Nasıl yani?"

"Çünkü tek yapmak istediğim beni kendine saklamayı söylemek."

Ford'un göz bebekleri büyüyor ve ben kendimi düşüşe hazırlıyorum. Yumuşak iniltimi ağzıyla yakalıyor ve ikimiz de kontrolden çıkıyoruz. Her yerime dokunuyor ve ben de aynısını yapıyorum. Ellerim sıkı omuzlarında geziniyor, sonra onları bırakıp gömleğinin altına giriyorum. Sıcak teninin avuçlarıma ve avuçlarının vücuduma verdiği hissi seviyorum.

Her öpücüğün arasında "Karşılaştırılabilecek hiçbir şey yok," diyor. "Bir şeyler bulmaya çalıştım ve her seferinde elim boş döndüm."

Dişleri alt dudağıma batıyor ve vücudum bacaklarımla arasındaki hızlı hareketleriyle sarılıyor. Ona doğru kıvrılıyorum ve o da kulağıma fısıldayarak beni cesaretlendiriyor: "Tek düşündüğüm şey senin merhametimde olman."

"Ah," diye inliyorum.

Ford'un ağzı benimkini kaplıyor ve sıcak hırıltısı boğazımda titreşiyor. Bu beni uçurumun kenarına itiyor ve parmaklarının etrafına hızlı ve sert bir şekilde geliyor. İçime daha fazla iterken alnını köprücük kemiğime bastırıyor ve zevkten sersemlemiş durumdayım. Bana baktığını hissettiğimde nihayet gözlerimi açıyorum. "Başka bir erkeğin seni boşalırken görmesine asla izin vermeyeceğim."

Sonunda elini pantolonumdan çıkardığında gözlerim doluyor. Öne doğru uzanıp yakasından tutuyorum ve onu daha yakına sürüklüyorum çünkü bu banyodan çıktığımız anda işlerin karışacağını biliyorum ve oyunu bir süre daha oynamak istiyorum.

"Henüz değil," diye yalvarıyorum. "Kal ve bana daha fazlasını ver."

Burnu benimkine değiyor ve ben onun sıcak nefesiyle sarhoş oluyorum. Ford'un beni başkasıyla görmeye dayanamadığını, çünkü beni istediğini bilmek benim için doyumsuz bir özlem.

Yaşadığımı hissediyorum.

Ford ağzını kulağıma götürdüğünde kalbim hızla çarpıyor. "İsterdim ama yapamam."

Pencerenin dışında yanıp sönen ışıkları görmek için tam zamanında geri çekiliyorum. Ford'un sabit elleri belime yapışmış, ama hafifçe küçük banyo penceresine doğru dönüyor ve yemin ederim kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Aman Tanrım." Elimle şişmiş dudaklarımı kapatıyorum. Bana dönüyor ve kibirli bir hava onu takip ediyor. "Bak küçük numaran nelere sebep oldu!"

Ford'un yanından hızla geçip camdan dışarı bakıyorum.

Arkamda belirdiğinde nefesi sıcak ve keyifsiz bir şekilde boynuma değiyor. Geriye doğru bakıyorum, sırtıyor. "Hay aksi."

Bir süre sessizlikten sonra kendimi gülümserken buluyorum. Beni Knox'tan uzaklaştırmak için uyguladığı çılgın taktiğe gülmeye başlıyorum ama tanıdık bir sesin adımı söylediğini duyar duymaz duruyorum.

"Kahretsin." Ford hemen geri çekildi. Bana utançla bakmadan önce gözlerini kapıya dikti. Yüzüme bir tokat gibi iniyor ve inmemesi gerektiği halde canımı acıtıyor.

Yüzünde bir farkındalık beliriyor, çünkü beni okuyabilen biri varsa o da o. "Tay." Bana doğru ilerliyor ve saniyeler önce ateşle dolu olan mavi gözleri çaresizlikle donuklaşıyor.

"Sorun değil." Omuz silkiyorum ve rahatsız olmamış gibi davranıyorum. "Biz... biz sadece o ana kapıldık." Ama bu sadece bir an değildi.

Ama kardeşim kardeşlik evinde adımı haykırırken, öyleymiş gibi davranacağız.

FORD

Taytum'a aval aval bakan itfaiyecinin yanından geçiyorum ve Rush'a ne dediğini duyuyorum. "Evet, şans eseri olmuş olmalı. Ben olsam bir daha olmaması için alarmların pillerini değiştirdim."

Boğazımı temizliyorum. *Şans eseri.*

"Emory, ben iyiyim." Taytum, Emory'yi boş öğrenci yurduna doğru sürüklerken ona zar zor yetişiyor.

Merdivenlerde Emory ile karşılaştığımızda hızlıca ayağa kalktık. Aramıza bakarken ağır kaşları çatıldı ve ben hemen harekete geçtim. Ona yalan söyledim ve alarmlar çalmaya başladığında Taytum'u aramaya gittiğimi ve onu bir şeker krizinde bulduğumu söyledim.

"Emin misin?" Emory sorar.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve arkalarından giderken rahat davranmaya çalışıyorum. Taytum kolunu çekti ve Emory kendi isteğiyle bıraktı. "Evet, şekerimi nasıl kontrol edeceğimi ve kendime ne zaman ilaç vermem gerektiğini biliyorum *baba*. Sakin ol."

"O iyi, Em," diye ekliyorum.

Gözlerimi Taytum'dan uzak tutmak için bilinçli bir karar veriyorum, özellikle de onun önünde. İkna olmuş görünmüyorum. "Her neyse. Seni eve götürüyorum. Hadi gidelim."

Taytum tereddüt ediyor ve ben araya girip onu eve götüreceğimi söylemeyi çok istiyorum ama bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Nedenini soracak ve ben de başka bir yalan uydurmak zorunda kalacağım. Bu noktada her yerde yalanlar var.

Taytum, "Senin yardımın olmadan da eve gidebilirim," diye vurguluyor. "Git," diye ısrar ediyor ve arabanın kapısını açıyor.

Tekrar tereddüt ediyor ve mavi gözlerini bana doğru çevirdiği anda bedenim yanıyor.

Bunu bana yapmayın, sessizce yalvarıyorum.

Kalın tükürüğümü yutuyorum, bakışlarımı olabildiğince sabit tutuyorum ve

"Sonra" diyorum. Sonra mı? Cidden *sonra* mı dedim?

Endişe yaratmadan kendimi defalarca yumruklayabilseydim, yapardım.

Emory bana tuhaf tuhaf bakıyor ama ben hemen dönüp arabama yöneliyorum çünkü davranışlarıma bir anlam veremiyorum. Direksiyonun başına geçtiğimde kafamdaki gürültüyü bastırmak için müziğin sesini açıyorum. Kirli düşünceler, istekler, reddetme ve suçluluk duygusundan oluşan bir küme. Kendime çok ihtiyaç duyduğum bir mola vermek için yurt odama geri dönmeye niyetliydim ama

onun yerine kendimi pistte buluyorum.

Sadece ben, pist ve disk var.

Sopamı geriye sallıyorum, buzun üzerinde dengede duruyorum ve küçük siyah bisküviyi ağa fırlatıyorum.

Swish.

Çalka

la.

Çalka

la.

Terapi seansımın yarısında Taytum'dan uzak durmak için her türlü nedeni sıralamaya

başladım. "Emory senin en iyi arkadaşın ve seni öldürecek." *Şipşak*.
"Ölmek için çok gençsin." *Swish*.
"Ayrıca, ölmek için fazla yakışıklısın." *Swish*.
"Her şeyini kaybedebilirsin." *Swish*.

"İşler ters giderse, hayatındaki tüm aile istikrarı gider." *Swish*.

"Onu kaybedebilirsin." *Swish*.

Son pakı buzun üzerinde uçururken göğsüm kabarıyor. Kaleye girmiyor, bu da beni kızdırıyor. Taytum'dan uzak durmak için tüm bahanelerim geçerli.

Ailesi beni çocukken en çok ihtiyaç duyduğum anda evlat edindi. Onlar olmasaydı, bu pistte kayıyor olmazdım. Emory olmasaydı, sadakatin gerçek anlamını bilemez ve birini aileden saymak için kan bağınızın olması gerekmediğini anlayamazdım. Ve Taytum olmasaydı, şu an olduğum adamın yarısı bile olamazdım. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımdan vazgeçerdim.

Alnımı cama dayayıp günah kutusuna bakıyorum. Olmam gereken yer orası. Buzun üzerinde koşturmaktan derin nefesler alırken sıcak nefesim camı buğuyla dolduruyor ama umduğum gibi beni yormadı.

Arabama bindiğimde hâlâ nefes nefese kalmıştım. Gösterge paneli saatin gece yarısını çoktan geçtiğini ve kampüsün yavaş yavaş sakinleşmeye başladığını söylüyor. Sokaklar bomboş ve sadece ben, ay ve Taytum'un kız öğrenci yurdunun önünde hâlâ aydınlık olan tek pencere var.

Yatak odasından gelen turuncumsu ışıltıya bakarken kalbim hızla çarpıyor. Pencere açık ve perdesi rüzgârla savruluyor. Kendime bunun bir karşılama jesti olduğunu söylüyorum. Bir kabuk parçası avucuma sürtündüğünde tıslıyorum ama çatının küçük eğimiyle göz hizama gelene kadar çıplak kış ağacına tırmanmaya devam ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, beklediğim gibi orada değildi.

Ağaçtan inip arabama binmeli ve eve gitmeliyim ama söz konusu o olduğunda hiç iradem yok.

Açıkça.

Uzun bacaklarım sayesinde bir ayağımı çatıya koyabilirken, kendimi akçaağacın kalın gövdesine yaslayarak sabit tutabiliyorum. Kalbim karnımda kiremitleri teker teker sürüyorum ve pamuksu örtüyü kenara itmek için tek parmağımı kullanıyorum.

İnsülin kalemimi hazırladığını gördüğümde sinirlerim yatışıyor. Şeker seviyesini bilerek bozduğu konusunda beni bilgilendirdiğinden beri, gerektiği zaman almadığı için endişeleniyorum.

"İnsülinini aldığını gördüğüme sevindim," diyorum bir bacağımı pencere aralığından içeri iterek.

Çılgık atar ve kalemi yere düşürür. "Ford! Pencereme tırmanarak ne halt ediyorsun?" Onu bariz bir bakışla kıstırmadan önce açıklığa bir göz attım. "Açıktı."

Sinirlenmiş gibi davranıyor. Yeni taranmış sarı saçlarını omzuna atıyor ve bana pis bir bakış fırlatıyor ki bu beni cesaretlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Pencereyi kapattıktan sonra vücuduna göz gezdiriyorum ve üzerinde pijamalarının olduğunu fark ediyorum.

Çok tatlı görünüyor.

Pembe bir şort ve üzerinde gelişigüzel yerleştirilmiş küçük kırmızı kalpler olan bol, uyumlu pembe bir üst. Yemin ederim, göğüs uçlarının olduğu yerde iki kalp var ve sütyen giymediğini görünce ağızım sulanıyor.

Kollarını kavuşturduğunda gözlerimi tekrar yüzüne çeviriyorum. "Bu çok sapıkça."

Ona takıntılı olduğumu düşünürsek, ne kadar da uygun.

Ona doğru yürüdüğüm süre boyunca göz teması kuruyoruz. Kolayca eğiliyorum ve insülin kalemimi alıyorum. "Umarım kendine uygun dozu veriyorsundur," diyorum.

İç çekiyor ve sıcak nefesini ağızımda hissetmek için daha yakına eğilmekten kaçınmak zorunda kalıyorum. Kendimi toparlamam lazım. "Öyleyim."

"İzin ver." Kalemi bir elimde sabit tutuyorum ve pembe pijamasının üstünü yavaşça kaldırıyorum, parmaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum, sanki o bir uyuşturucuymuş ve ben de bir bağımlıymışım gibi. Tüylerinin diken diken oluşunu ve göğsündeki yükselişin benimkiyle eşleşmesini kaçırmıyorum. Yutkunuyorum, karnındaki hassas deriyi çimdikliyorum ve ona hazır olup olmadığını soruyorum.

Gözlerimiz tam ortada buluşuyor ve pistte aklıma gelen tüm bahaneler, kendimi dizginlememle birlikte yok olup gidiyor. Kalemi karnına bastırıp sessizce ona kadar sayarken birbirimizi tutmaya devam ediyoruz. Kalemi yere bıraktıktan sonra elim sırtının alt kısmında kalıyor ve onu örtmek için ipek üstünü yavaşça aşağı çekiyorum ama gitmesine izin veremiyorum.

Ve gözlerindeki bakışa bakılırsa, bunu yapmamı istediğini sanmıyorum.

"Bana gitmemi söylemek zorunda kalacaksın," diye itiraf ediyorum ve gitmemesi için Tanrı'ya dua ediyorum.

İliklerime kadar hissettiğim bir ihtiyaçla titriyorum. Ona her dokunduğumda, onu her öptüğümde, ona her *baktığımda*, bu beni biraz daha içine çekiyor. Bu noktaya nasıl geldik bilmiyorum ama onu ilk öptüğüm gece sınırı aşmıştım ve tekrar geçebileceğimden emin değilim.

Taytum bana doğru bastırıyor ve kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum. "Sana gitmeni söylememin ne anlamı var? Zaten beni hiç dinlemiyorsun ki."

Göğsüm daralıyor. Bunun tek seferlik bir şey olacağına dair kendime sessizce söz veriyorum. Sadece onu sistemimden atmam gerekiyor ve sonra her şey normale dönecek.

"Bir kez mi?" Ben soruyorum.

Bunun bir yalan olmadığını düşünmek için kendimi kandırıyorum ve o da bunu daha da ileri götürmeye yardımcı oluyor. Taytum yutkunur. "Peki ya senin kuralların? Hokey oyuncularını beceremeyeceğimi söylediğini sanıyordum." Seğiriyorum. "Kurallarımın canı cehenneme."

Kimyamız yükseliyor ve kanım ihtiyaçla çığlık atıyor. Onu kucadıma alıyorum ve bacaklarını kolaylıkla belime doluyor. Yatağına doğru yürürken ona bakıyorum. "Seni sistemimden çıkarmam gerek."

Başını sallıyor. "Aynen."

"O zaman hazırlan," diyorum onu sırt üstü yatırırken, "çünkü bu gece en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi değilsin." Bilekleri elimde sıkıştı ve onları yastığa sabitledim. "Bu gece benimsin."

TAYTUM

TEHLİKELİ GÖRÜNÜYOR ve ben bunu seviyorum.

Parmakları pijama şortumun bel bandına takılınca kalçalarımı kaldırıyorum. Her yerde hissettiğim bir acelecilikle onları aşağı çekiyor.

"Yüce Tanrım." Külot giymediğimi görünce beyaz dişleri alt dudağına gömülüyor. "Sanki geleceğimi biliyordun."

Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. İkimiz de bunun tek seferlik bir şey olduğu konusunda hemfikir olduğumuzdan, gerçeği söylememe izin veriyorum. "Umuyordum."

Ford nefes veriyor ve ben her zaman onun eğlenceli ve flörtöz yanını tercih etmiş olsam da, ciddi yanına doyamıyorum. Bana bir yemekmişim gibi bakıyor ve ben de onu memnuniyetle besliyorum.

İhtiyaçtan sarhoş oldum. Bacaklarım aralanmak için yalvarıyor, böylece ağzını tekrar aralarında hissedebiliyorum, bu da beni deliliğin sınırına getiriyor. Becerikli parmakları gömleğimin düğmelerine uzandığında nefes nefese kalıyorum. Her bir düğmeyi yavaşça, beni onun altında solduran bir hızla hak ettiği deliğe itiyor.

"Sabırlı ol," diye uyarıyor. "Seninle zaman geçirmeyi planlıyorum, Kalpkıran."

Gömleğim açıldığında serin bir hava göğsümü kaplıyor. Ford gömleğimi yavaşça bedenimden çekip çıkarıyor ve kısa bir süreliğine gözlerini kapatışını hayretle izliyorum. Parmaklarım yumuşak saçlarına dalıp uçlarını çekiştiriyor ve gözleri açıldığında aniden mavi bir alevle karşılaşıyorum.

"Tek bir kusurun bile yok," diye mırıldanıyor.

Kendini yukarı kaldırıp ağzımı kendi ağzıyla kapattığında eğiliyorum. İlk dokunuşta bir inilti kaçıyor, ama dilini benimkine karşı sahiplenerek hareket ettirerek onu yiyor. Onu her yerde arzuluyorum; bacaklarımın arasında, ağzımda, göğüslerimde. *Her yerde.*

Ağzımı doldurmayı bitirdikten sonra yavaşça doğruluyor. Çıplak vücudumun her mahrem yerine baktığında kızarıyorum ve onu izlediğimi fark ettiğinde beni yakan bir şey söylüyor. "Şu haline bak, dokunuşum için ne kadar da çaresizsin."

Bunu inkar etmiyorum. İnkâr ediyorum. Bacaklarımı açıyorum ve ona mükemmel bir görüntü veriyorum çünkü beni ne kadar etkilediğini hatırlamasını istiyorum, özellikle de sabah ikimizin de bunu inkar edeceğini bildiğim için.

Parmağıyla şiş dudaklarımda izler bırakıyor, sonra parmağını göğüslerimin arasından geçirip karnımdaki çukurun üzerinden geçirerek tam klitorisimin üzerine getiriyor.

"Bunun için yalvardığınızı duymak istiyorum, bebeğim."

Yalvarmayacağımı sanıyor. Lambanın ışığını yakalayan o tanıdık şakacı parıltıdan bunu anlayabiliyorum. Onun dünyasını alt üst etmeye karar verdim, tıpkı benimkine yaptığı gibi.

"Yalvarmamı mı istiyorsun, Ford?"

Sırıttırıyor ve reddedeceğimi düşünerek bacaklarımı daha da ayırıyor. "Evet."

Bir saniye önce ağzına götürdüğü dudağını ısıriyorum. "Dizlerimin üzerinde yalvarmamı mı istiyorsun..." Dikkatini topladığında yatak kayıyor. "Ya da böyle mi? Senin için açılmış mı?"

Gülümsemesi kayboluyor ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade beliriyor. "Dokun bana Ford," diye yalvarıyorum.

"*Lütfen.*"

İki parmağı hızla içime girdiğinde sessiz bir iniltiyle başımı geriye atıyorum. Onları yavaşça içeri ve dışarı kaydırıyor ve avucunu klitorisime karşı daha fazla hissetmek için eğri yapıyorum. "*Tanrım.*" Nefesim kesildi.

"Bana nasıl hissettirdiğini anlat." Kulaklarımdaki çınlamadan onu zar zor duyuyorum.

"Söylediğini duymak istiyorum." "Konuşamam..."

Uzuvlarımdan aşağı sıcak bir heyecan dalgası yayılıyor. "Ama boşalabilirsin..." diye geveliyor. "Elimi becer, Taytum."

Ford avucunu klitorisime daha sert bastırıyor ve ben çaresizlikle ona karşı hareket ediyorum. Orgazm hızla geliyor.

Topuklarımı yatağa bastırıyorum ve ağrıyorum. "İşte bu, bebeğim," diye cesaretlendiriyor. "Benim için gel ki sonra senin tadına bakabileyim."

Aman Tanrım.

İnlemeye başladığımda Ford'un eli ağzıma çarpıyor. Parmaklarını çekip ağzına sokana kadar kalçalarımı tekrar tekrar yuvarlayarak dalgaya biniyorum. Onları emerken çukur yanaklarına bakıyorum ve hemen durumu ona çeviriyorum.

Bileğini kavradım, parmaklarını ağzından çıkardım ve kendiminkilere soktum.

Sertçe emdiğimde çenesi gevşiyor. Gömleğinin eteği elimde ve parmaklarını ağzımdan düşürdükten sonra gömleği kafasının üzerinden yukarı doğru itiyorum. Ford'un vücudunda görünen her bir kas sıkışmış. Ellerini kotunun düğmesine götürdüğünde karın kasları titriyor. Ön kolları boyunca uzanan ve sıcak bir çekimle pompalanan damarlara hararetle bakıyorum.

Bacaklarımdan arasından akan aynı sıcak çekim.

Ford her zaman yakışıklı olmuştur. Altın sarısı saçlar, masmavi gözler, herkesin nefesini kesen bir gülümseme ve buz üzerinde kesinlikle kusursuz olduğundan bahsetmiyorum bile. Hayatımda ilk kez, bana şu anda baktığı gibi bakarken bunları düşünmek sinir bozucu gelmiyor.

"Yatak odasında yeterince deneyimi olmadığını iddia eden biri için oldukça yaramaz görünüyorsun," diyor Ford, üzerinde boxer'ından başka bir şey yokken. Eli bana doğru uzanıyor ve ben de isteyerek yaklaşıyorum. Başparmağı şişmiş alt dudağıma sürtünüyor ve karnımın alt kısmında sıcak bir şey kıvrılıyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Yanaklarım sıcaklıkla doluyor ve kaşları çatılıyor. "Şimdi orada neler olduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

Güçlü çenesini titreyen parmağımla izliyorum ve boxer'ındaki çıkıntıda durmadan önce iyi tanımlanmış göğüs kaslarının arasında gezdiriyorum.

"Neden sana göstermiyorum?" Fısıldıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve Ford'un parmakları hemen saçlarıma dalıyor. Ben ona bakana kadar saç tellerimi çekiştiriyor. Tavana bakmadan önce başını sallıyor. "Hayır. Ayağa kalk Taytum."

Tek görebildiğim çenesinin keskin köşeli kısmının ileri geri oynaması ve ben de doğal olanı yapıyorum. "İstedığimi almamı söyleyen sen değil miydin?"

Alay ediyor. "Ve istediğin bu mu? Bana sakso çekmek mi?"

Dürüstçe cevap veriyorum. "Senin de bana yaptığın gibi aklını kaçırmamı istiyorum."

Alaycı bir şekilde gülüyor ve sonunda dizlerimin üzerindeki bana bakıyor. "Ben zaten oradayım Taytum. Seni o aptal barda öptüğümünden beri doğru düzgün düşünemedim."

Kendime saklamam gereken bir gerçek dudaklarıma hücum ediyor. "Seninle tanıştığımdan beri doğru düzgün düşünemiyorum Ford."

Nefesinin altında duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Bizi bu hayali, bir gecelik mutlulukta tutmak için umutsuz bir girişimde bulunarak, boxer'ını aşağı çekiyorum ve bana izin vermesini bekliyorum.

Tek gereken bir bakış.

Öne eğilip gülümsüyorum.

Onu yavaşça öldürmek üzereyim, tıpkı hayatımın büyük bölümünde bana yaptığı gibi.

FORD

Durması için onu ayağa kaldırmak amacıyla elimi saçlarının arasına sokuyorum ama bunun yerine onu *gerçekten* istediğim yerde tutuyorum. Taytum'un mükemmel dudakları sikimin etrafını sarıyor ve ben doğru düzgün göremiyorum. Eli boğazıma da dolanmış olabilir çünkü şimdi durmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Onu önümde diz çökmüş halde hayal etmeme izin vermemenin verdiği kısıtlama, şimdi merhametime kalmış, beni öldürmeye çalışır gibi sikimi emerken tamamen paramparça oldu.

"O kadar seksisin ki sana bakmaya bile dayanamıyorum."

Ağzı sikimle doluyken gülümsüyor ve içimden boğuk bir kahkaha yükseliyor. Taşaklarım karıncalanıyor ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama kalçalarımın arkasından kavırıyor ve beni boğazının arkasına doğru itiyor. *Tanrı aşkına.*

Saçlarını çekiştiriyorum ve aynı anda ağzından çekiyorum. Bir patlama sesi geliyor ve Taytum dizlerinin üzerinde, parlayan, şişmiş dudaklarıyla somurtarak kalıyor.

"Sen de kimsin be?" Onu ayağa kaldırarak sordum.

Güzel kirpikleri, kampüsteki diğer tüm erkeklerle birlikte benim de çalmak için can attığım gerçek bir masumiyetle çarpıyor.

"Sen..." Kelimeler benden kaçıyor. Konuşmak istemiyorum. Konuşamam. Çok fazla şey söyleyeceğim. Taytum başını yana eğiyor ve ben de sanki beni çağırıyormuş gibi boynuna odaklanıyorum. Narin derisini emiyorum ve bacaklarından birini sırtıma dolamak için çekiyorum. Kukusu ıslak ve kendini bana sürttüğünde neredeyse parçalanıyorum.

Boğuk bir sesle tek bir kelime söyledim. "Prezervatif."

Onu hamile bıraktığımı hayal edebiliyor musun?

Onun benim bebeğime hamile olduğu düşüncesinin olması gerektiği kadar korkutucu olmadığını fark ettiğimde duraksıyorum.

Aceleyle cüzdanımı aldım ve bir prezervatif çıkardım. Ben takarken Taytum pür dikkat beni izliyor. Sonra tekrar onun her yerine dokunmaya başladım. "O kadar ıslaksın ki bu beni çıldırtıyor," diye itiraf ediyorum.

Kollarıma geri döndü ve bana sarıldı. Rekor bir sürede yatağa uzandık ve kontrolün onda olması için başucuna yaslandım. Bu noktada ona karşı kendime güvendiğimden emin değilim ve o da görüldüğü kadar deneyimli değil.

Ellerim göğüs kafesine doğru kayıyor ve onu sabit tutuyorum. Yavaşça yere çöktüğünde saçları etrafımızda kalın bir perde oluşturuyor. Kalbim küt küt atıyor. İkimiz de nefes almayı bırakıyoruz. O kadar samimi ki yanlış hissettirmesi gerekir ama hissettirmiyor. Sanki evimdeymişim gibi hissediyorum.

Alıştıktan sonra üzerimde hareket etmeye başlıyor ve ellerim kalçalarına iniyor. Yumuşak etine gömülüyorum ve onun küçük iniltileri, bağlarımın her birinin kopuşunun çılgınlıkları oluyor. "Beni mahvediyorsun," diye inleyerek başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Daha hızlı hareket ediyor ve güzel, pembe meme uçları büzülüyor. Orgazm olup başını arkaya attığında tamamen büyüleniyorum. Benim için kendini kaybetmesini izliyorum ve büyüleniyorum. Bencilce, benden başka hiç kimseden bu kadar yüksek hissetmemesini umuyorum, çünkü ondan başka hiç kimseden bunu alamayacağımı biliyorum.

Müstakbel kocasını sikeyim.

Taytum benim.

Amcığı beni sıkıyor ve elimde olmadan bir amaç uğruna hareket ediyorum. Saçları yatağa dökülmüş halde sırtüstü yatıyor ve ben kendimi tutamadan ona doğru ilerliyorum. Tırnakları sırtıma batıyor ve kendimi durmaya zorluyorum,

sahiplenici çizgimin çok fazla olmasından korkuyorum, ama adımı inliyor ve "Lütfen durma-" diyor.

Hızımı artırıyorum ve ağzımızı şimdiye kadar yaşadığım en özensiz, en seksi öpücükle birbirine yapıştırıyorum.

İstmeden de olsa

Ona her şeyimi veriyorum ve o da hiç tereddüt etmeden alıyor.
Elim yatak başlığının üstüne kenetleniyor ve o tekrar sikimin etrafına geldiğinde can havliyle tutunuyorum.
"Siktir," diye inliyorum. Amcığı gitmeme izin vermiyor ve sonunda tüm zevkimi prezervatifin içine boşaltıyorum. Ondan başka bir şey görmüyorum, ondan başka bir şey hissetmiyorum ve ondan başka bir şey duymuyorum.
Nefes nefese kalışı sersemliğimi dağıtıyor. Amcığı beni bir kez daha sıkıyor ve neredeyse ikinci kez geri döndüğümde gözlerim açılıyor. Çabucak ondan çekiliyorum çünkü *ne sikimse*.
Gözlerimiz birbirine takılıyor ve ikimiz de tamamen sikilmiş ve uzun zamandır var olan bir kaşıntıyı kaşımış olsak da, bebek mavilerinin ardında avucumun içi gibi bildiğim başka bir şey var.
Artık Taytum'u sistemimden çıkarmanın bir yolu yok. Hoşuma gitse de gitmese de o artık orada.

□

Çok sıcak.

Burnum yumuşak bir şeye sürtünüyor ve koku o kadar tanıdık geliyor ki bir kez daha koklamak için içeri giriyorum. Güneş ışığı ve çiçek gibi kokuyor.

Sakinleştirici.

Onun yumuşak iç çekişini göğsümde hissettiğimde göğsüm genişliyor. Tek gözümü açıp onun Taytum olduğunu teyit ediyorum. Gerçi onun dokunuşunu nerede olsa tanırım.

Vücudum onu bir mil öteden hissedebiliyor.

Durumu yavaşça değerlendiriyorum. Saat daha erken. Sabah güneşi ince perdenin arkasından yeni yeni sızıyor ve yatak odasının zeminindeki atılmış giysilerimizin üzerinde ince bir güneş ışığı çizgisi var. Sanki dün gece ne yaptığımızı hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, elimi dalgınca onun benimkine asılmış pürüzsüz bacağına üstüne sürerken elime bakıyorum.

Yumuşakça inliyor ve nabzımda bir artış oluyor. Altına giriyorum ve o mükemmel dudakları boynuma değiyor. Taytum daha da yaklaşıyor ve bacağı daha da yukarı tırmanıyor. Kendimi tutmaya çalışırken dişlerim alt dudağıma batıyor ama yapamıyorum.

Parmağım kalçasının kıvrımında bir çizgi çiziyor ve onun düzensiz nefesleri benimkilerle eşleşiyor. "Bir tane daha alayım," diye yalvarıyorum.

Çaresizliğimi gizleme zahmetine girmiyorum. Onu yavaşça sırt üstü yatırıyorum ve uykulu gözleri ihtiyaçla dalgalanıyor.

Bir parmağımı içine sokuyorum ve dokunduğumda canlanıyor.

"Zaten ıslaksın," diye törpüledim.

Taytum'un uzun kirpikleri tenine değiyor ve ben onun yanaklarına tekrar tekrar pembemsi bir renk vermek istiyorum.

"Ford." Adım ağzından dökülen bir yalvarış. Birazdan gelecek olan iniltiyi öpmek için alçalıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum onu öperken. "Benim için tekrar gel." *Tanrım, lütfen.*

Taytum gözlerini açıyor ve şehvetle parlıyorlar. İçine bir parmağımı daha sokuyorum ve onun nasıl azdığını pür dikkat izliyorum. Elini tutup yavaşça göğüslerinin arasından geçirerek kalçalarının tepesine indirdiğinde terliyorum.

"Yap şunu," diye onu cesaretlendiriyorum. "Ben burada olmadıgımda kendine nasıl dokunacağını göster bana." Orta parmağı klitorisine daha hızlı sürtünüyor ve salyalarım akıyor.

"Bu en çılgın hayallerimden bile daha iyi." Boştaki elimle çenesini kavriyorum. "Şimdi beni ciddiymişsin gibi öp."

Dili şeytani. Aletim zonkluyor ve çılgına dönüyorum. Kendine dokunmasını izlemek için geri çekiliyorum ve parmağıma karşı titriyor. Biraz daha itiyorum ve kırılmasını izliyorum.

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum, ne kadar büyüldüğümün şaşkınlığı içinde. Geldiğinde çok güzel oluyor. Bana kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şey yapıyor.

Zirveye çıkmayı bitirdiğinde parmaklarımı bacaklarının arasından çekiyorum. Onları aramıza getiriyorum ve bu sefer yalamakla uğraşmıyorum. Onun yerine çenesini sıkıca kavrayıp ağzına sokuyorum. "Şu yaptığın pisliğe bak."

Sertçe emiyor ve kapısının çalınmasıyla ikimiz de olduğumuz yerde durana kadar doe benzeri gözleri beni kavriyor.

Ben yataktan düşüyorum ve Taytum dağınık sarı saçları yüzüne dökülmüş bir halde doğruluyor. "İyi misin?" diye fısıltıyla soruyor. "Taytum!" İkimiz de kapının diğer tarafından gelen sese dönüyoruz. Bu onun kız kardeşlerinden biri.

Vay be.

"Kardeşin az önce geldi ve Ford'un arabasının hemen arkasına park etti. Yanılıyor olabilirim, belki de diğer kızların odalarından birindedir, ama eğer orada seninle birlikteyse ve düşündüğüm şeyi yapıyorsan, görevi *hemen* iptal et."

Kalbim durdu.

Taytum'un eli ağzına gider.

Ayağa kalkıyorum ve sanki buzun üzerindeymişim gibi süzölüyorum.
Ben pantolonumu çekiyorum, Taytum da hızla pijamasının üstünü ilikliyor.
"Rodeo Bar'da oynarken birlikte ne kadar iyi çalıştığımızı hatırlıyor musun?"
Çabucak başını sallıyor ve şortunu çekiyor.
"Tekrar yapmaya hazır ol."

TAYTUM

FORD, Bryn'in beline dokunup onu yatak odasının kapısına yasladığında, paramparça oluyorum. Hissettiğim kıskançlık tamamen delice.

Bunun bir numara olduğunu biliyorum, o da biliyor.

Bunu bilmeyen tek kişi Emory.

Emory yüksek sesle iç geçirir. "Tamam, bu kadar yeter. Ona veda öpücüğü ver ve buraya gel."

Sanki cezalandırılmaya aç biriymişim gibi koridorda, yatak odamın kapısının hemen önünde duruyorum ve Ford'un Bryn'i öpmek için eğilmesini izliyorum. Onu kendine doğru çekip ağzını onunkine bastırdığında midem bulanıyor. Eğer daha önce bilmiyorsam, onun beni ne kadar tükettiğinin farkındayım çünkü göğsümdeki ağrıyla yere yığılabiliyim.

Geri çekilip ona göz kırptığında yanağımın içini ısııyorum ve Emory'yi yolumdan çekiyorum. Peşimden geleceğini bile bile yatak odama giriyorum.

"Bu ne içindi lan?" Emory cevabımı beklerken kaşlarını şaşkınlıkla çatıyor. Sonra Ford odama giriyor ve ben ona bakamıyorum bile.

Aman Tanrım. Kendine gel, Taytum!

"Ne içindi?" Ford sorar.

Emory omuz silkiyor. "Sanırım Taytum yatağın ters tarafından uyandı." Ford mırıldanıyor. "Bana iyi dinlenmiş gibi geldi."

Onu öldüreceğim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne istiyorsun Emory? Yapacak işlerim var."

Ve bu şeyler, kendimi kaybetmeden Ford'a doğru bakabilmek için toparlanmamı da içeriyor. Telefonum ötüyor ve aslında dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

"Eve gitmeliyiz," diyor Emory, her hareketimi takip ederek. Şekerimi kontrol ediyorum ve kan şekerimin düşük değil de yüksek olduğunu görünce şaşırıyorum. Kalemime uzanıyorum ve göz ucuyla Ford'un bana doğru bir adım attığını görüyorum ama onu sessizce uyarıyorum.

"Neden eve gitmek zorundayız?" Kalemimi hazırlayarak soruyorum.

Emory dağınık battaniyelerimin üzerine uzanıyor. Ford kapalı kapıma yaslanırken boğazını temizliyor ve nihayet ona dikkatimi verdiğimde bana bir şey söylemeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Ne?

Gözlerini yatağımın yanındaki yere indiriyor. Onun görüş açısını takip ediyorum ve dizlerimin bağı çözülüyor. Masamı kavıyorum ve Emory hızla doğruluyor. "Sen iyi misin? Bunu yapmak için bizden birine ihtiyacın var mı?"

Ayakkabısı Ford'un kullanılmış prezervatifine bir santim kadar yaklaştığında elim titriyor. Kardeşimin yüzünde endişe belirliyor ve yataktan sıçrayıp yanıma geliyor. Emory insülinimi yapmama yardım etmekte ısrar ederken Ford'a hızlıca bir bakış atıyorum. İşimiz bittiğinde Ford yüzünde okunamayan bir ifadeyle pencereye yaslanmıştı.

"Hepimiz iyi miyiz şimdi?" diye soruyor her zamanki gibi lakayt bir şekilde.

Cevabım kırılmıştı. "Ben iyiyim." Sonra Emory'ye dönüyorum. "Neden eve bir yolculuk yapmamız gerekiyor?"

Emory dağınık yatağıma geri oturdu. Keşke dün gece en iyi arkadaşıyla yatakta neler yaptığımı bilseydi. Ford battaniyelere bakıyor ve muhtemelen benimle aynı şeyleri düşünüyor. Belki de düşünmüyordur, çünkü dilini Bryn'in ağzına sokmakta bir sakınca görmedi.

birkaç dakika önce.

"Çünkü şüpheli bir şeyler dönüyor. Gelecek haftaki maça neden gelmediklerini sordum, gizemli davranıyorlardı."

Utanç yanaklarımı yakıyor. Maça neden gelmediklerini çok iyi biliyorum. Bunu karşılayamazlar. Ve bunu karşılayamamalarının sebebi de benim.

"Merak etme," diye şaka yapıyor Ford. "Seni destekleyeceğim, *Emory Bemory*." Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, muhtemelen gülerdim.

Emory, Ford'un sataşmalarını görmezden gelmeye alışkın olduğu için ona aldırılmaz ve planını açıklamaya devam eder.

"Antrenmandan sonra oraya gidebilir, geceyi orada geçirebilir ve yarın geri dönebiliriz."

Hayır. "Ve ne yapalım? İpucu bulmak için evi mi araştıracaksın? Onlara neden gelmediklerini sordun mu?" Emory alay ediyor. "Evet ve bana en aptalca bahaneyi sundular."

"Hangisiydi?"

"Lennie'nin doğum günü partisini kaçıramayacaklarını söylediler."

Ford bir elini dağınık saçlarında gezdirir. "Lennie mi? Baban Lennie'den nefret eder."

Emory parmağını şıklatır. "Aynen öyle. Bir şeyler dönüyor, bu yüzden eve gidiyoruz ve bu işin aslını öğreneceğiz." "Em-" Başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Gelmek zorundasın. Sana göz kulak olmam gerekiyordu, unuttun mu?"

Yine mi bu? "Ben on yaşında değilim. Yirmili yaşlardayım."

"Ve daha birkaç ay önce neredeyse ölüyordun. Seni burada yalnız bırakmayacağım."

Ford'a bakıyorum çünkü burada kalırsa yalnız kalmayacağım ama o sessizce sormamam için yalvarıyor. Başını hafifçe sallıyor ve ben de kardeşime dönmeden önce yüksek sesle iç çekiyorum. "Peki."

"Eşyalarını topla ve insülinini unutma. Antrenmandan sonra pistte buluşalım, o zaman gideriz." Ben itiraz edemeden Emory kapıdan çıktı.

Ford ve ben yatak odamın karşısından birbirimize bakıyoruz ve meydan okuma beni destekliyor. "Ağabeyimin bizi basma tehdidi olmadan benimle Bexley U'da kalamayacak kadar korkuyor musun?"

Gözleri kısıldı. "Kirli oynuyorsun, Tay."

Kollarımı kavuşturup omuz silkiyorum.

"Sorun nedir?" "Hiçbir şey."

Ford'un mükemmel gülümsemesi beni hazırlıksız yakaladı. Saç fırçamı kaptığım gibi kafasına fırlatıyorum, zaten fırçadan kaçabilecek kadar hızlı olduğunu biliyorum. Kahkahası odamda yankılanıyor. "Senin sorununun ne olduğunu biliyorum."

"Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun," diye çıkıştım.

Kıs kıs gülüyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en alaycı ses. "Küçük gösterimi beğenmedin, değil mi?"

Beni bu kadar iyi tanıdığı için ona lanet olsun.

"Gitsen iyi olur. Kardeşim seni bekliyor."

Ford yatak odamın zemininde yavaş adımlarla ilerliyor. Tam önüme geldiğinde duruyor. Göğsüyle göz hizasındayım ama parmağını çenemin altından geçirince ona bakmak zorunda kalıyorum. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Emory eve giderken seninle burada kalmak istemememin tek nedeni artık kendime güvenmemem."

Hızla geri çekiliyor. Artık aramızda bariz bir çizgi var ve attığı her adımda daha da kalınlaşıyor. Beni düşüncelerimle baş başa bırakmadan önce sırtıyor. "Merak etme, sen ondan çok daha iyi öpüşüyorsun." Çenem düşüyor ve kahkahası merdivenlerden inip ön kapıdan çıkana kadar yankılanıyor.

FORD

KOÇ EMORY'YI İŞARET EDİYOR. "Tamam ama yarın antrenman saatinden önce dönsen iyi olur. Trafikle ilgili saçma sapan bahaneler de istemiyorum."

Emory başını sallıyor ve sonra pist boyunca soyunma odasına doğru kayıyor. Koç bana sesleniyor, ben de buzun üzerinde rahatça ilerleyip küçük bir dönüş yapıyorum ve ona aptalca bir sırıtma gönderiyorum. "Biliyorum, biliyorum. Seni duydum. Merak etmeyin. Saat 10'da çıkacağız."

"On mu?" Koç bağılıyor. "Antrenmana sadece üç saat var!"

Gülüyorum. "Şaka yapıyorum. Yedide çıkacağız, böylece trafiğin yoğun olduğu saatlere yetişebiliriz. En geç on birde dönmüş oluruz."

Koç, arkasını dönüp eşyalarını toplamadan önce bana her zamanki "şanslısın, hokeyde iyisin" bakışını fırlatıyor. Buzda sadece Aasher ve Theo kalmıştı ve onların görüş açısını takip ettiğimde kaydım. Sopam uçtu ve ikisi de kargaşanın ne olduğunu görmek için döndüler.

Onun burada ne işi var?

Pist aniden bir tramboline dönüşmüş gibi zıplıyorum ve camın yanında onlarla buluşmak için kayıyorum. Knox'un Taytum'a gülümsediğini gördüğümde kaşlarım daha da çatılıyor.

"Onu buraya kim aldı?" Şak diye söyledim.

"Ne fark eder ki?" Aasher bana baktı. "Frozen Four'dan çıktılar."

"Evet, Ford." Theo eğleniyor ve ben onu çapraz sorguya çekmek istiyorum. "Ne fark eder ki?"

Claire ve Riley de Taytum'un yanında gülüyorlar ama antrenmanın bittiğini görünce bizimle konuşmak için koridordan aşağı iniyorlar. Benim onaylamadığım bir şekilde Taytum ve Knox da aynısını yapıyor.

Yüzünü düzelt, Ford.

Yüz hatlarımı düzeltiyorum ve Knox'a başımı sallıyorum. Ne de olsa arkadaş olduğumuzu düşünüyor, çünkü ona bu üniversitedeki en seksi kızı ayarlayan bendim.

Onun için çok kötü, o benim.

"Hey, dostum." Sakin davranmayı seçtim. "Bu sabah erkenden döneceğinizi sanıyordum."

"Yakında ayrılıyorz," diyor.

"Ve gelip muayenehanemizi kontrol etmeyi mi düşündün?"

Theo soruyor. O biraz şüpheli ama ben değilim. Neden burada olduğunu çok iyi biliyorum.

Claire erkek arkadaşına bakar. "Aslında Taytum'u aramak için Bex'e geldi ve onun nerede olduğunu bildiğim için bizi buraya kadar takip etti."

Patenlerimin altındaki buzlar eriyor gibi. Kalbim hiç olmadığı kadar sert çarpıyor ve Knox'un ona tekrar dokunduğu düşüncesi, onu boğmak için camın üzerinden yelken açmama yetiyor. Neyse *ki* kendimi tutabiliyorum.

Dikkatimi yavaşça Taytum'a veriyorum ve o da bana bakıyor. Onu avucumun içi gibi okuyabiliyorum.

Benimle taşak geçiyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Onu bulmuşsun," diye anons ediyorum.

İki takım arkadaşım da aceleyle bana doğru bakıyor ama ben Taytum'a dik dik bakmaktan kendimi alamıyorum. Yine de beni görmezden geliyor ve Knox'a dönüyor.

Birden doğru düzgün görememeye başladım.
"Ver bana." Elini uzatıyor ve parmaklarını oynatıyor.

Knox sırtıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Hokey kıyafetimin içinde terliyorum. Parmaklarının sürtünme şeklini özlemiyorum ve deliliğin kan dolaşıma girme şeklini de özlemiyorum. Öfkemden pistin bir şekilde çatlayıp çatlamadığını görmek için buza bakıyorum, ama Taytum'un "İşte" dediğini duyduğumda hemen şimdiki zamana geri dönüyorum. Senin telefonundan kendime mesaj attım, artık numaram sende var."

Lanet numarasını değiştirmek için aklıma bir not alıyorum, çünkü açıkça dengesizim. "Mükemmel. Benimle çıkmak ister misin?" diye soruyor.

"Hayır," diye çıktım. "Yapamaz."

Herkes bana dönüyor ve ben doğrudan Taytum'a bakıyorum. "Hadi gelin." Pistin açılışına doğru başımı salladım. "Emory bizimle soyunma odasında buluşmanı istiyor, böylece ayrılabilceğiz."

"Emory bekleyebilir."

Nefesimin altında homurdanıyorum. "Eğer onu bekletirsen, gelip seni kendisi alır ve bir erkekle görüldüğünde nasıl olduğunu biliyorsun."

Knox ağzından bir nefes üflüyor. "Kardeşin hakkında bazı ilginç söylentiler duydum..." Aasher ve Theo devreye girip beni destekliyorlar. "Söylentiler doğru. Haydi kızlar. Hepiniz buza."

Claire ve Riley itaat ediyor ama Taytum bambaşka bir tür. Knox'a nefes alması için bir saniye bile vermiyorum. Cama vurup onu işaret ediyorum. "Buraya gel."

Dudaklarında küçük bir kıpırdanma oluyor ve ben ona karşı berbat durumda olduğumu biliyorum çünkü eğlenmesine izin vermek yerine onu tehdit ediyorum. "Oraya gelip seni alacağım."

Kollarını kavuşturuyor ve ben sabrımı kaybediyorum. Açıklığa doğru kayıyorum ve ilk koltuk setine oturuyorum, kaskımı bırakıyorum, sonra patenlerimin bağlarını çözmeye başlıyorum.

Knox'un ona daha sonra mesaj atacağını söylediğini duyuyorum ve ona tekrar baktığımda, merdivenlerden yavaşça bana doğru yürüyor. I

Patenlerimi *yeniden* bağlayıp yaklaşmasını bekliyorum. Bana yaklaştığı anda ileri atılıyorum ve o da bağılıyor.

Onu önümde sıkıca tutuyorum ve o da minik yumruklarıyla omuzluklarıma vuruyor. "Saçmalamayı bırak ve beni yere bırak."

"Neyin saçma olduğunu bilmek ister misin?" Buzun üzerinde pistin diğer tarafına doğru kayarken soruyorum. "Benimle oyun oynuyorsun."

"Oyun oynamıyorum!" diye karşı çıkıyor.

Pistte sadece biz varız ve bu çok tehlikeli bir şey, zira benim aklım tamamen başımda değil.

Arenanın diğer ucuna varıyoruz ve ayaklarını buza kaydırmadan önce yalnız olduğumuzu teyit etmek için hızlı bir tarama yapıyorum.

Göğüs kafesi avucumun içinde genişliyor.

"İtiraf et. Bu sabah için benden öç almak amacıyla benim önümde ona numaranı verdin." Taytum gözlerini kaçırmaya çalışıyor ama buna izin vermiyorum. Çenesini sabit durmaya zorladığımda tatlı nefesi yüzüme çarpıyor. Sıkıyorum, o da somurtuyor.

"Bu doğru değil. Ona numaramı verdim çünkü ikimiz de dün gecenin tek seferlik bir şey olduğu konusunda anlaşmıştık. Hatırladın mı? Beni sisteminden çıkarman gerekiyordu."

Onu becermeden önce söylenenlerin artık bir önemi yok.

"Tabii ki hatırlıyorum," diyorum. "Dün geceyle ilgili bir şeyi nasıl unutabilirim?"

"Ağzın benimkinden bir dakika sonra Bryn'inkine değdiğinde bunu unutmakta oldukça başarılı görünüyordun."

Biliyordum. Bu onu rahatsız etti.

"Kardeşin yukarı fırlamadan saniyeler önce adımı haykırmak üzere olduğunu öğrenmesin diye sakın davranmaya çalışıyordum." Kendimi ona daha yakın hissediyorum. Bu sabah onun odasından çıktığım anda kendime bir daha asla çizgiyi aşmayacağımı söylemişim ama işte buradayım, onu tekrar öpmek için ikiye bükülüyorum.

Herhangi biri herhangi bir anda arenaya girebilirdi ama Knox'a gülümsediğini görmek herkesin önünde ona çılgınca şeyler yapma isteği uyandırdı -sırf onların değil benim olduğunu kanıtlamak için.

"Beni deli ediyorsun," diye itiraf ediyorum. "Bana bak..." Başımı eğiyorum ve alaycı bir şekilde gülüyorum. "Sana son dokunuşumun üzerinden beş saat bile geçmemişken ellerimi senden uzak tutamıyorum bile."

"Ve yine de, birlikte bir arabada seyahat etmemizi ve kardeşim ve ailem her hareketimizi izlerken evde kalmamızı mı bekliyorsun?" "Onların gözlerinin üzerimizde olmasının benimkileri senden uzak tutmama yardımcı olacağını düşündüm."

Taytum hiçbir şey söylemiyor ama yine de parmaklarım ona başka yerlerinden dokunmak için seğiriyor. "Beni hizada tutman gerekecek Tay.

O yüzden bilerek benimle taşak geçmeyi bırak."

Kendime söz veriyorum, kısa bir öpücük olacak. Sadece özlemimi dindirecek kadar. Ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Elim boynunun kıvrımına düşüyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Dilinden dökülen kelimeleri emiyorum ve

çıkardığı seksi küçük sese lanet ediyorum.

Geriye doğru çekiliyorum ve
ona ters ters bakıyorum. "Boku
yedim," diye itiraf ediyorum.

Hızla soyunma odasına doğru kayıyorum ve onu ağzının içinde benim tadımla bırakıyorum, kardeşinin beni kendi tadıyla
bıraktığını bilmemesi için dua ediyorum.

TAYTUM

Eğer eve dönüş yolculuğu gecenin geri kalanının nasıl geçeceğinin bir habercisiyse, Ford ve ben evimden sağ salim çıkamayacağız.

Son iki saattir kardeşimin hoparlörlerinden gelen müziğin sesinden kulaklarım kanıyor ve Ford'un ritim tutan yetenekli parmaklarına bakarken kafamı dolduran uygunsuz düşünceleri engellemeye yardımcı olmadı.

"İşte oradalar." Annem elleri kalçalarında verandada duruyor. Doğal olarak, onu kocaman bir kucaklamayla ilk karşılayan Ford oluyor.

Emory arkadan öksürüyor. "Yalakalık."

Gülümsemek istiyorum ama çok gerginim, bu yüzden bir sonraki sarılmayı almak için kardeşimi geçiyorum. Annem beni Ford'dan biraz daha uzun süre sıkıyor ve omuzlarımı bırakmadan geri çekiyor.

Kafamda geriye doğru sayıyorum. 3, 2, 1...

"Kendini iyi hissediyor musun? Şeker seviyen ne? Monitör görevini yapıyor mu?" Benimkiyle aynı tonda olan mavi gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor.

"Anne." Ford beni uzaklaştırmak için ellerini kalçalarımın altına koydu. "Bize çok az güveniyorsun. Tay'ı kontrol altına aldık."

Annem şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor ve onu uzaklaştırıyor. Emory ona sarılmak için içeri dalıyor ve gerçek Emory tarzında, sarılma yarım saniye sürüyor. Birden Ford ve benim arkamda beliriyor ve Ford'un ellerini kalçalarımın altına çekmesine neden oluyor. Kısa süreliğine göz göze geliyoruz ama o başka tarafa bakıyor ve ben hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Aman Tanrım, dur.

Sonunda mutfığa giriyoruz ve çocukluğumdan kalma anılarla sarsılıyorum. Kahvaltı köşesindeki ahşap masaya, beyazın aynı tonundaki dört sandalyeye ve pencerenin yanındaki farklı renkteki sandalyeye bakarken anıları içime çekiyorum. Annemin Ford için onu masaya eklediği günü hala hatırlıyorum.

O zamandan beri gitmedi.

"Babam nerede?" Emory buzdolabını açarak soruyor. Cam bir güveç kabının içinden bir şeyler çıkarıyor ve çekmecedeki bir çatal alıp yemeğe başlıyor.

Görünüşe göre soğuk lazanya.

Annem onu kenara iterek, "En azından ısıt!" diye azarlıyor. İki tabağa iki büyük porsiyon koyuyor ve sonra bana dönüyor. "Aç mısın bebeğim? Ne istiyorsun? Bu karbonhidrat dolu."

"Ben iyiyim." Ses tonumun tam olarak ne hissettiğimi ele vermesinden nefret ediyorum çünkü Ford bakışlarını yavaşça bana çeviriyor ve yüzündeki ifade ne düşündüğümü bildiğini söylüyor.

Geçen yaz hastanede uyandığımdan beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı ve yarın sabah üçümüz yola çıkmadan önce her şeyin daha da kötüye gideceğine dair içimde büyük bir his var. Tabii Emory ailemin ondan ne sakladığını öğrenirse.

Arka kapı açılıyor ve soğuk bir hava babamın peşinden içeri giriyor. "Hey, baba-" Emory cümlesinin ortasında duruyor ve babamızın arkasında duran kısa boylu kadına gülümsüyor.

Ford hemen ayağa kalkıyor. Annesi öldüğünden beri -annemle birlikte- ona annelik yapan teyzesinin etrafını sarıyor.

"Burada ne işin var? Çalıştığını sanıyordum."

Ford, Jo teyzesinden en az iki kafa daha uzun. Ayaklarını yere koyduğunda, göğsünü okşarken

sanki yüksek bir binaymış gibi ona bakıyor. "Ve rastgele sürpriz ev ziyaretini özledin mi? Vardiya ticareti yaptım, aptal çocuk."

"Seni özledim," diyor Ford yumuşak bir ses tonuyla ve ne kadar hoş bir şaşkınlık içinde olduğu herkes tarafından anlaşılıyor. Çılgınca bir nedenden ötürü gözlerim sulanmaya başlıyor. Onu mutlu görmenin ne kadar tatmin edici olduğuna çok fazla odaklanmamaya çalışarak hızla dönüp nemi göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"O küçük sevimli kıçını buraya getir, Taytum Elizabeth!" Yüzümde bir gülümsemeye sandalyemden kalkıyorum. Kollarımı aileme eklenen kan bağı olmayan bir başka üyeye doluyorum. "Nasılsın bakalım? Bu mankafaları okulda hizada tutabiliyor musun?"

Gülüyorum. "Elimden geleni yapıyorum."

Ford nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama ben karşısına oturduğumda onu çok iyi duyuyorum. "Daha çok bizim onu hizada tutmamız gibi."

Emory, Ford'un davasına yardım ediyor. "Dün geceki yangın alarmı olayından sonra Ford'un sizin için geri dönmek zorunda kaldığını hatırlıyorum."

Bütün gözler üzerimde ve donup kalıyorum. Ter kafa derimi diken diken ediyor ve yüzüm yanıyor. Kaval kemiğime hızlı bir tekme hissediyorum ve hemen kendime geliyorum. Ford tamamen rahatlamış durumda ama benim kafamdan geçen her şeyin onun kafasından da geçtiğini biliyorum.

"Yangın alarmı mı? Ne?" Babam endişelendi ama Ford hemen beni kurtarmaya geldi.

"Önemli bir şey değil. Birisi futbol evindeki yangın alarmlarını çalıştırdı ve Taytum'u bulamadığımı fark edince aramaya başladım." Yemeğini ısırmaya başladı. "Şekerini kontrol ediyordu. İyileşene kadar yanında kaldım."

Eminim öyledir.

Annem uzanıp onun omzunu sıkıyor. Bana kısaca baktı. "Teşekkür ederim Ford. Sen ve Emory ona göz kulak olmasaydınız, onu okulda tek başına görünce kalp krizi geçirirdik."

"Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım," diye hatırlatıyorum onlara. Emory homurdanıyor ve neredeyse yüzüne bir çatal fırlatacağım.

Ford boğazını temizler ve onların ekmeğine yağ sürer. "Belki de seninle ilgilenmek hoşumuza gidiyordur, küçük kardeşim."

Kaşımı kaldırıyorum. *Küçük kardeş mi?* Gözümü bile kırpmadan, bana yaptığı gibi onu tekmelemeye kalkıyorum ama masanın altındaki eliyle bileğimi yakalıyor ve sıkıca tutuyor. Kendimi dik tutmaya çalışırken sarsıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor.

Durumu kontrol altına almak için bacağımı gevşetiyorum ve masanın altına kayıyorum. Eli gevşiyor ve ben de koltuğumun kenarına doğru kayıyorum. Ayakkabım kot pantolonunun fermuarına değiyor ve yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum. "Siz benimle ilgilenmek istemiyorsunuz," diyorum. "Beni kontrol etmek istiyorsunuz. Tanrı korusun, bir erkeğe numaramı veririm."

Ford'un parmakları bileğime giriyor.

"Bir erkek arkadaşla odaklanmamalısın, tatlım. Önce sağlığını kontrol altına almalısın. Glikoz değerlerini dengele ki sana bir pompa takabilelim," diye ekliyor babam.

Midem bulanıyor. Pompaya ihtiyacım olmadığını tekrarlamak istiyorum ama bunu yaparken sırlarını açıklamaktan ve her şeyin yüzüme patlamasından korkuyorum.

Oda geriliyor. Ford'un teyzesi bir adım öne çıkıyor ve ne söyleyeceğini görmek için nefesimi tutarak bekliyorum. *Para meselesini biliyor mu?*

"Biliyorsun," diyor. "Seks sağlığınız için iyidir."

Emory lazanya artıklarıyla boğuluyor ve Ford hemen ayağımı düşürüyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, gülen tek kişi benim. Ailem onu şakayla karışık azarlıyor ama ben ona gülümsüyorum.

İşin içinde Ford olsa bile Jo Teyze her zaman benim yanımda olmuştur.

Annem yeni yemek kitabı *Diyabetliler için Yemek Pişirmek*'ten ev yapımı bir yemek yapabilmesi için hepimize oturma odasına gitmemizi söyledikten sonra, kanepede Ford'un yanına oturmak için hareket ediyorum ama iki kez düşünüp karşı tarafa oturuyorum. Emory ve babam çocukların son maçıyla ilgili bir sohbetin ortasındalar, bu da kardeşimi bir sonraki maç yerine Lennie'nin doğum günü partisine gitme bahanelerinde delikler açmaya itiyor.

Panik karnımın alt kısmında kendini göstermeye başlıyor ve beni odadan çıkmaya zorluyor. Babamın ağzından çıkacak bir sonraki bahaneyi duymaya dayanamıyorum çünkü gelmemelerinin gerçek nedenini biliyorum ve bu beni suçluluk duygusuyla ağırlaştırıyor.

Ford'un gözlerinin her adımımı izlediğini hissediyorum, ama hızlıca arkama baktığımda, o, babam ve Emory'nin eski hokey görüntülerini izledikleri televizyona doğru dönmüştü.

Eve, ailemin ve kardeşimin yanına dönmenin gözlerini benden uzak tutmasına yardımcı olacağını umuyordu ve sanırım haklıydı.

FORD

MARY-ANN kanepenin koluna otururken EMORY'nin omzunu okşar. "Akşam yemeği neredeyse hazır."

"Tamam anne," diyor gözlerini bir saattir izlediği hokey görüntülerinden ayırmadan. İzlemeye başladım ama hemen vites değiştirdim ve evin etrafındaki ince değişiklikleri not etmeye başladım.

Gözlemci bir insanım - Taytum'un şekerini kontrol etmek ve yemek yemek üzere olduğumuz için gerekirse insülinini enjekte etmek için yukarı çıktığını bu şekilde biliyorum - ve evde bir şeylerin yolunda gitmediğini de bu şekilde anlıyorum. Eşyalar yanlış yerleştirilmiş ya da kayıp. Son dört yıldır duvarda asılı duran aile portresi ve Taytum'un sahnede tek başına durduğu, uzun, biçimli bacaklarını gösteren bir mayo ve dayanıksız bir tütüden başka bir şey giymediği son sınıf bale fotoğrafı gibi şeyler.

Kanepeden kalkıp başka nelerin eksik olduğunu görmek için mutfığa doğru yürüdüğümde annemin yerine geçtiğim kişiyi masayı hazırlarken buluyorum.

"Kımıldayın," diyorum. Tabakları uzatıyor ve sandalyeye oturup masayı hazırlama işini benim üstlenmemi izliyor. "Tam bir centilmensin," diye takılıyor.

Sırıyorum. "Beni doğru yetiştirdin."

Duymaktan hiç hoşlanmadığım bir öksürükle gülüyor. "Kendi kendini yetiştirmişsin." "Doğru değil," diye düzeltiyorum. "Ve sigarayı bırakmalısın."

Annemle aynı yeşil gözlerle bana sert bir bakış fırlatıyor. "Tamam. Taytum'la yattığını itiraf ettiğin anda sigarayı bırakacağım."

Elimdeki çatal kayıyor ve büyük bir gürültüyle yere düşüyor. Ateş edilmiş gibi yere düşüyorum ve tekrar ayağa kalktığımda teyzem bıyık altından gülüyor. Çatalın uçları ona doğru bakacak şekilde işaret ediyorum ve yüzüm mosmor olana kadar inkar ediyorum.

Ama faydası yok. Söylediğim tek kelimeye bile inanmıyor.

Onun bilmiş sırtışı beni takip ederken masayı hazırlamaya devam ediyorum.

"Pekala, Bayan Her Şeyi Bilen..." Son kabı da yere bırakıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bütün bu çilenin nedenini bana söylersen kabul edeceğim." Parmağımı mutfakta döndürüyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Neler olduğunu anlamak için yüzüne bakmak yeterli. *Lanet olsun.*

"Evi satıyorlar, değil mi?" Beni susturuyor

ve ben de bir sandalyeye çöküyorum.

"Bunun nedeni mali sorunları mı?"

Suçluluk duygusundan bahsediyorum. Belki de hayatları boyunca biriktirdikleri paraları birimizi değil *ikimizi* genç hokeyine sokmak ve Emory, Taytum ve bana Bexley U için ihtiyacımız olan her şeyi vermek için harcamasalardı, Taytum'un tıbbi faturalarını, insülinini ve süslü pompasını karşılayabilirlerdi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Kollarını iki yana açmış duran Mary-Ann'in sesiyle ikimiz de dönüyoruz. Yaklaşıyor ve beni teyzemden ayıran boş sandalyenin arkasını tutuyor.

Taytum'un boş sandalyesine bakıyor ve iç geçiriyor. "O biliyor mu?"

Yutkunuyorum. "Diğer tıbbi faturaların yanı sıra insülini karşılamakta zorlandığını biliyor." Taytum'a verdiğim sözü tutuyorum ve pompayı almak için seviyeleriyle oynamasına izin vermiyorum.

"Yine de son alımla ilgili herhangi bir sorun yaşanmadı. Bildiğim kadarıyla kredi kartıyla ödeme yapıldı." Cümlesinin ortasında başımı çeviriyorum.

"Ford...?"

Mutfağı sessizlik kaplıyor ve benim bunu bozmam uzun sürmüyor. "Parasını ben ödedim, tamam mı?"

"Ne?" Odadaki iki kadın aynı anda konuşur.

Omuz silkiyorum. "En azından bunu yapabilirim. Bana verdiklerinize bir bakın. İkinizin de."

"Kes şunu hemen." Mary-Ann'in eli ön koluma iniyor ama ona bakmayı reddediyorum. "Her şey kontrolümüz altında.

Hâlâ özel sigortamızla mücadele ediyoruz ama evi satıp parasını aldıktan sonra kredi kartlarımızı ve faturalarımızı ödeyerek yeniden ayağa kalkabiliriz. En önemli şey her ay insülinini ve pompasını aldığından emin olmak."

"Aynı fikirdeyim," diyorum. "Ama evi satmana gerek yok."

Taytum için katlanmaya hazır olduğum derinlikler bana kendim hakkında itiraf etmek istediğimden çok daha fazlasını anlatıyor. "Zaten piyasada."

"Çıkar o zaman," diyorum.

Oturuyor ve başını öne eğiyor. "Güven bana. Başka bir yol olsaydı, onu seçerdik. Ama yok."

Masadaki tutuşumu çözüyorum ve parmaklarımı hayal kırıklığıyla masanın üstüne vuruyorum. "Ne yaparsan yap... Henüz ona söyleme." Günü kurtarmanın bir yolunu bulana kadar olmaz.

"Ona neyi söylemeyeyim?"

Bütün gözler Taytum'un üzerinde. Kalbim duruyor ve annesinin hemen bir şeyler bulabilmesi için dua ediyorum ama Tay ile yalnız kaldığımız anda o kalın kirpiklerini kırıştıracaklarını ve gerçeği içimden çekip çıkaracağını biliyorum.

Ona yalan söyleyemem.

Ellerimi bile ondan uzak tutamıyorum.

Teyzem biraz daha uzun oturuyor ve gözüme çarpıyor. Ağzından ne çıkacağını zaten biliyorum, bu yüzden ona ölümcül bir bakış gönderiyorum ve o da gözlerini devirip dudaklarını büzüyor.

"Neler oluyor?" Emory adanın etrafında dönüyor ve Taytum'a bakıyor. "İyi misin?"

Taytum saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve yutkunuyor.

Jay daha sonra mutfağa giriyor ve karısına bakmadan önce bakışlarını odanın içinde gezdiriyor. "Oh, onlara söyledin mi?" "Neyi anlattım mı?" Emory kollarını kavuşturur.

Taytum'a bakıyorum, o da bana bakmaya başlamış bile. Yüzündeki kan çekilmeye başlıyor ve yanaklarına tekrar renk gelmesi için her şeyi yaparım. Başımı hafifçe sallıyorum ve sessizce ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum.

"Evi satıyoruz."

Emory şok olur ve hemen nedenini sorar. Anne ve babası cevap vermeyince daha da üstelemeye başlar, gelecek haftaki maça neden gelmediklerini ve meraklı kadından nefret ettiklerini bildikleri halde neden Lennie'nin doğum günü partisine gittiklerini öğrenmek ister.

Taytum'a kilitlenmiş etrafımızda olup biten her şeyi dinliyorum. Mutfağın ortasında donmuş kalmış, anne babasının ağabeyine hastane faturalarını ödemek için paraya nasıl ihtiyaçları olduğunu açıklamasını dinliyor. Emory bir iş bulup ödemeye yardımcı olmak için çok saçma bir plan yapmaya başladığında -sanki bunu yoğun programına sığdırabilecekmış gibi- Taytum gözle görülür bir şekilde titremeye başlıyor. Ayağa kalktım, onun her geri adımını takip ediyorum. Teyzemden başka kimse ayrıldığımızı fark etmiyor. Hemen elimi tutuyor, nazikçe sıkıyor ve sonra ben gidiyorum.

Herkesin Taytum'un diyabeti için bu kadar endişelenip onu unutmaya meyilli olması çok komik.

Ama ben unutmadım.

Benim için neyin iyi olduğunu bilseydim yapardım.

Ama içten içe tek istediğim onun benim için iyi olması.

TAYTUM

Titriyorum ve soğuk kış havası da yardımcı olmuyor. Çenem titriyor ve üşüme tenimi kaplıyor, ama tüm ailemin kendilerinin bile olmayan bir soruna çözüm bulmaya çalıştığı içeride olmaksızın dışarıdaki aptal küçük sığınağımda olmayı tercih ederim.

Seçeneklerimi gözden geçiriyorum ve bunlar Emory'nin iş bulmak için Bexley U'nun hokey takımını bırakmakla tehdit etmesi kadar saçma. Sanki benim için böyle bir şey yapmasına izin verecekmişim gibi. Elbette, hayatımdaki pek çok güzel anı mahvetti - her randevum, mezuniyet balom, pek çok arkadaşlığım çünkü Tanrı korusun çekici bir ağabeyim var ve kızlar onlarla çıkmayı reddettiği için *beni* suçluyor - ama sadece bana değil, diğer herkese de tamamen adil olmayan bir şey yüzünden asla geleceğini elinden almam.

"Bir, iki, üç, dört..." Arkama bakıyorum ve kum sarısı saçlarla dolu bir kafa görüyorum. Ford on yaşındayken inşa ettiğimiz çürük merdiveni tırmanmaya devam ediyor ve cümlesini bitiriyor. "Başparmak savaşı ilan ediyorum."

"Üzgünüm, şifreyi değiştirdim," diye mırıldandım. "Yukarı çıkamazsın."

Uzun bir duraklama oluyor ve tekrar arkama baktığımda bana göğsümde hissettiğim göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor. "Mmm... kızlar hükmeder, erkekler salya akıtır?"

Şaşkınlık içinde ona doğru döndüm. "Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

Çarpık sırtışı bana eskiden yaz geceleri burada benimle oturan çocuksu halini hatırlatıyor. "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum... Beşinci sınıfta bulduğun aptal şifreleri bile."

Gözlerimi deviriyorum. Onun şirin sözlerine ayıracak vaktim yok. Sadece ruh halimi hafifletmeye çalıştığını biliyorum ama bu sefer işe yaramayacak.

"En sevdiğin rengin mavi olduğunu da hatırlıyorum, ki bu mantıklı çünkü benim gözlerimle aynı renk."

Dramatik bir şekilde alay ediyorum. "En sevdiğim rengin mavi olmasının nedeni bu değil."

Ford ağacın gövdesine çivilenmiş bir tahta basacağı daha tırmanıyor. "Lisenin ilk gününde, ikinci sınıfın ilk gününde, üçüncü sınıfın ilk gününde ne giydiğini hatırlıyorum ve son olarak, son sınıfın ilk gününde Emory ve benim Bexley U'ya gittiğimizi sandığında evden kaçmaya çalıştığın o lanet elbiseyi hatırlıyorum."

Okula girmemi engellediler ve arabamın arkasında üstümü değiştirmemi istediler. Bu yüzden onlardan nefret ettim.

Ford'un parmakları karaağacın kabuğuna vuruyor ve ben de gıcırdayan eski tahtanın üzerinde dönerek bacaklarımı kenardan sarkıtıyorum. Ağaç ev, zemin olarak eski kontrplak ve yanlar için hiçbir şey olmadan acınacak halde. Ben ona ağaç ev bile demezdim ama biz gençken bu çok modaydı.

"Ayrıca ne zaman bir şeye gerçekten üzülse, bu aşırı yüksek ağaca tırmanıp bana kalp krizi geçirttiğini de hatırlıyorum." Beni canlı hissettiriyor. Her zaman hissettirdi.

"Kalbinizi sağlıklı tuttuğunuz için rica ederim." Arkamı dönüyorum. "Daha yüksek bir kalp atış hızı dayanıklılık için iyidir."

Ford sonunda ayağa kalkar ve kontrplağın en ucuna kadar ilerler. Yine de ayaklarının sallanmasına izin vermiyor. Onun yerine uzun bacakları önünde uzanıyor ve beni bacaklarının arasına hapsediyor. Kucağımdaki bacağına bakıyorum ama hareket ettirmeye çalışmıyorum. "Dayanıklılığın canı cehenneme. Küçük numaraların kalbim için çok kötü Taytum."

"Herkesin kalbi için korkunç olduğumu düşünmeye başlıyorum," diye mırıldanıyorum.

Ford yavaşça sağlam ağaç gövdesine yaslanıyor ve bizi ayıran ay ışığından başka bir şey yok. "Başka ne var biliyor musun?"

ne kadar kötüsün?"

"Ailemin cüzdanı mı?" Komik değil ama uygun. İç

çekiyor. "İrade gücüm."

"Senden beni takip etmeni istemedim." "Ama yine de buradayım."

Burada benimle birlikte olması beni daha iyi hissettiriyor ama bunu kabul etmiyorum. Ağacın çıplak dalları arasından evimin arka tarafına bakıyorum. *Evimizi satıyorlar.*

"Bana ne düşündüğünü söyle."

Ayaklarımı ileri geri sallıyorum ve Ford'un bacağı karnıma doğru geriliyor. "İnsülin ve geçmiş tıbbi faturalarımı ödemenin yollarını düşünüyorum."

Ford'un yumuşak sesi beni sakinleştiriyor. "Pekala, duyalım bakalım."

İçimden gülümsüyorum. "Üniversiteyi bırakıp striptizci olabilirim."

Ford bana yaklaşırken altımızdaki kontrplak biraz eğiliyor. "Pistten ayrılmadan önce sana ne söyledim?"

"Beni öpmeden önce mi sonra mı?" Alay ediyorum.

"Benimle taşak geçmeyi bırak," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Bir striptizci. Evet, doğru."

Homurdandığında sessizce gülüyorum ama hızla öne uzanıp beni kendine çektiğinde hemen susuyorum. Bacakları kontrplağın üzerine yayılıyor ve sırtım göğsüne gelecek şekilde bacaklarının arasına sığıyorum. Kolu beni kendisine hapsettiğinde kalbi omurgama çarpıyor. "Beni tahrik etmeye bayılıyorsun, değil mi? Soyunmuyorsun."

Dudaklarımı birleştiriyorum. "Sahipleniciliğin yine kendini gösteriyor."

Dudakları boynumu okşuyor. "Sadece sen işin içindeyken ortaya çıkıyor." Bizi derme çatma zeminin üzerinde sabit tutarken kollarım onun kollarına düşüyor.

"Başka ne buldun?" Omuz

silkiyorum. "Ayak resimleri."

Ford'un göğsü kahkahalarla gümbürdüyor. "O balerin ayaklarını gördüm. Onlardan para kazanamazsın." Sağ karnına dirsek attım. "Kaba."

Gülüyor. "Sırada ne var?"

Bana oyun oynamayı bırakmamı söyledi ama elimde değil. Ford benim kimsenin yapamadığı bir yanıma ortaya çıkarıyor. "Sanırım en iyi seçeneğim zengin biriyle evlenmek. Belki bir doktorla." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Rush'ın kardeşi. Onu hatırlıyor musun? Tıp fakültesinde okuyor. İkisi bir arada olacak. Ailem buna bayılacak. Her zaman bir tıp uzmanının gözetimi altında olacağım ve ilaçlarımı karşılayabileceğim."

Ford arkadan geriliyor. Kasları kilitleniyor ve dişlerinin birbirine vuruşunu duyuyorum. "Komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Ağzımın köşesi kıvrılıyor. "Seni kızdırmanın komik olduğunu düşünüyorum."

Ford'un eli kalçamda geziniyor ve ben aniden onun her hareketinin aşırı farkına varıyorum. "Sanırım beni test etmekten hoşlanıyorsun," diye fısıldıyor, kalçamı iterek. Parmağını kalçamda gezdirebileceği kadar açılıyor.

"Sana durmanı söylemeliyim," diyorum. "Seni hizada tutmamı söyleyen sen değil miydin?"

Ne yaptığımızı ya da kendimizi bu pozisyonda nasıl bulduğumuzu bilmiyorum ama duramayacak kadar büyüleyici. Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyor yoksa o da benim gibi kontrol edilemez mi hissediyor bilmiyorum ama onunla burada olmak bir tür hayatta kalma hissi veriyor. Yüklerimi kendim taşımama izin vermeyi reddediyor ve bu benim için çok büyük bir şey.

Ford'un eli uyluğumun iç kısmında sabit duruyor ve arkasında hassas bir karıncalanma bırakıyor. "Bana durmamı söylemeyeceksin. Benim sana dokunmamdan hoşlandığım kadar sen de hoşlanıyorsun, değil mi?"

Ciğerlerim havayla doluyor ve göğsüne doğru başımı sallıyorum. Dişleri kulak mememe batıyor ve kot pantolonumun düğmelerini açarken aynı anda kulak mememi çekiyor. "Konu sen olunca kendime engel olamıyorum," diye itiraf ediyor. Parmakları külotumun altından kayınca gözlerimi kapatıyorum. "Senin peşinden gelirken planım bu değildi."

"Planın neydi?" Parmağının girişime dokunduğunu hissettiğimde sorum kesildi.

Ford bir koluyla belimi sararken diğer koluyla beni sabit tutuyor. "Seninle ilgilenmek için" diye fısıldamadan önce kulağıma sertçe nefes alıyor.

Ona bakmak için geriye doğru eğildim. "Benimle ilgileniyorsun."

FORD

TAYTUM BENİM.

Bunu bilmiyor ve ona ne zaman söyleyeceğimden emin değilim ama bu kız benim.

"Böyle yapmaya devam et," diyor bana, göğsüme daha da yaslanarak. Elimin pantolonunun içinde hareket edişini izliyorum ve o kadar sıcak ki kuru çürümüş bir kontrplak parçasının üzerinde dengede durduğumuzu umursamıyor gibiyim.

Saniyeler içinde ölebiliriz ama bu uğruna ölmeye değer bir ölüm olur.

"Seninle ilgilenme fikri hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyorum, bir parmağımı daha içine sokuyorum. Başparmağım klitorisini yavaşça ovuyor ve bunun onu delirttiğini biliyorum. Onu tekrar aletimin etrafında hissetmek için can atıyorum.

"*Ford....*" sanki onun can simidiymişim gibi adımları sayıklıyor ve ben de bu gezegende ona sahip olabilecek tek erkek olma düşüncesine kafayı takmış durumdayım.

"Sana bir şey söylemeliyim," diye fısıldıyorum, diğer kulak memesini çekerek ve bunun onun amı olmasını dileyerek.

İnliyor ve kalçalarını elime karşı hareket ettirmeye çalışıyor. Ön kolum onu sabit tutmak için belini sıkıyor çünkü çok fazla hareket edersek gerçekten ölebiliriz. "Tamam, söyle bana." Sırtını kamburlaştırıyor ve vücuduna o kadar aşık oluyorum ki teninin her bir santimini öpmek istiyorum.

"Süslü bir doktorla evlenmiyorsun."

"Ah." Ciğerleri oksijenle dolmak için acele ediyor ve ağzımı boynuna doğru sürüyerek öpücükleri ağzının köşesine kadar takip ediyorum. "Bana dokunmakta çok iyisin."

"Çünkü vücudun benim olmak için yaratılmış." Klitorisini daha hızlı ovuyorum ve ulaşmaya çalıştığı noktaya ulaştığımı anlayana kadar parmağımı biraz daha içeri sokuyorum. "İşte tam da bu yüzden bir gün benim karım olacaksın. Seni boşaltamayacak bir doktor değil, özellikle de ailenin seni bulmak için mutfak penceresinden dışarı baktığını gördüğünde."

"Bekle, ne?" Oturmaya çalışıyor ama izin vermiyorum.

"Bana bir iyilik yap..." Parmağımla o noktaya tekrar vuruyorum ve elime karşı kasılıyor. "Boşaldığında adımları söyle bebeğim."

Taytum'un başı göğsüme düşüyor ve orgazm yüzü benim için başa çıkılamayacak kadar fazla. Elimde olmadan dilimi onun sıcak küçük ağzına daldırıyorum. Adımı dudaklarından dökülürken yakalıyorum ve elimi sürmeyi bitirdiğinde çekip her zamanki gibi yalayıp temizliyorum.

Kot pantolonunun düğmelerini ilikliyorum, o da doğruluyor, yeni parmaklanmış ve bana tekrar yapmak istiyormuş gibi bakıyor. Yanağım kalkıyor ve gülüşünü saklamak için elini ağzına götürdüğünde cennette gibiyim.

Ağabeyinin arka güverteden onun adını haykırdığını duyduğumda göğsüme sıcak bir şeyler yerleşiyor.

"Oh, kahretsin." Elini uzatır uzatmaz Taytum'un gülümsemesi düşer.

Endişesini yatıştırmak için başımı sallıyorum ve başparmağımla çenesini hafifçe ovmak için uzanıyorum.

"Bana güveniyor musun?" Gözleri binlerce farklı şey söylüyor ama önemli olan tek şey hafifçe başını sallaması.

"O zaman bırak seninle ben ilgileneyim. Para konusunda endişelenme, tamam mı?" Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben hemen kapatıyorum.

Emory artık daha yakınımda ve bize seslendiğinde Taytum'la ikimiz de aşağıya, bahçeye bakıyoruz. "İkinizin o

dengeşiz ağaç evde olmadığınız1 biliyorum."

"Yukarı gelmek ister misin?" Dalların arasından aşağıya doğru bağıryorum. Taytum'un ağzı gizli bir gülümsemeyle seğiriyor. "Ve ölmek mi? Hayır, teşekkürler."

Taytum kenardan bakıyor, ben de düşmesin diye belinden tutuyorum. "Tamamen dengeli."

Homurdanıyorum ve gözlerini bana dikiyor. Sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltıyorum. "Parmak sikişine dayanacak kadar sağlam, kesinlikle."

"Berbatsın," diye tıslıyor.

"Ve sen de korkunç derecede bağımlılık yapıyorsun," diye karşı çıkıyorum.

Bana uzun uzun ve sertçe bakıyor ama aşağıdan bir küme dal şakırdayınca geri çekiliyor. "Buraya gelin çocuklar!" Emory bağıryor.

Taytum gerilir. "Sadece ilaçlarımı ödemek için hokeyi bırakmakla tehdit etmeyeceğine söz verirsen geliyorum. Bu çok saçma. Sen kendi ligindeki en iyi kalecisin."

"Öyle olduğumu biliyorum." Taytum kardeşinin küstahlığı karşısında gözlerini devirir. "Ama iyi, sana söz veriyorum. İş bırakmayacağım. Annemle babama bir tıbbi fatura daha bırakmadan önce buraya gel."

Taytum merdivene doğru sürünürken bağıır. "Siktir git Emory. Hiç komik değilsin." "Ford benim komik olduğumu düşünüyor, değil mi?"

Taytum mükemmel kemerli kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor ve ben de ukala bir gülümsemeyle düz dişlerimi göstermekten kendimi alamıyorum. "Kabul ediyorum... bu iyi bir şakaydı."

Taytum'dan aldığım ters bakış beni heyecandan sersemletiyor. Onun ve Emory'nin peşinden bahçeye ve eve doğru ilerliyorum. Son saniyede, ailesinin endişesiyle karşılaşmadan önce Taytum'un elini tutuyorum ve hafifçe sıkıyorum.

"Her şey yoluna girecek."

Öne doğru bakıyor ve ben de onun narin yanağına bakıyorum. "Bana güvendiğini söyledin, bunu kanıtl, tamam mı?"

Bakışlarımız ortada buluşuyor ve beni içeri alması için sessizce ona yalvarıyorum.

Elimi yavaşça bırakıyor ama gözlerinin ağzıma kayışını ya da mutfığa doğru yürürken başını hızlıca sallayışını kaçırmıyorum.

Bunu düzelteceğim ve sonra onu benim yapacağım.

—

Tam da bu yatakta yatıp Emory'nin kız kardeşini kaç kez hayal ettiğimi hep mezara götüreceğimi söyledim ama artık ona gerçekten dokunduğuma göre, ona sahip olmadan burada bir saniye daha yatmamın imkânı yok.

Emory'nin uykuya dalması çok uzun sürdü.

Bir mendil daha alıp yüzüne fırlatıyorum, tekrar kıpırdanacak mı yoksa gerçekten uyuyor mu diye merak ediyorum.

Küçük beyaz top havada uçuyor ve kapalı göz kapağının üzerine düşüyor. Nefesimi tutuyorum ve topu yüzünden fırçalayıp fırçalamayacağını ya da hareketsiz kalıp kalmayacağını görmek için bekliyorum. Kıpırdamayınca midem rahatlıyor ve yavaşça yataktan kayarak odanın onun tarafına doğru ilerliyorum. Yataklarımızın arasında, yerde on dört tane buruşuk mendil var, onları hızlıca büyük bir yığın haline getirip onunkinin altına itiyorum.

Mary-Ann bunları eninde sonunda bulacak ve muhtemelen altında onun dayak attığını düşünecek, ki bu da işin bonusu. Sessizce gülüyorum ve içimde çılgınca bir beklentiyle kapalı yatak odamızın kapısına doğru yürüyorum.

Taytum, Emory ve ben mutfığa döndükten sonra, Olson'ların evlerini sattıkları haberi yayıldığında, teyzem ayak diredi ve Taytum'un diyabeti ve ailesinin mali durumu dışında herhangi bir şey hakkında konuşmamızı istedi.

Yemekten sonra ona sarılıp vedalaşırken kulağına minnettarlığımı fısıldadım ve o da beni daha sıkı sıkı. Ama yatağa uzandıktan kısa bir süre sonra ondan aklımdan çıkaramadığım bir mesaj aldım.

Ne planladığınızı biliyorum. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, ama bunu onun için yapmaya istekliysen, o zaman ikiniz hakkında başından beri haklıymışım.

Bu düşünce beni geriyor ama Taytum'la birlikte olduğum anda bu korkunun kaybolacağını ve nedenini hemen hatırlayacağımı biliyorum.

Kapı arkamdan kilitlenince duraksıyorum. Ellerim banka soyarken yakalanmışım gibi havaya kalkıyor ama birkaç uzun saniye sonra kimse sabahın birinde kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken koridorda ne yaptığımı sorgulamıyor.

Yatak odasının kapısı sadece birkaç metre ötede ve sanki bir anda gözden kaybolacakmış gibi gözümü kapıya dikmiş durumdayım. Kapı kolunu kavradığımda parmaklarım titriyor ve gecenin bir yarısı odasına gizlice girdiğimi birinin göreceği korkusuyla dolup taşıyorum.

Hayali bir çizgiyi aşıyormuşum gibi hissediyorum ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Ayrıca en iyi arkadaşımın kız kardeşiyle onun arkasından yatmanın neden kötü bir fikir olduğunu da hatırlayamıyorum.

Tekrar ellerimde olmasına *bu kadar* yaklaşmışken olmaz. Kapının kilidi açıldı ve göğsüm gevşedi.

Gözlerim hızla karanlık odasına alışıyor ve onu yatakta buluyorum. Gece gökyüzünden gelen zayıf parıltı, dikkatimi çekmek için yalvaran her bir kıvrımı gösteriyor. Başparmağımın tek bir hareketiyle kapıyı kilitliyorum ve yatağına uzanıyorum.

Uykulu iç çekişi sikime bir şeyler yapıyor ve onu daha yakına çekmek için elimi beline doluyorum. Göğsüme sokuluyor ve ben de kulağına doğru uzanan sarı saçlarını okşuyorum. "Sadece iki kapı ötede sana dokunmak istediğim tüm yolları düşündüğümü bilerek nasıl uyuyabildin?" Sesim o kadar alçak ki sesim sınırsız, bu da oldukça eşit.

"Uyuduğumu kim söyledi?" diye soruyor.

Kendini yukarı çekip başını avucuna yasladığında kayıp bir köpek yavrusu gibi hızlı hareketini takip ediyorum. Gülümsemesi çoğunlukla karanlık tarafından gizlenmiş, ama önemli değil - bu cilveli tonu nerede olsa tanırım.

"Beni mi bekliyordun?" Parmağımı yanağının kıvrımında gezdirerek soruyorum.

"Kendin gör."

Ne?

Bileğimi tutup elimi yorganın altına soktuğu anda kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bacaklarının arasına yerleştiriyor ve...*sik beni*. Çıplak ve sırlısıkla.

"Taytum Elizabeth..." Parmaklarımı ıslaklığına sürterek azarlıyorum. *Aman Tanrım*. "Yatak odana gizlice girmemi beklerken kendine mi dokunuyordun?"

Aletim o kadar sert ki acıyor. Ona yapmak istediğim şeyler kirli ve acımasız. Onu her pozisyonda becermek, adımı haykırmasını sağlamak ve zamanın sonuna kadar tekrar tekrar boşalmasını izlemek istiyorum.

Hiçbir kızıdan Taytum'dan önce gelirken adımla söylemesini talep etmedim, ama tek duymak istediğim adımın Ağzını.

Taytum elime karşı hareket ediyor ve beni beklerken yorganın altında kendine dokunduğunu hayal etmeden duramıyorum. O kadar ateşli ki sırf izleyebilmek için ona tekrar yaptırabilirim.

"Aslında kendime dokunmuyordum," diye utangaç bir şekilde itiraf ediyor.

Elim duruyor ve onu daha iyi görebilmek için gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışıyorum. "Sen değil miydin?" "Hayır." Ağzı benimkine yaklaşıyor ve onu öpmek için kendimi zor tutuyorum.

"Buraya gelme düşüncem yüzünden bu kadar ıslandığını mı söylüyorsun?"

Çocukluk yatağında vücudunun her yerini işaretleyeceğim, çünkü hiç iradem yok. Her zaman yaşlandıkça daha kontrollü olacağımı düşünmüştüm ama Taytum ve onun ateşli öpücüğü bu düşüncemi tamamen yok etti.

Tatlı nefesi dudaklarıma değiyor ve ben gidiciyim. "Eğer evet dersem, kalacak mısın?"

Ağzına karşı kıkırdıyorum. "Hayır deseydin bile kalırdım."

TAYTUM

Beni öperken dudakları açgözlü ve her dokunuşunun ardındaki aceleciliğe takıntılıyım.

"Tanrım, sana doyamıyorum." Daha fazlası için geri dönmenden önce kısa bir süre uzaklaşıyor. Ford'un nasırlı elleri kaburgalarımın sürtünerek büyük tişörtümü başımdan geçirip yere düşürüyor.

Onu yukarıdan sarıyorum ve tişörtünü yukarı itiyorum. Karnı boyunca uzanan her dar bölgeye hevesle dokunuyorum ve içimin yandığını hissediyorum.

"Bu anı kaç kez düşündüğümü biliyor musun? Gece gizlice odana girip seni benim yapmak için?" Nefesi kesiliyor ve bu beni heyecanlandırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Bol eşofmanının kemerini itiyorum ve o da beni üstte sabit tutarken eşofmanını çıkarıyor. Sert boyu avuçlarımın içinde ve eli göğsünden aşağıya inip onu kavrayan elimi örttüğünde şehvetten kendimi kaybediyorum.

Daha da sertleşiyor ve daha önce hiç bu kadar evcilleşmemiş hissetmemiştim. Beni sadece hayal ettiğim şeyleri yapmaya iten bir ihtiyaç var. "O zamanlar ben de seni düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum, bacaklarından aşağıya doğru kayarak.

Ford sessizce inliyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Dudaklarımı yaladım. "Eskiden ben de seni düşünürdüm dedim." "Siktir, Taytum."

Birdenbire ayaklarını yere değdi. Ford'un elleri kalçalarımı sıkıca kavıyor ve boşluğuma doğru nefes alıyor. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü konu sen olunca kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum ve ağzın bu kadar yakinken tek yapmak istediğim onu aletimin etrafında hissetmek."

Anında dizlerimin üzerine çöküyorum ve o da nefesinin altında küfrediyor. Kalçalarını kavıyorum ve çıkardığı ses şimdiye kadar sahip olduğum her fanteziyi yerine getiriyor.

Yatağımın başucundaki lamba yanıyor ve sanki şimdiye kadar gördüğü en karşı konulmaz şeymişim gibi bana bakıyor. Bana sanki bu sadece kapalı kapılar ardında gizlice birbirimize dokunduğumuz bir zaman aralığı değilmiş gibi bakıyor.

Sanki beni sonsuza dek elinde tutmak istiyormuş gibi bakıyor.

Eli başımın arkasını kavıyor ve ben dudaklarımı yalıyorum. "Bu gece sana karşı kendimi tutabileceğimi sanmıyorum." Saçımı çekiştiriyor ve meme uçlarını sertleştiriyor. "Dizlerinin üzerindeyken bana öyle bakarken olmaz."

Onu boyunun dibinden kavrayarak ve ağzıma alarak cevap veriyorum. Kalçaları eğiliyor ve parmakları saçlarıma dolanıyor. Kendini her daha uzağa soktuğunda karnım hevesli bir beklentiyle alçalıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Son birkaç yıldır her erkeğin sana bakmasını bile engellemeye çalışırken bu konuda nasıl bu kadar iyi olduğunu bilmek bile istemiyorum."

Geri çekildim ve gülümsedim. "Gizlice takıldığım tek erkek sen misin sanıyorsun?"

Beni kucağına alıp yatağıma fırlattığında şaşkınlıktan ciyak ciyak bağıriyorum. Kolayca saplantı haline getirebileceğim sıcak, kıskanç bir öfkeyle bana bakıyor. "Sen ve senin lanet olası oyunların."

Bacaklarımı iki yana açtım ve ben daha nefes alamadan içime girdi. "Birlikte gizlice dolaşabileceğin tek erkek benim, anladın mı?"

Karnımın alt kısmındaki burkulmaya rağmen başımı sallıyorum ve içime girdiğinde onu yarı yolda karşılıyorum. Arkasında bıraktığı her kalıcı sızıyla gözlerim kapanıyor.

Orgazm hemen köşede ve bunu hissettiğini biliyorum çünkü mükemmel noktaya vurmayı bırakmıyor. Sıcak fısıltısı kulağımı sıyrıyor ve titriyorum. "Oh, ve Taytum?" Yavaşça içeri süzülüyor ve benden bir orgazm çekiyor. Cümlesinin geri kalanını fısıldadığında iniltimi bastırmak için eli ağzıma çarpıyor. "Sil şu lanet uygulamayı. Bir daha randevuya çıkmayacaksın."

O kadar sert boşalıyorum ki yarım saniye sonra içimden çıkıyor ve çıplak karnıma boşalıyor. Tek kelime etmeden yaptığı dağınıklığa bakıyoruz.

□

Yumurtamın geri kalanını ağzıma atarken ona bakmaya zor dayanıyorum. Yumurtanın sarısından bir parça çeneme damlıyor ve onu silmek için elimi uzattığımda masanın öbür ucundan yutkunduğunu duyuyorum. Sonunda cesaretimi toplayıp ona bakıyorum ve doğrudan ağzıma baktığını görüyorum.

Dilim dudaklarımın üzerinde yavaşça geziniyor ve burun delikleri açılıyor.

Bu sabah kimse onu odasına dönerken yakalamadığı için şanslıyız. Dün gece Ford'un hemen gitmemesi beni şaşırttı. Temizlenip giyindikten sonra beni kollarının arasına aldı ve saat dörtte alarmım çalana kadar benimle birlikte yattı. Çenemi tuttu, beni sertçe öptü ve sonra üniversiteye gidene kadar kardeşimle paylaştığı odaya gizlice geri döndü.

İkimiz de ne yaptığımıza ya da bunun ne anlama geldiğine değinmedik ama bir yanım değinmek istemiyor. Ne zaman düşünsem içimde bir korku var ve bir kez olsun sadece öyle *olmak* istiyorum. Gelecek hakkında ya da kardeşim bizi basarsa ne olacağı hakkında ya da aileme görüştüğümüzü söylersek ne düşünecekleri hakkında endişelenmek istemiyorum. Özellikle de gerçek bir ilişkiye başlarsak ve yürümezse ne olacağını düşünmek istemiyorum.

Sağlık faturaları, ömür boyu sürececek bir hastalık ve onu panik ataklara sürükleyen olası hastane ziyaretleri gibi onun da farkında olduğu bir sürü yüküm olduğundan bahsetmiyorum bile.

Emory saçları nemli ve sırt çantası hazır bir şekilde mutfığa girdiğinde kendime geliyorum. "Acele et ve ye," diyor, bugün hiç karbonhidrat almamış olmama rağmen annemin yememe izin vermediği kabarık waffle'ı ısırarak. "Antrenmana zamanında yetişemezsek koç bize paten turu attıracak."

Gözlerimi deviriyorum ama aynı zamanda yumurtanın geri kalanını da ağzıma tikiyorum. Hokey koçları tek katı akıl hocaları değil - Profesör Petit daha önce de bir gösterinin yıldızının rütbesini düşürmüştü çünkü gerçekte öyle olmadıkları halde tembellik ettiklerini düşünüyordu.

"Sakin ol. Ben hazırım." Sandalyemden kayarak kalktım.

Annem adanın etrafında dönüyor ve sesini alçaltıyor. "Bugün kendine iğne yaptın mı? Doğru dozda mı?"

Hemen Ford'a bakıyorum ve yüz ifademi okumaya çalışırken kaşları çatılıyor. Başını sağduyulu bir şekilde sallıyor.

Annemle suyu test ediyorum ama hafifçe adım atıyorum. "Neden yapmayayım ki?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," diye ekliyor Emory. "Tabii ki insülinini aldı."

Ford ayağa kalkıyor ve tabaklarımızı topluyor. "Sanırım yapmasaydı anlardık," diyor havalı bir kıkırdamayla. Lavabodaki suyu açıyor ve annem onu gönderip işini bitirmeden önce bulaşıklarımızı yıkamaya başlıyor. "Belli olurdu çünkü muhtemelen bayılır ya da DKA'ya girerdi. Tamamen güvensiz olurdu ve kendi sağlığını tehlikeye atacak bir şey yapmazdı. Değil mi Taytum?"

Gözlerimi kısıyorum. *Beni test mi ediyor?*

"Doğru," diye cevap veriyorum, kelimenin ağzımdan güçlkle çıkmasına izin vererek.

Annem ellerini havluya kuruluyor ve iç geçiriyor. "Tamam, ama dün geceden sonra, ilacının maliyeti yüzünden düşüncesizce bir şey yapmandan endişeleniyorum. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Sadece ihtiyacın olanı al ve eğer ilacını değiştirmen gerekirse, bunu hallederiz."

"Ama işte burada yanıyorsun," diye karşı çıkıyorum. "Bu *benim* ilacım. Elbette bunun için endişeleneceğim." Her şeyi karşılayabilmek için çocukluğumun geçtiği evi satıyor olmalarından dolayı kesinlikle hasta hissettiğim kısmı atlıyorum.

"Taytum," diye vurguluyor annem.

İç çekiyorum ve boş vermeye karar veriyorum. "Tamam. Bırakalım gitsin."

Elimi tuttu ve üç kez sıktı, *seni seviyorum*. "Biz her şeyi çözdük. Reçeteyi doldurma zamanın geldiğinde eczaneye git, o zaman hallolur. Değerlerini düzeltmemiz gerekiyor."

Ford'a kısa bir süre bakıyorum, çenesi bükülmüş bir şekilde doğrudan bana bakıyor. Dikkatimi tekrar anneme veriyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. "Tamam anne. Seni seviyorum."

Sarılması uzun sürüyor ve omzunun arkasından Ford'un mutfaktan çıkıp muhtemelen çoktan arabaya binmiş olan ve antrenmana zamanında yetişebilmek için bizim içeri girmemizi bekleyen kardeşimin peşinden gitmesini izliyorum.

"İçeri girdiğimizde sana haber veririm," diyerek köşeyi dönüyorum.

Neredeyse ön kapıya varmışım ki bir el dirseğime kondu ve beni fuayeye doğru

çekti. "Ne yapıyorsun sen?" Ford'dan mutfığa giden koridora bakarak soruyorum.

"İnsülinini gerçekten aldığından emin olmak için enjeksiyon yerlerini kontrol etmeye başlamam gerekiyor mu? Seviyelerini kontrol ettim ve hâlâ çok yüksekler." Dün geceki sakın tavrı çoktan gitmiş, yerine kardeşimin aşırı korumacı en iyi arkadaşı gelmişti.

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Aileme söyledin mi?"

Geri çekiliyor ve yüzünde beliren küçük incinmişliği fark ediyorum. "Sana yapmayacağımı söylemiştim."

Kardeşim kornaya basıyor ve hem Ford hem de ben pencereye doğru bakıyoruz ve onu arabasının sürücü koltuğunda sabırsızlıkla bizi beklerken görüyoruz. "Biliyorum. Ama sonra sanki-"

Ford yaklaşıyor ve ben konuşmayı kesiyorum. Başparmağı çenemin altına giriyor ve yüzümü kendine doğru eğiyor. "Sana söz veriyorum Tay.

Benden yapmamamı istediğin bir şeyi onlara söyleyerek güvenini sarsmayacağım. Yine de insülinini alıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Alıyorum. Değerlerimin neden bozuk olduğunu bilmiyorum. Düzeltmeye çalışıyorum."

"Bunu sana neden sorduğunu biliyor musun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Çünkü *sen sensin*. Özverilisin, sadıksın ve kalbin Teksas büyüklüğünde. Seninle tanışana kadar başkalarını bu kadar önemseyen biriyle hiç tanışmamıştım." İddiasını reddetmek için ağzımı açıyorum ama çenemi sıkıca kavriyor. "Son senemde balo geceni mahvettikten sonra benden nefret etmeliydin."

Aman Tanrım. Birinin o berbat geceden bahsetmesinden hâlâ nefret ediyorum.

"Sadece saatler sonra, hastanedeysen beni paniğimden kurtarmaya çalışan tek kişi sendin." İçinden gülüyor. "Eskiden bunun senin birilerine bir şeyler kanıtlama ihtiyacın olduğunu düşünürdüm. Sanki dünyaya beni panik atağımdan çıkarabilecek kişinin sen olduğunu göstermek istiyordun, ama bunu yapmanın nedeni bu değildi. Beni önemsedığın için yaptın."

Kalbim kayıyor. O gece Ford Collins'in ruhuma yapışmasının başlangıcıydı. Yıllardır oradaydı ve ben bunu yüksek sesle itiraf etmeyi reddettim, ama bu doğru.

Çalan kornanın bir başka sesi ikimizi de sıçratıyor. Eli çekiliyor ve duvar tekrar yükseliyor. Ama ön kapıdan çıkıp aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmadan önce, bir parmağını kemerimin halkasına takıyor ve göğsüne çarpana kadar beni geriye doğru çekiyor.

"İtiraf etmeye hazır olduğunda, söyle." "Neyi itiraf etmeye?" diye sordum.

"Benim seni önemsedığım kadar senin de beni önemseddiğini." Beni bırakıyor ve yanımdan geçip gitmeye başlıyor, ama onu durduruyorum. "Peki ya yürümezse? Sen ve ben? O zaman ne olacak? Her şey berbat olur, Ford. *Her şey*." Ford omuz silkiyor. "Bu almak istediğim bir risk."

FORD

Riley'nin seçmelerinde yaptığın numarayı yapma. Güzel bir şeyler giy.

Ne demek istiyorsun? Hokey takımının resital sırasında karnımıza isminin her harfini yazıp dalga geçmesini istemiyor musun?

Yapma. Zaten gerginim!

Hadi ama! Hiç eğlenceli değilsin.

Taytum: Gösterime tişörtlüz gelersen yatak odamın penceresini kilitletim Ford.

Ben olsam ön kapıyı kullanırdım ama neyse.

Ben: İyi!

Taytum: Teşekkür ederim.

Ben: Belki de çıplak gelmeliyim. Manzara güzel, değil mi?

FORD!

Telefonum kaybolana ve soyunma odasında birkaç takla atarak uçana kadar gülümsüyorum. Fayans döşeli zemine düşüyor ve Emory'nin sırtıttığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Telefona uzanıyor ve ben de ona eski usul davranıyorum. Yere atlayıp telefonumu kapmadan ve boxerımın içine koymadan önce boynuna hızlı bir yumruk indiriyorum ki telefonumu alırken iki kere düşünsün.

"Vay canına," diye düşünür. "Bu hareketi yaptığına göre iyi biriyle mesajlaşıyor olmalısın."

Theo dikkatini bana doğru yöneltiyor ama ona bakamıyorum çünkü Taytum'la takıldığımı biliyor ve bunu onaylamadığını biliyorum.

Onunla birlikte olmamı umursamıyor ama bunu kalecimizden saklamamı umursuyor.

Kaptan olarak görevi, takım dinamiğinin on üzerinden on olmasını sağlamaktır ve sevgili, asabi kalecisi, en iyi arkadaşının kız kardeşini arkasından becerdiğini öğrenirse, işler kızışacaktır.

"Devam et," diye şaka yapıyorum. "Telefonu al." Kalçalarımı ona doğru itiyorum ama bu şekilde öğreneceğini düşününce sırtımdan aşağı terler akıyor.

Taytum'a söylemesini ve Emory'ye itiraf edeceğimi söyledim.

Ama kararsız ve şu anda endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var.

Teyzemden aşırıdığım ve vicdanımı sızlatan telefon numarası gibi.

"Birinin sikine dokunmasını o kadar çok istiyorsun ki beni kandırmaya mı çalışıyorsun?" Kıkırdıyor. "Seni yatağa atmalyız."

Tanrıya şükür Theo devreye giriyor, çünkü tek hayal edebildiğim kız kardeşi, çıplak ve altımda soluyor. "Ne zaman buluşuyoruz?" Theo antrenman formasını çıkararak soruyor.

"Yedi," diyor Emory.

"Görüşürüz o zaman. Gidip kızıma iyi şanslar dilemem lazım." Theo yumruğunu havaya kaldırıyor ve biz de kendi yollarımıza gitmek üzere ayrılmadan önce ona yumruk atıyoruz.

Eşyalarımın geri kalanını yerleştirmek için arkamı dönüyorum ama dolabımda asılı duran formama bakınca duruyorum. Emory'nin gittiğinden emin olduktan sonra pantolonumdan telefonumu çıkarıyorum ve hemen Taytum'a mesaj atıyorum.

Merak etme, kalp kıran. Sahip olduğum en pahalı şeyi giyeceğim.

"Ne giyiyorsun böyle?" Theo soruyor.

Emory, Theo'nun yanından gülüyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum. Hokey formama bakıyorum. "Oh, bu eski şey mi?"

Theo bana onaylamaz bir şekilde bakıyor. "Sen hiç ciddi oldun mu?"

Olabilirim... bazı durumlarda. Ama bu? Bu onlardan biri değil. Taytum'un gülmeye ihtiyacı var. Bunu biliyorum çünkü onu tanıyorum. Her gösteriden önce olduğu gibi gergin ve ketum. Ailesinin para biriktirmeye çalıştıkları için burada olmaması da yardımcı olmuyor.

"Dinle, ben komedi için buradayım. İster kabul edin ister etmeyin."

Theo iç geçiriyor ve salona girmek için dönüyor. Emory hâlâ yanımda kıkırdıyor ve koltuklarımıza oturduğumuz anda telefonumdan gelen bir vızıltı hissediyorum.

Şaka mı yapıyorsun?

Emory Theo'yla konuşuyor, ben de hemen bir mesaj yazıyorum.

Ben: Hayır. Ve kardeşinden bir koltuk ötede otururken bana mesaj atmayı bırak, eğer hala ona söylemekten çekiniyorsan.

Diğer koltuklar dolmaya başlarken sabırsızlıkla onun mesajına cevap vermesini bekliyorum. Her dakika mesajsız geçerken bacağım aşağı yukarı zıplıyor ve sahne ışıkları iki kez yanıp sönerek gösterinin birazdan başlayacağını işaret ettiğinde ayağa kalkıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Emory soruyor.

"İşiyorum," diye anons ettim. "Sikimi tutmak ister misin?"

Yaşlı bir kadın bana kötü kötü bakıyor ama ben onu görmezden gelerek yanından geçiyorum. Theo başını sallıyor, ben de onun sessiz onaylamamasını görmezden gelerek koridorda yürüyorum ve kıyafet seçimim nedeniyle seyirciler arasında rastgele insanların bakışlarını üzerimde topluyorum.

Tuvaletin önünden geçip sahne arkasına açılan kapıya bakıyorum. Gösteri başlamak üzere olduğundan, içeri girip dansçıların koşturduğu karanlık koridora yöneldiğimde kimse beni fark etmiyor.

Siyah mayosu ve vücudunun en sevdiğim yerlerinden birini zar zor örten ince eteğiyle onu salonun en sonunda görüyorum. Sahnede bir şeye bakmak için parmak uçlarına kalktığında boynu uzuyor ve tek yapmak istediğim uzanıp balerin topuzunu çözmek, böylece altın rengi saçları sırtında zıplıyor.

"Kıyafetimi beğenmedin mi?" Onu şaşırtarak sordum.

Düz ayaklarının üzerine düşer ve geniş gözlerle döner. "Ford! Burada ne işin var?"

Omuz silkıyorum. "Bana mesaj atmayı bıraktın."

Tatlı nefesi ağzımı sulandırıyor. "Biraz meşgulüm!"

Onun stresli haline sıırıtmadan edemiyorum. Taytum sinirli ya da gergin olduğunu asla belli etmez, benim dışımda.

"Sadece sana iyi şanslar dilemek istedim."

Bir tül hışırtısı ve sessiz ayaklar dikkatimi çekiyor ve aramıza mesafe koymak için geri çekiliyorum. Bir grup balerin hızla yanımdan geçiyor, Taytum her birinin elini sıkıp onlara iyi şanslar dilemeden önce hepsi bana kısa bir süre bakıyor.

Kapının eşiğini geçip sahneye çıktıklarında ışıkların üzerlerinde parlamasını beklerken bana bakıyor ve beni tepeden tırnağa kontrol ediyor.

"Hokey formanı giydiğine inanmıyorum." Kollarını dar leosunun üzerinde kavuşturuyor ve ben de ciğerlerinin kumaşın altında genişlemesini izlemekten kendimi alamıyorum.

"Güzel bir şeyler giymemi söylemiştin. Bu sahip olduğum en güzel şey."

Ağzı seğiriyor ve ben onu yanından dürtüyorum. Gülüyor ve elimi itiyor. "Sen aptalsın." "Yine de seni güldürdüm," diye belirtiyorum.

Yanakları pembeleşiyor ve onu gülümserken gördüğümde hissettiklerimi daha önce hiç hissetmemiştim. Mideme rahatlatıcı bir şey yerleşiyor ve ellerim onu kendime çekmek için yalvarıyor çünkü bunu yapmamak yanlış geliyor.

"Git otur. Dikkatimi dağıtıyorsun." Beni başından savıyor ama ben hemen elini tutuyorum ve göğsüme doğru uçuyor.

Kimse görmesin diye geri çekilmeden önce hızlı bir öpücükle ağızındaki çığlığı yakalıyorum - tüm dünyanın görmesini istememe rağmen.

"Bacağını kır, kalp kıran." Göz kırıyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum ama son anda duruyorum. Dönüyorum ve onun bana baktığını görüyorum. "Kontrol etmem gerekiyor mu?"

Kafası karışmış gibi davranıyor ama ne demek istediğini anladığını biliyorum. "Neyi kontrol edeyim?"

"Hemen şimdi şu çürük tütüyü vücudundan sıyrıp atacağım ve yeni bir iğne yaptırıp yaptırmadığını kontrol edeceğim Tay."

Ses tonuma sinirleniyor. "Sahnede herkesin önünde bayılmak istediğimi mi sanıyorsun? Şekerimi kontrol ettim, gayet iyi." Nefes veriyorum. *Aferin kızıma.*

Seviyelerini kontrol etmenin bir anlamı yok çünkü son zamanlarda her yerdeydiler.

"Şimdi git! Yapacak işlerim var."

İçimden gülüyorum. "Ben de istiyorum... ama ne yazık ki meşgul."

Boş koridorda yürürken müzik azalmaya başlıyor, ama daha fazla ilerleyemeden "*Pst, Ford!*" sesini duyuyorum.

Duruyorum, dönüyorum ve Claire'e on tane kafası varmış gibi bakıyorum. "Senin sahnede olman gerekmiyor muydu?" diye soruyorum.

Hızla başını sallıyor ve öne doğru adım attığında yanaklarındaki parıltı ışığı yakalıyor. Elini koluma koyuyor ve beni köşeye doğru çekiyor. "On dakika içinde çıkıyorum, bu yüzden hızlı olmalıyız."

"Çabuk mu?"

"Taytum hakkında konuşmamız gerek," diyor.

"Ah." Başımı sallıyorum. "Em'e de söylememiz gerektiğini düşünüyorsun."

Claire kıyafetime bakıyor. "Neden hokey üniformanı giyiyorsun?" Kafasını sallıyor. "Boş ver, önemli değil. Ve hayır, Emory'ye söylemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Şekerinin yüksek olduğunu öğrenirse çılgına döner. Muhtemelen gösterinin ortasında sahneye fırlar."

Geriye doğru çekiliyorum. "Bekle, ne?" Seviyelerini tekrar gözden geçirmek için telefonumu çıkarıyorum.

"Gösteri başlamadan önce şekerini almasını izledim. Numarayı gördüm, ama yine de..." İkimiz de adının söylenmesine döndük. "Endişeli görünüyordu. Onunla yüzleştim ve bana iyi olduğuna dair güvence verdi. Öyle mi?"

Burnumun kenarını sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Olacak." *Ama insülinini kullanmış olsa iyi olur.*

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyor.

Aceleyle gitmeden önce onunla göz göze geldim. "Gösteriden sonra benimle yurтта buluş.

Konuşmamız gerek." Çabucak başını salladı.

"Merak etme," diye onu temin ediyorum.

Claire'in gülümsemesi, sahneye atlamak için koşturmadan önce gözlerine zor ulaşıyor.

Beni uzun zamandır kayıp olan ebeveynimle buluşmaya hazırlayabilecek biri varsa o da Claire'dir. Ve bana kalp krizi geçirtebilecek biri varsa, o da Taytum'dur.

TAYTUM

Penceremin kapanışının tanıdık sesini duyduğumda gülümsüyorum. Kalbim yerinden fırlıyor ve midem kelebeklerle doluyor. Ford'un ayak sesleri yavaş ve istikrarlı bir şekilde katımda yürürken, gösteriden yorgun düşmüş olsam da o gelene kadar uyanık kalmayı planlıyordum.

Yatağım eğiliyor ve sırtüstü yuvarlanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Parmağı dalgalı bir tutam saçıma dolanıyor ve onu yana doğru süpürerek çıplak omzuma doğru uzatıyor. Köprücük kemiğimin çukur kısmına yumuşak bir öpücük kondurduğunda kalçalarımı sıkıyorum ve ağzımdan titrek bir iç çekiş çıkıyor.

Tenime değen her öpücüğün ardından bir ürperti geliyor, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Sırt üstü yatıyorum ve üzerimde gezinen gölgeli figürüne yapışıyorum.

"Bana güvendiğini söylemiştin," fısıltısı dudaklarıma doğru süzülüyor. Kaşlarım çatılıyor. "Güveniyorum," diye onaylıyorum nefes nefese.

Sesinde akıl almaz bir şey var. Neredeyse tanınmaz halde. "Sana güvenmemi istiyor musun?" diye soruyor.

Ne? Bu da nereden çıktı? "Evet..." Ona tereddütle cevap veriyorum.

Örtüler aniden bedenimden çekilince sıcıyorum. Ford'un parmağı göğüslerimin arasındaki boşluğa düşüyor ve kalçalarımın tepesine kadar takip ederken arkasında bir ateş bırakıyor. Dokunuştan dolayı ağır nefes alıyorum ama geri çekildiğinde ateşi küle çeviriyor.

Birden kafam karıştı. "Ne yapıyorsun?"

Çok uzun süre sessiz kalıyor. Kalbim daha hızlı atıyor ve birden onun ne kadar hareketsiz olduğunun farkına varıyorum. "Seni cezalandırıyorum."

Oda karanlıkta bile eğiliyor. "Beni cezalandırmak mı? Ne için?" "Bana yalan söylediğin için."

Öfkeyle oflayıp kalkmak için hamle yapıyorum ama bu kısa sürüyor çünkü Ford kalçalarımı sıkıca kavıyor ve beni altına hapsediyor. "Bana bir daha insülininle oynamayacağına söz vermiştin."

İnkârla sarsıldım. "Yapmadım."

Ford'un ağzı o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. Sıcak nefesi naneli ve hiçbir şeyi onu arzulamaya başladığım kadar arzulamamıştım. Hatta onun öfkesini ve sözde cezasını bile arzuluyorum. "O zaman şekerin neden bu kadar yüksek?"

"Sana zaten bilmediğimi söyledim!" İtiraf ediyorum. "Belki de birkaç kez yanlış miktarda aldığımda düşündüğümden daha fazla zarar vermiştir." Sesimdeki korkuyu gizlemeye çalışıyorum ama telefonumda her uyarı çıktığında midemde köklü bir endişe oluşuyor.

"Kahretsin, Taytum!" Ford'un sesi boğuk ve bunun öfkeden mi yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyorum. "Seni kaybedemem."

Ellerim pazılarının etrafında kıvrılıyor ve kısa bir an için keşke beni onun kadar önemsemese diyorum, çünkü ya bir şey olursa? Ya organlarım iflas ederse ya da bilmeden tekrar DKA'ya girersem ve tekrar yoğun bakım ünitesine düşersem? Panik onu alt ederdi. Bunun olduğunu sadece bir kez gördüm ama izlemek travmatikti.

"Beni kaybetmeyeceksin," diye fısıldıyorum etrafımızı saran sessizliğe.

Ford'un kolları belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Kendini her zaman başkalarının önüne koyacağına söz ver."

Duraksadım. "Bu çok şey istemek olur."

Bana karşı titriyor. "Benim için öyle değil."

Ford bana doğru uzanıyor ve lambayı yakıyor. Yüzündeki ifade karşısında nefesimi tutuyorum. Mavi gözleri inatçı bir duyguyla sertleşmiş ve sanki parmaklarının arasından kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi bana bakıyor. "Seni kaybedemem," diye uyarıyor. "Özellikle de onu kaybettiğim gibi kaybedersen."

Annesinden bahsediyor ve midem bulanıyor.

Çenem titriyor ve her şeyi aynı anda hissetmekten kendimi alamıyorum.

İşlerin daha hafif olduğu gizli flörtlerimize geri dönmek istiyorum, ama bu noktada çok fazla yatırım yaptık. Birbirimizi çok derinden tanıyoruz, bu yüzden oda aniden çaresizlikle doldu.

"Bana söz ver, Taytum. Lütfen. Sen ve ben hiçbir zaman bu odada sıkışıp kaldığımızdan daha fazlası olmasak bile, her zaman kendini ilk sıraya koyacağını bilmem gerek."

Ses tonundaki geçerlilik karşısında göğsüm daralıyor ve parçalanıyorum. Ford gözyaşlarımı silmekte gecikmedi. Yanaklarımı kavriyor ve başparmakları nemi uzaklaştırmak için fazla mesai yapıyor. "Söz veriyorum," diyorum sonunda.

Kaşlarının arasında küçük bir çukur açıldı. "Ve sana bakmama izin vereceğine söz ver. Ne olursa olsun."

Burnumu çektim. Her zaman benimle ilgilenmek isteyeceğinden emin değilim ama yine de başımı sallıyorum. "Söz veriyorum."

Parmakları saçlarımın arasında kayboluyor ve alnımı ağzına götürüyor. Öpücük yumuşak ve oda sakinleşiyor. Bileklerine tutunuyorum ve gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor.

"Ford?"

Alnı kırışıyor. "Evet, bebeğim?"

İnanılmaz derecede savunmasız hissediyorum. Kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyorum.

"Şimdi benimle ilgilenecek misin?" Kısa bir süre ağzına baktı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

FORD

Onu o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor.

Keşke duygularımı hapsedebilseydim ama ona fiziksel olarak o kadar bağılıyım ki onu bu şekilde yatakta bırakmak beni mahvederdi. Gözyaşları kurudu ve göğsü artık duygularla dolmuyor. Bunun yerine, onu son kez öpüyormuşum gibi öptüğümde altımda titriyor.

Ayağa kalktım ve kıyafetlerimi çıkardım. Bir noktada onun yatağına gireceğimi bildiği için vücudundan çıkardığı kıyafetlerle aynı yığının içinde duruyorlar. Vücudunu kendi vücudumla kaplayıp onu tekrar öperken hiçbir şey söylemiyorum.

Nazikçe başlıyor. Ağzını ısıriyorum ve o da dudaklarıma en yumuşak öpücüğü konduruyor. Elim yüzünün yan tarafını kavıyor ve daha fazlası için içeri giriyorum. Vuruşlarımı derinleştiriyorum ve vücudumun ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermesine izin veriyorum. Bu kontrolsüz, çılgın bir öpücük ve o inliyor.

Sıcak eli göğsüme bastırıyor ve üstüme tırmanıp bana sarıldığında yuvarlanıyorum. Ellerim sırtının küçük kısmına düşüyor ve o bana karşı sallanırken çıplak teninin her santimine dokunuyorum.

İçeri girdiğimde dudaklarımızın kilidi asla açılmıyor. Nefesi ağzımda titriyor ve elim sırtında gezinip saçlarını tutarken içeri girip çıkıyorum. Seks her zaman dikkat dağıtmak ya da boşalmanın bir yolu olarak kullandığım bir araçtı, hatta belki de egomu inşa etmek için, ama Taytum'la çok daha fazlası.

Topraklayıcı ama heyecan verici. Yoğun ama şehvetli.

Beni küçük avucunun içine aldı ve bunu bildiğinden bile emin değilim.

Üzerimde hareket edişini izlemek için öpücüğünden ayrılıyorum. "Çok iyi hissediyorsun." Başparmağımı klitorisine doğru kaydırıyorum. Gözlerinin başının arkasına kayışını huşu içinde izliyorum. *Lanet olsun.* "Bana benim olduğunu söyle," diyorum.

İnliyor. "Ben seninim."

"Ama sadece kapalı kapılar ardında, değil mi?" Onun benim olduğunu dünyaya göstermemekten duyduğum hoşnutsuzluğun her zerresini besleyerek soruyorum.

Emory'nin onaylamamasını siktir et.

Onun için benden iyisi yok.

"Ford." Mavi gözleri parlıyor ve göz bebekleri büyüyor. Daha önce hiç bu kadar ateşli bir manzara görmemiştim. İstese şun anda onun için tüm dünyayı yok edebilirim.

Hızını artırmaya başladığında göğüsleri yüzümde zıplıyor ve hemen dişlerimle meme uçlarından birini çekiştiriyorum. Yavaşça kalkıp gözlerinin içine baktığımda, tenini kaplayan pembe rengi fark ediyorum. *Benim* yüzümden ihtiyaçtan kızarmıştı.

Diğer meme ucunu çekiştirdiğimde ağzından sıcak, şehvetli bir iç çekiş çıkıyor.

"Sana dokunduğum zamanki görünüşünü seviyorum." Onun inlemeleri ve sızlanmaları beni bir gün mezara gönderecek.

Taytum'un gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ağzıma bakıyor. "Bana dokunmana bayılıyorum." Sesi hırıltılı ve nefes nefese ve onu o kadar sert becereceğim ki üzerindeki hakimiyetimi hissetmeden edemiyor.

Çünkü bu öyle bir şey.

Ele geçirme.

"Bana tekrar benim olduğunu söyle," diyorum.

Hiç tereddüt etmiyor ve bu dünyada bana verdiği hissi ortadan kaldıracılecek hiçbir şey yok. "Seninim, Ford." O

bana bakıyor. "Sanırım ben hep senin oldum."

Onu sırt üstü çevirmeden önce uzun uzun ve sertçe bakıyorum. "Beklemekten bıktım," diyorum üzerine yerleşirken. Açıklamama gerek yok. Neden bahsettiğimi biliyor.

Çenesi avucumun içinde çok küçük, ama onu sabit tutuyorum ve içine giriyorum. Ateşli bir nefes alıp veriyor ve amı anında bana doğru çekiliyor.

Made

n.

Made

n.

Mayı

n.

Ona tekrar sokulmak için geri çekildiğimde sahiplenme tenimi kavuruyor.

"Maçtan sonra," diye acele ediyor, benimle yarı yolda buluşuyor. Gelmeye çok yakın ve ne dediğini algılamakta zorlanıyorum.

Destek için elimle yatak başlığını sabit tutarken ona tekrar çarpıyorum. "Ne?"

Sorum soluk soluğa geldi.

"Emory'ye söyleyebiliriz ama maçtan sonra."

Söylenecek doğru şeydi ama yanlış zamandı.

Ağzım onunkine öyle sert yapıştı ki dudağını patlatmış olabilirim. Onu daha sert beceriyorum. Mükemmel küçük amcığı beni kavrayana ve ağzıma karşı inleyene kadar ona hızla girip çıkmaya devam ediyorum.

Yavaş başladık, ama işler yarım yamalak bitiyor. O benim için bir uyuşturucu gibi. O verdikçe ben daha fazlasını istiyorum ve bundan sonra onu ne kadar sevdiğimi saklayamam.

"Maçtan sonra," diye onaylıyorum. Bana karşı başını sallıyor.

"Güzel, çünkü seni o kadar çok seviyorum ki herkesin önünde sana sahip çıkmamaya bir saniye daha dayanabileceğimi sanmıyorum." Durdu. "Beni doğru duydun. Seni seviyorum ve her zaman sevdim, ama sen de karşılık vermek zorunda değilsin." Geri kalanını inlemeden önce ona bir kez daha giriyorum. "Senin de beni sevdiğini zaten biliyorum."

Dışarı çekiyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki, karnına boşalırken üstüne yığılıyorum.

İkimiz de uzun süre kıpırdamıyoruz ama sonunda kalkıp ikimizi de temizliyorum. Kıyafetlerle uğraşmıyorum. Onun yerine, örtülerini geri çekip yatağına tırmanıyorum. Çıplak bacağı benimkinin üzerine kayıyor ve başı sabit kalbime yaslanıyor.

Uyku hızla bastırıyor ama sıcak nefesini göğsümde hissettiğimde rüya görmediğimi anlıyorum. "Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim," diye fısıldıyor.

"Biliyorum" demek için boğazımdaki düğümlerin çözülmesini bekliyorum.

□

Bu gece salondaki enerji bu dünyanın dışında. Koç tribünlerde sezon başındakinden daha fazla gözlemci olduğunu doğruladı ve şu anda sahip olduğum en iyi savunmayı oynamaya devam etmem her zamankinden daha önemli.

Profesyonel hokey her zaman kutsal kase olmuştur.

Bexley U gibi bir takımda olduğunuzda tek hedefiniz büyük işler başarmaktır ama benim hedefim hiçbir zaman kendime bir şeyler kanıtlamak ya da egomu şişirmek için büyük işler başarmak olmadı. Her zaman teyzemin ve Olson'ların yaptığı fedakârlıklara değdi. Yetim olmak tam bir akıl tutulması, çok genç yaşta hiçbir şeyi hafife almamayı öğreniyorsunuz.

Ancak şimdi, beni yetiştiren insanlara bir şey kanıtlamak yerine, tribünde gözleri buzdaki her hareketimi takip eden kızı destekleyebilmek için profesyonel olmaya çalışıyorum.

Eğer profesyonel olamazsam ve bir takımla giriş seviyesinde mükemmel bir sözleşme yapamazsam, bir iş bulmam gerekecek.

Theo maçın ikinci yarısı için soyunma odasından çıkmak üzere yanımdan hızla geçerken "D'ye devam et," diyor. "Ve dikkatini dağıtma."

Bir gece önce odasında yaptığımız sohbete atıfta bulunduğunu bilerek başımı sallıyorum.

Theo, Claire ve ben neredeyse bir terapi seansı yaptık ve Olson'ların mali durumunu rahatlatmak ve bir süreliğine Taytum'un ilaçlarıyla ilgilenmek için bir değil, iki sağlam planla ayrılmama rağmen, hala düzensiz şeker seviyeleriyle ilgili endişelerimle savaşmıyorum.

Soyunma odasından en son ben çıktım. Daha eşğin yarısına bile gelmemiştim ki aceleyle dolabıma dönmeye ve içimi

rahatlatmak için onun seviyelerini kontrol etmeye karar verdim. Belki o zaman odaklanabilir ve hayatımın oyununu oynayabilirim.

Burnumdan boncuk boncuk ter akarken uygulamayı açıyorum ve vücudumu bir panik dalgası kaplıyor. Şekeri olması gereken yerde değil. Ona hızlı bir mesaj gönderiyorum, telefonumu dolabıma geri atıyorum ve sahaya doğru koşuyorum.

Koç beni koridorda karşıladı. "Ne yapıyorsun lan sen? Maç başlıyor."

Hiçbir şey söylemiyorum ve başlangıç yerime ulaşmak için hızla yanından geçiyorum. Theo bana bir bakış attı ve ben de başımı sallayarak ona iyi olduğumu söyledim.

Zil çalmak üzere, bu yüzden bana iyi olduğuna dair bir tür sessiz işaret verebileceği umuduyla dikkatimi Taytum'a çeviriyorum, ancak onu görmek beni çözüyor. Elinde telefonunu tutarken açık renk saçları yüzünü örten bir perde gibi. İliklerime bir rahatlama seli gönderiyor, ama sonra Claire Taytum'un telefonuna bakıyor ve çenesi gevşiyor. Hızla eğiliyor ve Taytum'un insülin kalemiyle geri dönüyor.

O iyi mi?

"Ford!"

Adım sessizlik barajını yıkıyor ve gürleyen kalabalık tekrar içeri doluyor. Panik içinde dönüyorum çünkü oyun başlamıştı ama bir saniye içinde şoktan felç oldum.

Oksijen ciğerlerimden kayboluyor ve ikimiz de buzun üzerinde süzülürken kaskım havada süzülüyor. Çığ gibi düşüyorum ve kaskımın koruması olmadan başımı korumam gerektiğini biliyorum ama biraz geç kalıyorum.

TAYTUM

Kalemi karnıma bastırduğım ve burnumdan yavaşça nefes aldığımda KINIYORUM. Kalemi sokabileceğim en iyi yer burası ama derim hassaslaşıyor ve aklıma kısa süreliğine bir pompanın daha iyi olabileceği düşüncesi geliyor - eğer binlerce dolar olmasaydı.

"Olamaz."

Claire'e doğru döndüm. "Ne?"

Hokey taraftarları arasında bir endişe dalgası yayılıyor ve onların görüş açısını takip ettiğimde kararlılığım azalıyor.

Yirmi iki numara buzun üzerine yayılmış durumda ve kalbim de onunla birlikte orada. Elim ağzıma gidiyor ve etrafımdaki her şey yavaşlıyor. Claire bana bir şeyler söylüyor ve Riley daha iyi görebilmek için cama doğru koşuyor ama ben elimde insülin kalemimle olduğum yerde sabit kalıyorum.

Ford.

Hareket etmiyor.

Derim

sürünüyor.

Her şeyi bırakıp buza açılan kapıya doğru ilerliyorum. Duyduğum tek şey kalp atışlarım ve gördüğüm tek şey Ford'un buzun üzerinde hareketsiz yattığı, kaskının bir metre ötede olduğu ve sopasının hiçbir yerde bulunmadığı. Elimden geldiğince hızlı koşuyorum ama o hâlâ çok uzakta görünüyor.

Ayağım buza değişiyor ve aniden kollar belime dolanıyor, beni geriye doğru çekiyor. "Taytum, hayır. Oraya gidemezsin!" Aasher'in ellerini bedenimden çekmeye çalışıyorum ama buzun üzerinde çok sabit duruyor ve beni tutuşu çok güçlü.

"Bırakın beni," diye yalvarıyorum. "Hareket etmiyor!"

Ayaklarımı tekrar sabit bir zemine koyuyor ve açıklığı kapatıyor. Birkaç hokey oyuncusu daha ona yardım etmek için kayıyor ama sedyenin Ford'a doğru ilerleyişini izlerken arkaları bana dönük.

Aasher gözlerimin içine bakıyor ve orada bir pişmanlık var. "Biliyorum ama geride kalmalısın."

"Aasher!" Panik içinde bağıyorum ve midem bulantıyla sıkışıyor. "Lütfen!" *Neden hareket etmiyor?*

"Taytum!" Emory kaleci kıyafetleriyle kayarak yanıma geliyor ve kaskını çıkarıyor. "Hastaneye git. Hemen."

"O iyi olacak mı?" Daha iyi görebilmek için geniş omuzlarının arkasına bakıyorum. Korkudan felç olmuş durumdayım ve nefes almakta zorlanıyorum.

Ford sedyede ve onu tünelden aşağı, gözümün önünden götürüyorlar.

Emory'nin bana cevap vermesi için bir saniye daha beklemiyorum. Dönüp Claire'in anahtarları ve çantamla beklediği merdivenlere koşuyorum.

"Hadi gidelim." Elimi tutuyor ve beni boşalan koridora doğru sürüklüyor. Televizyonlardaki spor spikerlerinin Ford hakkında konuştuklarını ve onu sedyeye koyduklarında hala bilincinin kapalı olduğunu duyuyorum. Dışarı çıktığımızda sirenler çalışıyor ve ambulansın hızla geçişini dehşet içinde izliyorum.

"Claire," diye boğuluyorum,

gözlerini yakalıyorum. "Her şey

yoluna girecek. Atla."

Kapım daha kapanmamıştı ve Claire arabasının gaz pedalına basıyordu.

Koltuğa geri yaslanıyorum ve hayatın gerçekten ne kadar kırılgan olabileceğini bilerek birine bu kadar derinden değeri vermenin ne kadar őrkütücü olduğunu hemen fark ediyorum.

Çılgına döndüm.

Claire beni acil servise bıraktı, o da gidip park yeri buldu. Yolcu kapısını kapattığımı bile sanmıyorum. Işıklar parlak ve herkes sanki doktora ihtiyacı olan benmişim gibi bana bakıyor ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen öyleyim. "Nerede o?" Resepsiyon görevlisine soruyorum.

Bana pis bir bakış attı. "Kim?"

Hayal kırıklığıyla iç çektim. "Bir saniye önce buraya getirdikleri hokey oyuncusu! Nerede o?" "Hanımefendi, öylece-"

Dönüyorum ve kapılara yöneliyorum. Tam olarak nereye gideceğimi biliyorum ve Ford uyandığında orada olmamı kimse engelleyemeyecek.

Ya uyanmazsa?

Bir mide bulantısı dalgasıyla ağzım daha da kuruyor. Kafamın içinde duymazdan gelmek zorunda kaldığım bir çarpıntı var çünkü aniden önümde bir güvenlik görevlisi beliriyor. "Sizi alıkoyamayacağım kadar güzelsiniz. Lütfen sakın olurmusunuz?"

Taşaklarını tekmelemek ve çekilmesi için bağırarak istiyorum. "Bana asılıyor musun?!" "Ne? Hayır!" Yanakları kızarıyor. "Sadece... Sen..."

"Taytum?" Dönüp Dr. McCarthy'ye yapışıyorum.

Onu gördüğüme ilk kez bu kadar seviniyorum.

"İyi misin?" diye sorar. "Neler oluyor?" Bana doğru ilerlerken beyaz ceketi arkasından uçuyor. Rahatlamaktan titriyorum.

"Hayır dersem, geri dönmeme izin verecek misin?"

Şaşkınlığı devam ediyor ama yavaşça başını sallıyor. "Evet."

"Ben iyi değilim." Etrafındakilere bakıyorum. "Bu benim şekerim."

Yalan değil. Son zamanlarda şekerim yerinde durmuyor ama şu anda tek umursadığım Ford.

"Gel bakalım." Güvenlik görevlisini ve neredeyse masanın üzerine uzanmış sahneyi izleyen resepsiyon görevlisini fırçalıyor.

Sallanan kapılar arkamızdan kapandığında yürümeyi bırakıyorum. "Ford arıyor. Maçta yaralandı ve onu görmem gerek."

Başını sallıyor ama o bana hayır diyemeden ben sözünü kesiyorum. "Anlamıyorsun." O kadar hızlı konuşuyorum ki yetişebilse şaşıracağım. "Hastanelerde panik atak geçiriyor! Onu getirdiklerinde bilinci yerinde bile değildi ve uyandığında makinelere bağlı, yapayalnız mı olacak? Orada olmalıyım!" Dr. McCarthy'nin kolunu tutuyorum ve o da iç geçirmeden önce bir saniye koluma bakıyor.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve okşuyor. "Sen kıpırdamadan otur, ben de ne bulabileceğime bakayım. Şuraya git." Çenesini hemşire istasyonuna doğru salladı ve ben de aceleyle oraya koştum.

Hemşirelerden birini en son buraya geldiğim zamandan tanıyorum ve dudaklarını büzüyor. "Bu Bayan Kendime Bakabilirim değil mi?"

Normalde gülümser ve ona esprili bir karşılık verirdim ama nefesime odaklanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kaza.

İkimizin de kafası bu kargaşa karşısında kırbaçlandı.

Kulaklarım diken diken oldu. "Gitmem gerek." Ford'un sesine doğru koşuyorum.

Uyandı.

"Midazolam getirin!" diye bağırıyor biri.

Saçlarım yüzüme yapışmış, korku ve endişe içindeyim ama Ford'un yerleştirildiği odanın önüne geldiğimde onun adını haykırıyorum, "Ford!"

Mavi gözleri kocaman ve nefes nefese. Üstü çıplak, hokey formasının alt yarısından başka bir şey giymemiş. "Hey, sorun yok. Bir şey yok." Hemşireler beni azarlarken odaya giriyorum ama onları görmezden geliyorum. Kendimi onun vücuduna atıyorum ve

Kollarımı beline doladım. "Nefes almanı istiyorum. Derin nefes al."

"Buradan çıkmam gerek." Göğsü kabarıyor ve onu daha sıkı sıkıyorum.

"Geçen seferi hatırla," diye fısıldıyorum tenine karşı. "Nefes al ve sonra ver. Nefesimi eşleştir, Ford."

"Taytum, gitmem gerek-" Ford sallanıyor ve ben onu dik tutmak için çok küçüğüm, bu yüzden onu yatağa doğru itiyorum ve beceriksizce düşüyor. Kolları ve bacakları ağır ağır hareket ediyor ve tekrar bir yığın oksijen emiyor, nefes nefese kalıyor.

"Seninle kalacağım ama sakinleşmelisin yoksa sana sakinleştirici verecekler." *Geçen seferki gibi.*

Yüzünü avuçluyorum ve gözlerimin içine bakıyor. İçinde yadsınamaz bir korku ve endişe var ama bu haldeyken ona ulaşabilecek biri varsa o da benim.

Bunu daha önce de yaptım ve yine

yapacağım. "Nefes al," diyorum.

Nemli alnını benimkine yaklaştırıyor ve birkaç derin nefes alıyor. *Vay be.*

Hemşirelere bakıyorum ve "O iyi"

diyorum. Başlarını sallıyorlar ve hepimiz

derin bir nefes alıyoruz.

Ford bir başka derin nefesin arasında "İyi misin?" diye

sordu. Omurgamı dikleştiriyorum. "Ne? *İyi* miyim?"

Geri çekilip bana bakmadan önce kollarını belime doluyor. "Soyunma odasına girdiğimde senin seviyene baktım... Sonra

seni tribünde gördüm..." Kafası karışmış görünüyor. "Sonra kendimi burada buldum."

Duygularım beni boğuyor ve tek yapabildiğim alnına doğru başımı sallamak oluyor. "Ben iyiyim Ford. Ama seni kontrol

etmelerine izin vermeliyiz. Tamam mı?" Yavaşça geri çekilmeye çalışıyorum ama o bırakmıyor. "Yanımda sen olmadan

olmaz."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Dönüp başhemşire Dorris'e bakıyorum ve o da hızlıca başını sallayarak bana onay veriyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum çıplak göğsünü geriye iterek. Elimi kalbine bastırıyorum, çünkü Tanrı biliyor ki eli

benimkinin üzerinde.

FORD

Yanımdan hiç ayrılmadı.

Taytum'un bacakları benimkilerin üzerinde asılı ve bir eliyle kolumu sıkıca tutarken diğer eliyle de damarlarımdan sıvılar akıyor. Hâlâ ketumum ve kalbim hâlâ sahip olduğum atletizme göre çok hızlı atıyor ama o olmasaydı, zor durumdayken sahip olduğum Hulk benzeri güç yüzünden muhtemelen deli gömleği giyiyor olurdum.

Hastanelerden
nefret ediyorum.

Kokusundan.

Floresan ışıkları.

Herkesten sızan iç karartıcı enerji. Annemin
ölümünü izlediğimi hatırlıyorum.

"Kesinlikle beyin sarsıntısı geçiriyorsun ve baygın kaldığın süre nedeniyle tomografiye ihtiyacın var." Taytum sertleşiyor ve birden onu teselli eden ben oluyorum.

"Kendimi iyi hissediyorum," diyorum.

Kısmen yalan. Midem bulanıyor ve halsizim, ama onsuz tomografiye götürülme düşüncesi omurgamdan aşağı bir stres çizgisi daha gönderiyor. Karo zemine vuran tekerlek sesleri kafamın arkasında düşünmekten nefret ettiğim bir anıyı kaşıyor.

"Ford." Taytum doğruluyor ve kızarmış bir yüzle bana bakıyor. "Tomografiye ihtiyacın var." "Ama benim var mı?" Şüpheyile soruyorum. "Başım gayet iyi."

Dudaklarını büzüyor. "Bu tartışılabilir. Beyin sarsıntısı geçirdiğin için daha da tartışmalı."

Doktor kıkırdıyor ve bana reddetme şansı vermiyor. "Birazdan sizi içeri almak için gelecekler. Eğer her şey yolunda giderse, önümüzdeki birkaç gün için birkaç önlem alarak eve gitmekte özgürsünüz."

Taytum doktora teşekkür ediyor ve ben de yatağa uzanıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Taytum tekrar göğsüme sokulup bana doğru şekerli bir iç çekene kadar kalp monitörü deli gibi bipliyor.

"Sakin ol," diye yatıştırır.

Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kolum onun tutuşu altında sıkışıyor ve elimi uyluğuna koyuyorum. Kalp monitörüm dışında oda sessiz, ama sonunda yavaşlıyor. O burada benimle yattıkça ben daha sakin oluyorum.

Bu an, onun hayatıma tam da ihtiyacım olduğu anda girdiğini kanıtlıyor. Her ne kadar bir arkadaştan hoşlanmaya dönüşmüş olsa da, sonra dalga geçmek için en sevdiğim hedefe dönüştü ve şimdi de *bu...* Biliyorum ki o ve ben her zaman daha fazlası olduk.

Her zaman.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Başını eğip bana bakıyor. "Ne için? Benim hakkımda seni o kadar strese soktum ki oyun sırasında dikkatini dağıttım ve buza mı düştün?" Alaycılıkla dolu. "Bir şey değil."

"Seni önemsedğim için asla özür dilemeyeceğim ve senin de bunun için kendini suçlu hissetmeni asla istemiyorum."

Başını tekrar yere koyuyor ve ben de sözlerimin aramızda dinlenmesine izin veriyorum. Parmağı pazumu çizmeye başlıyor ve ben de onu güldürmek için parmağımı esnetiyorum -ama gülmüyor.

"Tay?"

"Şimdi anlıyorum."

"Ne aldın?" Umarım onu ne kadar çok sevdiğimi.

Alnı kırıyor. "Geçen yaz kendimi hastanede bulduğumda ne kadar korkmuş olmalısın." Sallanan çenesini tutuyorum ve kolumdaki serumun acısını görmezden geliyorum. "Ya da insülinimi karıştırdığımı öğrendiğinde ne kadar sinirlenmiştin. Şimdi anlıyorum ve çok üzgünüm Ford."

"Hey..." Çok üzülmesini engellemeye çalışıyorum. "Sorun yok. Ağlamayı kes." Yüzünü kendime doğru çeviriyorum ve dudaklarımızı birbirine bastırıyorum. Tadı şeker gibi ve elimde olmadan öpücüğü derinleştiriyorum. Kalp monitörümün sesini duyunca geri çekiliyorum ve ona karanlık bir bakış gönderiyorum. "Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye soruyorum.

Dudaklarına yumuşak bir gülümseme düşer.

"Ve kes şunu. Bu gece sadece birimizin duygusal çöküntü yaşamasına yer var ve eğer sen de yaşarsan, ikimiz de tımarhaneyi boylarız."

"En azından birlikte olacağız." Gülüyor, ama dudaklarında yakalıyorum ve onu tekrar öpüyorum çünkü elimde değil. Ayrıldığımızda, insülin konusundaki endişelerini gidermek için planlarımı ona anlatmanın tam zamanı olduğuna karar veriyorum.

"Artı" -yüzünü tutmaya devam ediyorum- "Sanırım karşılamanın bir yolunu buldum-" Başlarımız kapıya doğru sallanıyor ve gülümsemem düşüyor.

Emory hala hokey üniforması içinde, saçlarını ıslatan teriyle orada duruyor. Çenesi gergin ve bana attığı bakış düpedüz ölümcül.

"Ne kadar?" diye tersliyor.

Taytum kaslarının her birini kilitler. "Em-"

Bakışlarını bana sabitlerken onu durdurmak için elini kaldırdı. "Ne kadar...lanet...uzun?"

Sikeyim.

"Bu ne sorduğunuza bağlı," diyorum yavaşça. "Eğer onu ne kadar zamandır sevdiğimi soruyorsanız, o zaman yıllarla cevap verebilirim."

Çenesi sıkıştı. "Ne zamandır kız kardeşimi arkamdan *beceriyorsun*?"

Bu iyi gidecek.

"Emory!" Taytum doğruluyor ve kardeşine bakakalıyor. "Ciddi misin?" Onu görmezden geliyor. "Lanet soruya cevap ver, Ford."

Hiç espri yapmadan cevap veriyorum. "Birkaç ay."

Çenesi düşüyor, sonra hızla konuşma yetisini geri kazanıyor. "*Aylar* mı?"

"Aylar değil!" Taytum bana bakarak düzeltiyor. "Biz-" Emory onun sözünü keserek, "Bana lanet olası ayrıntıları anlatma," diyor.

Kalp monitörüm tekrar biplemeye başlıyor ve Taytum önce ona, sonra bana, sonra da kardeşine bakıyor.

En iyi arkadaşımın kız kardeşi yanımdayken biraz daha dik oturuyorum ve suçu üstlenmeye çalışıyorum. "Biz de sana söyleyecektik." Emory kollarını kavuşturuyor ve tam bir savunma moduna geçiyor. "Umurumda bile değil. Artık kız kardeşimi sikmiyorsun."

Taytum ayağa kalkıyor ve aramızda bir sütun gibi davranmasından nefret ediyorum. Damarlarımda öfke dolaşıyor ve kalp monitörünü parmağımdan fırlatıyorum çünkü nabzım daha da yükselmeye devam edecek.

"Emory, saçmalıyorsun. Hayatımın geri kalanında kimseyle çıkmamamı gerçekten bekleyemezsin!" Ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım! Aramızdaki her şey böyle başladı!"

Elini hayal kırıklığıyla saçlarının arasında gezdiriyor. "Bu onunla ilgili değil! Anlamıyor musun?" "Neyi anlamıyorum?" Ben soruyorum.

Emory'nin kolları iki yanına düşer. "Onun gibi birine nasıl bakabileceğini sanıyorsun? Doktorlar seni sakinleştirmekle tehdit etmeden hastanede bile oturamazsın." Kapıyı işaret ediyor. "Evet, bana uyandığında eskisi gibi kendini kaybettiğini söylediler. Buraya tekrar geldiğinde onun yanında nasıl olacağını hiç düşündün mü? Çünkü hepimiz onun kendine bakma konusunda ne kadar boktan olduğunu biliyoruz." Elleri beline gidiyor ve bana ona bakamayacağımı söylediğini duydukça tansiyonum daha da yükseliyor. "Sen kendine bile bakamıyorsun."

Taytum kardeşinin önüne geçer. "Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, Emory!"

"Yapamazsın! Doğru dozda insülin bile alamıyorsun!"

Taytum'un gözleri bana kayıyor ve saçlarının vızıltısı arasında yıkılmış görünüyor. Sessiz sorusuna hemen cevap veriyorum. "Ben yapmadım."

"Ve bir de bu saçmalık var! Siz ikiniz küçük sırlarınızla!" Emory bağıyor. "Onu artık istemediğini anladığında ne olacak Ford? Ne mi olur? Seni en iyi arkadaşım olarak mı kaybederim, yoksa onu bir kız kardeş olarak mı? Bunu daha önce binlerce kez gördüm. Birinden hoşlandığını söylüyorsun ve sonra bu gerçek olduğu anda geri çekilip aptalca bir şaka mırıldanıyorsun."

Lanet olası serum askısı beni gölge gibi takip ederken yataktan kalktım. "Onunla her zaman gerçektir, bu yüzden buraya gelip onu incitecek kişinin ben olacağım gibi bir saçmalık söylemeye cüret etme. Sıradan bir kaçamak için arkadaşlığımızı riske atacağımı ya da aileni hayal kırıklığına uğratacağımı mı sanıyorsun? Benim hakkımda gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun, Emory? Biz birlikte büyüdük. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun." Ona kısaca baktım. Hızlı hızlı nefes alıyor ve kaşları gerilmiş. "Onun dışında."

"Çocuklar! Sadece durun." Taytum aramıza girmeye çalışıyor ama Emory onu hemen kenara çekiyor.

"Taytum, git," diye ısrar ediyorum.

Ayağını yere vuruyor. "İkinizi burada böyle bırakmayacağım! Ve yatağa geri dönün! Beyin sarsıntısı geçiriyorsun." "Git!" Emory benimle göz teması kurarak havlıyor.

Taytum meydan okurcasına kollarını kavuşturuyor ama ben yine de ona yalvarmaya çalışıyorum. "Taytum, lütfen." "Ve sana vurmasına izin mi vereyim? Beyin sarsıntısı geçiriyorsun Ford. Bir yere gitmiyorum."

Emory ihanete uğramış hissediyor. Anlıyorum. Ama onu böyle inciteceğimi nasıl düşünebilir?

"İstersen bana vurabilirsin," diyorum ona, "Beni arkadaş olarak kabul etme. Ailene saçma sapan şeyler söyleyip onların da benden nefret etmesini sağlayabilirsin. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Emory. Ben onu seviyorum. Onu hep sevdim ve içten içe sen de bunu hep biliyordun. Kimse için her şeyi riske atmam."

Emory beni boynumdan yakalıyor ve başım anında zonkluyor. Taytum çığlık atıyor ve ben elimi kaldırıyorum. "Git!" Emory parmaklarını daha sert bastırırken ben irkilerek ona bakıyorum. Sırtım duvara çarpıyor ve serum askısı yere düşüyor. "Güven bana." Sesim zor çıkıyor ama ona bakıyorum. "Lütfen."

Emory beni tanıyor, ama ben de onu tanıyorum. Demek istediğini anlatmak zorunda.

Bununla yüzleşmek zorunda.

"Bu çok saçma ve ben de tam olarak bundan korkuyordum." Kardeşine döner. "Böyle tepki vereceğini biliyordum. Bir şeyi mahveden biri varsa o da sensin Emory."

Sonra hızlıca odadan çıkıyor ve artık bana takım arkadaşımıymışım gibi bakmayan, biraz dengesiz erkek kardeşiyle baş başa kalıyorum. Daha da kötüsü, artık bana en iyi arkadaşımıymışım gibi de bakmıyor.

TAYTUM

Sırtımı tuvaletlerin yanındaki fayanslı duvara dayıyorum ve burnumdan nefes almaya çalışıyorum. Nefesimi tutamıyor gibiyim. Ellerim titrerken ileri geri adım atmaya başlıyorum. Ford ve kardeşimin aslında benim için kavga ettiklerini düşündükçe baş ağrım daha da artıyor.

Ona söylemeliydik. Bu benim hatam.

Sonuçtan korktuğum için beklemek istedim ve işte buradayız. Ağzım çölden daha kuru.

Neden bu kadar susadım?

Tekrar yürümeye başladım. Karnım dönüyor.

Kardeşimin Ford'un bana bakamayacağını söylemesinden nefret ediyorum. Haftalardır benimle ilgileniyor.

Ona verdiğim değerden çok daha uzun süredir benimle ilgileniyor ve benim için her şeyi yapacağını biliyorum. Her dokunduğumuzda bunu hissediyorum.

Beni arzularken, sırf biraz özgürlüğüm olsun diye başka erkeklerle çıkmama yardım ettiği gerçeğini düşündüğümde, inanamayarak sessizce gülüyorum. Ford'un bir başkasını, hatta kendisini ya da kendi isteklerini benim üzerime koyacağını düşündüğüm tek bir an bile olmadı.

Emory yanlış anladı.

Ford'un odasına geri dönüyorum çünkü Emory'nin başka bir şeyimi mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum. Takım arkadaşları bekleme alanına yığılmaya başlıyor ama ben bir hemşirenin arkasına saklanıyorum ve sorulardan kaçınmak için onu koridorda takip ediyorum.

Bunun için zamanımız yok.

Ailem yakında gelecek çünkü Emory'nin onları aradığından eminim ve onlar gelmeden bu işi halletmeye kararlıyım. Zaten yeterince stres altındalar. Emory'nin benim yüzümden Ford'u yumruklamasına şahit olmalarına gerek yok.

Bir an için duvara yaslanıp nefes almaya çalışıyorum.

Kalbim yavaşlıyor ve koridorun şekli bozuluyor. Neden bu kadar halsiz hissettiğimi merak ederek elimi yüzüme bastırıyorum. Dokunulamayacak kadar sıcak ama üşüyormuşum gibi titriyorum.

Gömleğimi kaldırıp enjeksiyon yerime bakıyorum.

Hafızam biraz karışık ama Ford düşmeden önce kendime insülin verdiğimi biliyorum.

Neyim var benim?

Şekerimi kontrol etmem lazım.

Odaya doğru bir adım atıyorum ama dizlerimin bağı çözülüyor. Sert zemin tenimi ısıırıyor ve irkiliyorum. Gözlerim düşüyor ve kendimi uyandırmaya çalışıyorum.

İnsülin.

Arka cebimi yokluyorum ve boş kot avucuma sürtünüyör. *Nerede o?*

Panik beni sersemletiyor. *Aman Tanrım.*

Geçen yazı tekrar yaşıyoruz.

Ama bu sefer, neyin yanlış olduğunu biliyorum.

"Yardım edin." Sesim o kadar zayıf ki
duyamıyorum bile. Gözlerim açılmayı
reddediyor.

Kahretsin.

Koridor görünür hale geliyor ama hemen daralıyor. Birinin beni görebilmesi için koridordaki dönemece ulaşmak için
kendimi avuçlarımın üzerinde yukarı itiyorum ama artık çok geç olduğunu biliyorum.

Zeminin yanağıma battığını hissetmeden önce gözlerimi kapatıyorum.

FORD

"BUNU BENDEN NASIL SAKLAYABİLİRSİN?" Emory'nin gözleri benimkilere dikiliyor ve neredeyse aynı boyda olmamıza rağmen ses tonundan bana tepeden baktığı anlaşılıyor.

Alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Onu sevdiğimi kendime itiraf etmekten ne kadar kaçındığımı biliyor musun? Bırak bu konuda sana güvenmeyi?"

Emory beni sıkıca kavradı. "İnsülinini almamasından bahsediyorum!"

"Çünkü bana güvendi!" Vurguluyorum. "Ve kontrol altına almıştım. Anladığım anda dozlarıyla oynamayı bıraktı!

Onlarla neden uğraştığını bilmek istiyor musun?" Emory

alay ediyor ve ben anında sinirleniyorum.

"Doktorun insülin pompası için onay vermemesi için seviyelerinin stabilize olmadığı bir yere ulaşmaya çalışıyordu."

"Bu konuda o kadar güvensiz ki tekrar DKA'ya girme riskini göze mi alıyor?!"

Elini boynumdan itiyorum, bu hareket odanın eğilmesine neden olsa da. "Hayır, Emory! Ailenin masrafları ödemekte zorlandığını öğrendi. Pompa binlerce dolar. O..." Sakinleşmeye çalışıyorum. "Parasını kendisi ödeyecek bir yol bulana kadar süreci ertelemeye çalışıyordu."

Emory'nin kaşları öfkeyle çatıldı ama artık geri adım atmayı reddediyorum.

"Onun için yeterince iyi değilmişim gibi davranabilirsin ama ben öyle olduğumu biliyorum. Kimse onu benim kadar sevmez ve kimse ona benden daha sadık olamaz, o yüzden siktir git Emory." Onu iterek geçiyorum, beni durdurmaya çalışıyor ama ben öfkeden kuduruyorum. "Pompasının ve gelecekteki dozlarının parasını ödeyebilmek ve ailenin evini kurtarabilmek için babamdan para istemeye bile kalkıştım; bu yüzden bana bir daha ona bakamayacağımı söyle, çünkü onun için katlanmaya hazır olduğum şeyler senin tahmin edebileceğinin çok ötesinde."

Emory'nin ağzı kapanıyor ve ben çenemi esnetiyorum. Kolumdaki serumu çıkarıp yere atıyorum. Sonra da çantasına doğru yürüyüp onu alıyorum. "Sana bizden hemen bahsetmediğimiz için üzgünüm ama onu sevdiğim için üzgün değilim. Onun güvenini koruduğum ve onu sürekli kolladığım için üzgün değilim... bu senden ve ailenden bir şey saklamak anlamına gelse bile."

Bir adım öne çıktı. "Nereye gidiyorsun?"

Ellerimi havaya kaldırıp sesimi yükseltiyorum. "Onu bulacağım çünkü şeker seviyesini takip etmek için telefonuna ihtiyacı var ve muhtemelen insüline de ihtiyacı var!"

Kapıyı açıyorum ama ciddi sesi beni durduruyor.

"Neden o? Neden şimdi?"

Omzumun üzerinden en iyi arkadaşıma bakıyorum. "O varken nasıl başkası olabilir ki?"

Kalbim bu gerçekle acıyor ve onu bulmak için dönüyorum.

Koridora çıkıyorum ama neredeyse boş bir tekerlekli yatağın altında kalacakken hızla geri çekiliyorum. Acele eden hemşireleri takip ediyorum ve koridorun aşağısına bakıyorum.

Emory bana çarpıyor ve

homurdanıyorum. "Neler oluyor?"

diye soruyor.

Bu bir kaos.

Bir doktor kargaşayı takip eder ve dahili telefonda bir uyarı gelir.

"Birinci katta mavi kod. Birinci katta mavi kod."

Omzuma vuran bir geçmişe dönüş var, ama zayıflatıcı anıyı görmezden gelip kargaşaya doğru koşuyorum.

"Taytum!" Bağıriyorum.

Başımı sallıyorum. *Boş ver onu.*

"Bilmiyorum. Sanırım ben vurulmadan hemen önce kendine insülin verdi. Yani... Siktir, bilmiyorum. Bir saat önce mi?"

"Şekeri her yerdeydi." Zaten farkında olduğundan eminim ama yine de ekliyorum. "Birkaç hafta önce insülin dozuyla uyuyordu ve-"

Sözlerimi yavaşlatmaya çalışıyorum. "Şu anda tam doz alıyor ama yakın zamana kadar aralıklı alıyordu ve alması gerektiği kadar almıyordu. Ya da çok fazla alıyordu." Başımı sallıyorum. "Pompanın ne kadar pahalı olduğunu öğrendi ve esi insülin parasını ödemekte zorlanıyor, o yüzden-"

"Tanrım!" Dr. McCarthy uzaklaşmaya başlar. "Tamam, bu yardımcı oldu. Muhtemelen başka bir DKA atağı geçiriyordur."

Dr. McCarthy arkasını döndü ve kollarımı tuttu. "Beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Üstsüzsün ve çılgına dönmüşsün. Sana veriyorum o iyi olacak. Onu iyileştireceğim."

Dönüyor ve onunla savaşıp onu takip edersem kaosa katkıda bulunacağımı biliyorum, bu yüzden ters yöne gidip Emory buluşuyorum.

Korkudan felç olmuş durumda. Onu bıraktığım yerde duruyor, hatta bazı takım arkadaşlarımız yüzlerinde endişeli ifadelerle etrafta duruyor. Muhtemelen her şeyi gördüler.

Onları atlıyorum ve Emory'nin yüzünün önünde parmaklarımı şıklatıyorum. "Emory!"

Yavaşça gözlerimle buluşuyor ve çıplak göğsüm tüylerim diken diken

oluyor. "Aileni ara. Onlara acil bir durum olduğunu söyle."

Theo konuşuyor. "Beyin sarsıntın yüzünden zaten yoldalar."

Beyin sarsıntımı sikeyim.

Claire hemşire masasından koşarak yanıma geldi. "O katta se-

"Yedinci kat," diye bitiriyorum. "MICU. Biliyorum." Annemin öldüğü katla aynı. Ama ne olursa olsun, oraya çıkacağım.

"Biri bana lanet bir gömlek getirsin!" Bağırıyorum.

Takım arkadaşlarımdan üçü tişörtlerini sırtlarından çıkarıp bana uzattı. Birini kapıp pamuklu tişörtü başıma geçiriyorum ve ory'i asansöre doğru çekiyorum. Kapı kapanıyor ve bu hastaneye geldiğimden beri ilk kez geçmiş yüzünden paniğe kapılmıyorum.

Panikledim çünkü hayatımın aşkını kaybedebilirim.

10

"E?" Mary-Ann'in eli şok içinde ağzını kapatır.

Dr. McCarthy, Emory ve Taytum'un babasının yanında dimdik duran bana kısaca bakıyor. "İyileşecek. Ona sıvı veriyoruz ve kan şekeri insülinle dengeliyoruz. Birkaç kez uyandı ama uykulu." Sesini alçaltıyor. "Ama MICU'ya geri dönmemesinin nedenini konuşmamız gerekiyor."

Taytum'un babası onu inceler. "Ne demek istiyorsun?"

Dr. McCarthy bana kısaca baktı ve ben de öne çıktım. "İzin verin."

Elini uzatıyor. "Ailenizi biraz yalnız bırakmak için şurada olacağım."

Aile.

Taytum'un iyi olacağının teyit edilmesiyle öncekinden daha az gerginim ama ailesinin yüzüne baktığımda omuzlarımda hafiflemeyen bir ağırlık var. Jay bana hokeyi öğreten kişiydi. Emory ve beni antrenmanlara götüren oydu ve onun cesaretlendirmesi hâlâ zaman zaman aklıma geliyor. Mary-Ann her zaman geceleri sıcak bir yemeğim, temiz bir formam ve boktan ebeveyn durumumu telafi edecek kadar sevgim olduğundan emin oldu.

İkisi de ihanete uğramış gibi hissedecek.

"Birkaç hafta önce Taytum neredeyse bayılıyordu." "Yine mi?" diye soruyor annesi.

Başımı salladım. "İşte o zaman kan şekerinin tamamen dengesiz olduğunu öğrendim. Doğru dozu kullanmadığını itiraf etti çünkü sizin bunu karşılamakta zorlandığınızı öğrenmişti. Dr. McCarthy'nin insülin pompasını henüz devreye sokmaması için kan değerlerini bozmaya çalışıyordu."

"Aman Tanrım."

Mary-Ann nefesinin altında mırıldanırken bile bakışlarımı Jay'e kilitlemeye devam ediyorum. Boynu öfkeden giderek kızarıyor ama Taytum için buna katlanmaya hazırım.

Sertçe nefes alıyor. "Ve bize söylemeyi düşünmedin mi?"

"Yaptım. Hatta tehdit bile ettim." Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Kontrol altına aldığımı sanıyordum. Hatta zaman zaman ona kendim insülin enjekte ettim. Eczaneye gittim ve onun için reçeteyi doldurdum." Sesim titremeye başlıyor ve kendimi sabit tutmak için burnumun kenarını sıkıyorum.

Mary-Ann ağlamaya başladı ve ben irkildim. "Bize söylemeliydin! Bize nasıl söylemezsin? Her şeyden sonra?" "Çünkü bana güveniyordu. Onun güvenine ihanet etmeyecektim."

"Sana güvenmiştik!" diye araya giriyor. "Ona göz kulak olmanız gerekiyordu. İkiniz de öyleydiniz!" Emory sessizliğini koruyor ve ben de yardım için ona bakmaya cesaret edemiyorum. Şu anda benden onlardan daha çok nefret ediyor.

"Biliyorum. Bana neden kızgın olduğunu anlıyorum." Güvenimi yeniden kazanmak için bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. "Ama onun ve senin güvenin arasında bir seçim yapmam gerekirse, onunkini seçerim."

Anne ve babası şok oldular ve ben Taytum'u savunmaya çalıştım çünkü muhtemelen bana olduğu kadar ona da kızgın olduklarını biliyordum. "Özür dilerim ama Taytum sadece deniyordu-"

Emory öne doğru adım atıyor. "Dur!"

Bu ani çıkış karşısında hepimiz dönüyoruz. Emory'nin yumrukları iki yanında esniyor ve dikkatini üçümüzün arasında gezdirdiğinde ellerindeki damarlar daha da belirginleşiyor. Ne söylemek üzere olduğunu biliyorum ve bu sadece yangına benzin dökmekten başka bir işe yaramayacak. *Beni öldürecekler.*

"O olmasaydı Taytum muhtemelen ölmüş olurdu." Emory dikkatini anne ve babasına çevirir. "Onunla tanıştığı andan itibaren Taytum'un yanında olmaktan başka bir şey yapmayan birine nasıl kızabilirsin?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Taytum'a teşhis konulduktan sonraki gün Ford'un on iki saat boyunca diyabet araştırması yaptığını biliyor muydunuz? Ya da bizimle birlikteyken bir şey olursa diye markete gidip ikimize de glikoz tabletleri ve kan şekeri monitörü aldığını ve kendisinininkini almadığını?"

En az bir saat önce hayatımı tehdit ederken şimdi beni savunuyor olması beni şaşkına çevirdi.

Emory gözüme çarpıyor ve onu asla *yumuşak* bir adam olarak görmesem de, bana attığı bakış yeterince yakın. "İlaç parasını ödeyebilmek ve evimizi kurtarabilmek için babasından para istemeye bile kalkıştı."

Bir huzursuzluk fermuarı omurgamı yırtıyor. Bu övgü almak istediğim bir şey değil, özellikle de babamla ilgiliyse. Jay ve Mary-Ann dikkatlerini bana yönelttiler. "Ne?"

"Bana bir kahramanmışım gibi bakma," diye ekliyorum. "Emory sana gerisini anlatana kadar olmaz." "Gerisini mi?"

Emory'nin eli omzuma düşüyor ve şaşkınlıktan sendeliyorum. "Onu seviyor. Onu o kadar çok seviyor ki, sırf onunla ilgilenebilmek için her şeyden çok nefret ettiği adamla iletişime geçmeyi göze alıyor." Duraksıyor. "Ve bizi."

Boğazım düğümlendi.

Emory iç geçirir. "O da onu seviyor. Başı derde girdiğinde ya da korktuğunda hemen ona döner. O da *her zaman* yanında. Tabii ki onun güvenine ihanet etmeyecek. Bunu neden isteyelim ki?"

Sessiz kalıyorlar ve Dr. McCarthy araya girene kadar hepimiz öylece durup birbirimize bakıyoruz. "Belki de şimdi tomografi çektmek için iyi bir zaman olabilir."

"Aman Tanrım, beyin sarsıntın!" Mary-Ann yine elleriyle ağzını kapatıyor. "Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum doktora. "Onu görene kadar gitmiyorum."

"O zaman git onu gör, çünkü tomografini çektiirmen gerekiyor. Burada dururken üç kez sallandığını gördüm." Elini omzuma koydu. "Taytum iyileşecek. DKA ciddi bir hastalıktır ama zamanında yakaladık. Nasıl tedavi edeceğimizi biliyoruz ve sen de bana eksik dozlarını söyleyerek süreci hızlandırdın."

"Zaten onları hiç kaçırmamalıydı," diyorum suçluluk duygusuyla.

Jay öne çıktı ve beni kapıya doğru itti. "Git kızımı gör Ford. Emory haklı. Birine ihtiyacı olduğunda ağzından ilk senin adın çıkıyor, o yüzden eminim seni görmek istiyordur."

Onu sorgulamak aptallık olur.

Ben de Dr. McCarthy ile birlikte kızımı görmeye gittim.

TAYTUM

Bunun olacağını GÖRMEDİM ve kendimi çok cahil hissediyorum.

Emory haklıydı. Kendi başımın çaresine bakamayacağım çok açık.

Ford'u dinledikten ve insülin dozlarımdan birkaçıyla oynamanın güvenli olmadığını anladıktan sonra bile, diyabetik bir krizde olduğuma dair işaretleri kaçırdım. Daha iyi bilmeliydim. Ay sonundaki randevuya kadar beklemek yerine Dr. McCarthy'den bir randevu almalıydim.

Kapının sesini duyar duymaz gözlerim açılıyor. Uykulu halimle gözlerimi kırıştırıyorum ama Ford'u ve onun çarpık gülümsemesinin bana doğru geldiğini görünce hemen uyanıyorum.

"İyi misin? Başın nasıl?" Doğrulup sordum.

Başını sallayarak kıkırdıyor. Tozlu sarı saçları dağınık ve yüzünün rengi solmuş ama yine de yakışıklı görünüyor. "Gerçekten şu anda iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Duraksadım. "Peki, sen?"

"Ben iyiyim." Parmaklarımızı birbirine geçirip kilitliyor. "Düşünüyorum."

Dudaklarım titriyor. "Emory'nin seni öldürmediğini gördüğüme sevindim."

Sıkı sıkı gülüyor. "Bir an için ailenin beni de öldüreceğini sandım. Fikirlerini değiştirenin Emory olduğunu öğrenince şaşıracaksın."

Alnım kırışıyor ama "Bunu bana bir daha asla yapma" demeden önce eli elimi sıkıyor.

Birleştirdiğimiz ellerimizi çekiştirip kalbinin üzerine koyarken nefesim sığlaşıyor. "Bunu hissediyor musun?" Göğsündeki kaslar sertçe çarpıyor ve hızlanıyor. Başımı sallıyorum.

"O senin."

Gözlerim yanıyor ve daha önce olmayan bir dolgunluk hissediyorum. Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüyor ve onu siliyor.

"Yıllardır sana Kalp Kıran dediğimi biliyorum..." diye fısıldar, "ama kalbimi kırmaya cüret etme Taytum. Sende var

Bu

mu Yüzümde küçük bir gülümseme belirliyor. "Hiçbir söz veremem."

?" Gözleri kısılıyor. "Sen ve senin lanet oyunların," diye mırıldanıyor.

"Kay." Yatakta ona yer açıyorum ve o da beni kollarına alıyor.

Çok şey oluyor ve ailemin ödemek zorunda kalacağı daha fazla tıbbi fatura olacağını bilmek beni suçluluk duygusuna itiyor.

Ford ve benim hakkımda ne düşünecekleri de cabası ama biliyorum ki o yanımdayken her şey yoluna girecek.

Ben ve o, diğer herkese karşı. "Ford?"

Fısıldıyorum.

"Kalp kıran mı?" diye fısıldıyor.

Daha yakına yerleşiyorum. "Seni

seviyorum."

Kalbi kulağımın dibinde daha hızlı atıyor. "Ben de seni seviyorum."

Dönüyorum ve ağzı çoktan orada, beni bekliyor. Eli saçlarımı yanağımdan uzaklaştırıyor ve beni öptüğünde mutluluktan

uuyorum. Dudaklarının her okşayışında kendimi evimde gibi hissediyorum; öyle ki biri boğazını temizlediğinde neredeyse geri çekilmeyeceğim.

Ford ve ben ayrılıyoruz ama o sırtını Dr. McCarthy'ye dönüyor.

"*Ford.*"

Ford nefesinin altında homurdanıyor.

Dr. McCarthy'nin onaylamayan bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o da bıkkın bir şekilde iç çekiyor. "Ona gidip tomografisini çekmesini söyler misin?" Çenem düştü. "Ford Collins!"

İç çekiyor. "Ugh, iyi!"

Dönüp bana hemen döneceğine dair güvence vermeden önce ayaklarını kapıya kadar sürüklemesini izliyorum. Sonra şöyle diyor: "Bu arada, o pompayı karşılayabilmek için bir plan yaptım. Bu şekilde, bu"-ben ve serumum arasında bir ileri bir geri işaret ediyor

- "bir daha asla olmayacak."

Göz kırpıyor ve kapıdan çıkıyor.

EPİLOG

FORD

Şöminenin üzerine astığım şahesere güzel bir sanat eseriymiş gibi bakıp duruyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Büyüdüğüm bu koca evde yapayalnızım ve tapunun Jay ve Mary-Ann'in yerine benim üzerime olduğunu bilmek tuhaf hissettiriyor.

Tüm eşyaları hâlâ içeride ve satış sürecini tamamlamak için emlakçı ve avukatlarla görüştüğüm kısa bir süre sonra geri dönecekler.

Faturalarını ödemeleri ve Taytum'un insülin pompası ile gelecekteki ilaçlarını satın almaları için yaptığım teklifi kabul etmediler. Jay'in sözleri aynen şöyleydi: "Taytum'un sağlık masraflarını evlendiğinizde ve sigortanız olduğunda ödeyebilirsiniz. Şimdilik bu senin sorunun değil."

Bunu evlenme teklif etmek için bir bahane olarak kabul ettim, ama *görünüşe göre*, kelimeler babasının ağzından çıktıktan üç saniye sonra oturma odasını koşarak geçip Taytum'un önünde diz çökmek kimsenin aklındaki şey değildi.

Claire ve Theo'ya Taytum'la neler olduğunu ve yaklaşık on beş yıl konuşmadıktan sonra babamla nasıl iletişime geçeceğimi ve annemin öldüğünü öğrendikten sonra bana teklif ettiği parayı nasıl alacağımı anlattıktan sonra Claire çok daha iyi bir plan yaptı.

O zamanlar işe yarayacağından emin değildim.

Ancak profesyonellerden bazı üst düzey kişilere olan yakınlığı sayesinde, hızlı bir şekilde bir menajer buldum, zaten beni izleyen birden fazla profesyonel takıma sunuldu ve birkaç gün içinde masada birkaç teklif vardı. Her biri, çoğu oyuncu gibi zaman içinde ya da hemen almayı seçebileceğim bir imza bonusuyla birlikte geldi.

Doğal olarak en yüksek olanı seçtim ve kağıtları imzalar imzalamaz para hesabıma yattı.

Bu para, Olson'ların evini gizlice satın almaya ve Taytum'un insülin pompasını cebinden ödemeye ve diğer bazı masrafları karşılamaya yetti.

"Seni öldürecekler."

Jo teyzemin sesiyle dönüyorum. Sırıtiyorum ve arkamda duran, hokey tanrısı Bobby Orr'un siyah-beyaz fotoğrafının olduğu çerçeveyi gösteriyorum; sadece onun yüzünün olacağı yere kendi yüzümü photoshop'la yapıştırmışım. "Beğendin mi?"

Resmi tarıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu Bobby Orr mu?"

Yaralanmış gibi davranıyorum. "Ah, hayır. Belli ki benim."

Yanıma gelip kafamın arkasına bir şaplak atarken cılız kahkahası oturma odasını dolduruyor. "Seneye ta Pittsburgh'a gidersen ben ne yaparım?"

Omuz silkiyorum. "O kadar gülmüyorum."

Kanepeye oturmadan önce çerçeveyi benim için düzeltiyor, düz olduğundan emin oluyor. "Seninle gurur duyuyorum," diyor sulu gözlerle.

Sesindeki hırıltı beni rahatsız ediyor. "Kes şunu," diye uyarıyorum.

Genelde beni dinler ve iltifat etmeyi bırakır. Birinin egomu şişirmesinden hoşlanmadığımdan değil, ama onda durum farklı. Onun övgüleri benim için sanki gerçek annem söylüyormuş gibi anlam ifade ediyor.

Ama bu sefer durmuyor. "Olgunluğunla gurur duyuyorum."

"Ben yirmi üç yaşındaki en olgunlaşmamış kişiyim." En azından Koç öyle diyor.

Jo Teyze başını sallıyor. "Bu doğru değil. İnanılmaz derecede özverili bir şey için en nefret ettiği adamı arayıp ondan para

isteyecek yirmi üç yaşında pek fazla genç tanımıyorum."

Gözlerimi kaçırıyorum çünkü Henry'yi düşünmekten nefret ettiğim gibi, onun hakkında konuşmaktan daha da çok nefret ediyorum. "Sana parayı o verirdi," diye belirtiyor.

"Eminim yapardı ve eminim bunu hayatıma geri dönmek için bir bahane olarak kullanırdı ya da olsa olsa onun ölümüyle ilgili suçluluk duygusundan kurtulmanın bir yolu olarak kullanırdı."

Biyolojik babam annemi kendi elleriyle öldürmedi.

Cinayetle suçlanmadı ve yüksek güvenlikli bir hapishaneye girmedi.

Ama bizi hiçbir şeysiz bıraktı ve kızım hastalanıp yardım için yalvardığında ortaya çıkması çok uzun sürdü.

Kızım öldü ve onu başından beri kurtarabileceğini öğrendiğimde, onunla hiçbir şey yapmak istemedim.

Onun parasını istemiyordum, çünkü annemi geri getiremeyecekse ne fark ederdi ki? Ama Taytum

için, ona ve Olson'lara yardım etmek anlamına geliyorsa, bir ton yükü karıştırmaya hazırdım.

Dört araba kapısı çarptı ve ben duvardan yukarı ittim. Teyzem ayağa kalkıyor ve Jay ile Mary-Ann'e aslında taşınmak zorunda olmadıkları haberini vermek için ön kapıya doğru yürüyoruz. Elini benim elime koyuyor ve sıkıyor. "Hâlâ gurur duyuyorum," diye fısıldıyor.

Ona nazikçe dirsek atıyorum. "Duygusal olmayı bırak..." Kapı açıldı. "Ama teşekkürler anne." Gözleri doldu. Ona zaman zaman anne dediğim oldu ve bunun onu çok etkilediğini biliyorum.

"Eee?" O ve ailenin geri kalanı ön kapıdan içeri girdiğinde Taytum'u yanıma çekerek soruyorum. "Bitti."

Jay ellerini bir kez çırpıyor. "Şimdi tek yapmamız gereken nereye gideceğimize karar vermek."

Mary-Ann, buldukları bazı küçük evlerden ve hatta bir karavan kiralayıp bir süre içinde yaşamaktan bahsediyor. Taytum geriliyor.

Elimi sırtına sürüyorum ve fısıldıyorum, "Rahatla. Bir sürprizim var."

"Sürprizlerin hiç iyi gitmiyor," diyor.

Haksız değil.

Ama bu seferki farklı.

"Size bir sürprizim var çocuklar." Hepimiz antrede duruyoruz ve ben onları oturma odasına götürmeye başlıyorum.

Teyzem yüzünü zorlukla dik tutabiliyor. "Benim iki sürprizim var."

Bunu ilk fark eden Emory oldu. Kaşlarının arasında kocaman bir kırıksıklık var. "Bu da ne böyle?"

Sırıttım. "Ne?"

"Bu." Şöminenin üzerindeki fotoğrafı işaret ediyor ve yaklaşıyor. "Bu sen bile değilsin."

"Bu Bobby Orr mu?" Jay fotoğrafı daha yakından inceleyerek sorar.

Taytum eğlenir ama kafası da karışır.

Sadece bekle, bebeğim.

"Bu da sürprizin bir parçası."

"Yüzünüzün Bobby Orr'un vücuduna photoshopla yapıştırılması sürprizin bir parçası mı?" Emory soruyor.

"Bu iyi olmalı." Mary-Ann bana şüpheyile bakıyor. "Neden şöminenin üstünde asılı?"

"Çünkü bu bir ev hediyesi."

Taytum'un şaşı bakışlarıyla karşılaşıyorum. Mavi gözleri sorularla dolu, sessizce bana neler olduğunu sormaya devam ediyor. Emory alay ediyor. "Birisi bir ev satın aldığında yeni ev hediyesi alman gerekir. Satarken değil." "Belli ki öyle." Gözlerimi deviriyorum. "Ben kendim için aldım."

Oda sessizliğe gömülür.

Olsonlar birkaç kez göz kırptı ve ben de davamı savunmaya hazırlandım. Telefonumu çıkardım, emlakçımdan gelen mesajı açtım ve onlara uzattım.

Tebrikler! Evraklar imzalandı. Ev sizindir.

"Şimdi, kızmadan önce... zaten yapıldı. Nakit parayla aldım ve senin için yaptım. Artık senin."

Taytum'un nefesi kesildi. Gözlerim onunkilere kayıyor. O mükemmel, öpülesi dudaklar birbirinden ayrılıyor ve kardeşinin onun yanında öpüşmememiz yönündeki saçma kuralına uymakta zorlanıyorum.

"Özel alıcı sen miydin?" Mary-Ann hayretle soruyor.

Başımı salladım. "Ve *tek* isteğim..."

Emory sözümü kesti. "İşte başlıyoruz..."

Arkamdaki fotoğrafı gösteriyorum. "Fotoğrafımı yukarıda tutuyorsun."

Jay kıkırdıyor ve Mary-Ann yüzündeki gülümsemeyi silemiyor. Emory önüme çıkıyor ve beni kucaklıyor. "Photoshop'ta berbatsın" diye ekleyene kadar şok olmuştum.

Gülüyorum ve sonra Taytum göğsüme çarpıyor ve kollarını gövdemden etrafına sarıyor. Dokunduğumda sıcak oluyor ve bunun duygusalıktan kaynaklandığını biliyorum. Elim yüzünü göğsüme hapsediyor çünkü onu ve inatçılığını bildiğim için ağladığını kimse anlamasın diye gözyaşlarını silmeye çalışıyor.

Yine de biliyorum.

Onun hakkında her şeyi biliyorum.

Jay ve Mary-Ann el ele tutuşup salonun diğer ucundan bana bakıyorlar. Onlara başımı sallıyorum çünkü ne minnettarlıklarını ne de tartışmalarını istiyorum.

Anlaştık.

Ev satın alındı ve artık satıştan kazandıklarını faturalarını ödemek için kullanabilirler. Taytum'un şekeri nihayet yeni pompasıyla düzene girdi ve masraflar karşılandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Taytum göğsüme doğru.

Arkamızı döndüm ve herkese sırtımı döndüm. Tek izleyicimiz Bobby Orr'un fotoğrafı ve benim yüzüm onunkinin üzerine kötü bir şekilde fotoşoplanmış. "Hayır." Yanaklarından tutup yüzünü yaklaşıtıyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Aşkın ne olduğunu bile bilmeyecek kadar küçükken aşık olduğum mavi gözlerine bakıyorum. "Seninle ilgilenmeme izin verdiğin için."

Son

SON SÖZ

Puck Block'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de Ford'a benim kadar aşık olmuşsunuzdur! İncelemenizi bırakmak için Goodreads ve Amazon'a doğrudan bağlantı için aşağıya tıklayın!

[Puck Block \(Amazon\)](#)

[Puck Block \(Goodreads\)](#)

Bexley U serisini beğendiyseniz ve benim gibi üniversite sporları romantizmini seviyorsanız, yepyeni spor serimin ilk kitabını önceden sipariş ettiğinizden emin olun: [Wilder U](#)

Bexley U serisinin ilk iki kitabını okumadınız mı? Endişelenmeyin! Sadece buraya tıklayın ve Theo & Claire'in kitabına dalın: [Zayıf Taraf](#)

AYRICA SJ SYLVIS TARAFINDAN

Bexley U Serisi

[Zayıf Taraf](#)

[Buz Bahsi](#)

[Pak Bloğu](#)

Wilder U Serisi (2024'te geliyor)

[İsimsiz](#)

Shadow Valle y Serisi

[Sopalar ve Taşlar](#)

İngilizce Hazırlık Serisi

[Tüm Küçük](#)

[Yalanlar Tüm](#)

[Küçük Sırlar Tüm](#)

[Küçük Gerçekler](#)

Mary's Serisi [İyi](#)

[Kızlar Asla](#)

[Yükselmez Kötü](#)

[Oğlanlar Asla](#)

[Düşmez Ölü Kızlar](#)

[Asla Konuşmaz](#)

[Kalpsiz Erkekler Asla](#)

[Öpüşmez Güzel Kızlar Asla](#)

[Yalan Söylemez](#)

Standalones

[Üç Yaz](#)

[Saygılarımla](#)

[Cammie Sarmaşık](#)

[Peşinde](#)

[Fallon Gerçeğine](#)

[Aşık Olmak](#)

Tüm kitaplarım Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

GÜNCEL KALIN

Okur grubuma katılmanı çok isterim, böylece birlikte takılabılırız! Eşantıyonlar yapıyorum, yeni çıkan kitaplarım hakkında sohbet ediyorum, özel tanıtımlar yayınlıyorum, Spotify çalma listelerimi/İlgi panolarımı paylaşıyorum, hayattan güncel bilgiler veriyorum ve herkesten önce kapaklarımı görüyorsunuz!

Takılmak için buraya

katılın! <3 [SJ Sylvis](#)

[Okuyucu Grubu](#)

E-postaları doğrudan gelen kutunuza almak istiyorsanız, buradan bültenime katılın! Spam yapmayacağıma söz veriyorum!

[SJ Sylvis Haber Bülteni](#)

YAZAR HAKKINDA

S.J. Sylvis, Amazon'da ilk 50'ye giren ve USA Today'de en çok satan yazarlardan biri olup, en çok yeni yetişkin romanları ve romantik komedileriyle tanınmaktadır. Şu anda kocası, iki küçük çocuğu ve köpeğiyle birlikte Arizona'da yaşamaktadır. Kahveye takıntılıdır, kurgusal karakterlere kolayca bağlanır ve akşamlarının çoğunu bir kitaba gömülerek geçirir! Onu sjsylvis.com adresinde bulabilirsiniz!

TEŞEKKÜRLER

Puck Block'u zamanında çıkarmanın delicesine zor olduğu gerçeğini saklamaya çalışmayacağım - kitabın kendisi yüzünden değil, *çünkü* gerçekten, Ford ve Tatum parmak uçlarımdan zahmetsizce uçtu (*onlara takıntılıyım*), ama genel olarak hayat kaotikti. Hasta çocuklar, kocamın büyük ameliyatı, tam da kitabımın editöre teslim edileceği sırada bir doktor ziyareti, hemen ardından çocuklarım için bahar tatili ve daha fazlasından bahsediyoruz. ANCAK, en destekleyici ailemin ve arkadaşlarımın yardımıyla, gözlerim yaşararak bitiş çizgisine ulaşabildim. Bu kitap ve seriyle *çok* gurur duyuyorum!

Bu yolculukta rol oynayan her biriniz için çok minnettarım. Çocuklarıma yardım etmek için yanımda olan harika arkadaşlarımdan, ameliyattan yeni çıkmış olmasına rağmen beni cesaretlendirmeye devam eden kocama, Arizona'ya kadar uçan anneme, hızlı bir şekilde okuyan alfa/beta okuyucularıma, geç teslim etmeme rağmen bu kitabı zamanında geri almak için acele eden harika editörlerime, ben istemeden bile boşluğu dolduran asistanıma, her zaman işe yarayan kapak tasarımcıma, beni organize eden halkla ilişkiler şirketime ve daha fazlasına. Bunu siz olmadan yapamazdım. Siz olduğunuz için çok teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için sonsuza dek minnettarım ve bu fark edilmeden gitmiyor!

Yazar ve okuyucu kankalarıma - bu işte birlikteyiz ve ister paylaşılan bir gönderi, ister facetime/sesli mesajlar aracılığıyla bir havalandırma seansı (Emma & Laura - size bakıyorum, haha), isterse de kilometrelerce uzunlukta bir mesaj geçmiş olsun, yanımda olduğunuz için çok mutluyum. Sizi çok seviyorum!

Okurlarım, hepimizi ne kadar çok seviyorum! Bir kitabı yayınlamam diğerlerinden biraz daha uzun sürdüğünde gösterdiğiniz sabır ve bu karakterler için duyduğunuz sürekli heyecan için teşekkür ederim. Umarım bayılacağınız mükemmel kitap erkek arkadaşlarını yazmaya devam ederim! Eğer yanlışlıkla bir paylaşımı ya da mesajı kaçırsam ya da size şahsen teşekkür etmezsem, lütfen sizi çok sevdiğimi ve paylaşımlarınız için minnettar olduğumu bilin!

Xo,
SJ